

Hoàng Chính

Giao Thừa

Hắn ngồi thụp xuống, lượm những mảnh giấy vụn ghi địa chỉ lũ bạn, loay hoay nhét vào cái bóp da rách nát. Con bò ỷ có tiền đuổi hắn ra khỏi nhà. Ngay đêm cuối năm mới đau chứ. Đuổi thì đuổi bằng miệng được rồi, nỡ lòng nào quăng cả thẻ quốc tịch, thẻ bảo hiểm sức khỏe, thẻ an ninh xã hội với cái bóp rách ra ngoài hành lang. Hắn lúi thủi nhét cái bóp vào túi quần. Thế là hết một chuyện tình.

Hắn lết ra đường. Đêm 31 tháng mười hai, trời lạnh căm căm. Những ngọn đèn xanh đỏ nhấp nháy ở ngã tư. Không biết đi đâu, hắn leo đại xe bus, ra tổng trạm. Xuống xe, hắn co ro trong hành lang, nhìn ra ngoài khung kính. Những đóa hoa tuyết nở trên ngọn cây nhuộm ánh đèn xanh xanh đỏ đỏ vui mắt. Vài người khách lơ đãng chờ chuyển xe khuya. Ai cũng cuộn mình trong hai ba lớp áo. Đầu óc hắn làm việc tận lực. Cần một địa chỉ tạm trú qua đêm. Hắn gỡ cái găng tay dày cộm ra, tần mẩn lật qua lật lại những mảnh giấy nhàu nát, nhìn đăm đăm những con số điện thoại. Rồi cái bàn tay cục mịch ấy luồn vào túi quần, sục sạo. Còn đúng sáu đồng hai mươi lăm xu, ba đồng năm xu và mấy đồng một xu vô tích sự. Vậy là gọi được

sáu người. Một danh sách lướt qua óc hấn. Phải thanh lọc rất kỹ. Chỉ những người nào hấn tin là có chút lòng mới đáng cho hấn bỏ phí hai mươi lăm xu mà gọi điện thoại giữa đêm giao thừa.

Hello. Khỏe không. Mày đó hả. Đang làm gì đó. Vậy hả. Tao lại chơi được không. Thì lại đón giao thừa với mày cho vui mà. À bạn hả. Thôi khi khác vậy, đi party vui vẻ nghe. Hấn buông cái ống nghe điện thoại xuống, biết chắc sẽ chẳng bao giờ còn có khi khác nào nữa. Ô chào chị. Có anh ở nhà không chị. Em đây mà. Em vẫn lại nhà anh chị chơi mỗi cuối tuần đó mà. Đúng rồi, em là người không đồ dọn nhà tiếp anh chị đó. Cái tủ lạnh mới của chị nặng nhưng mà quá trời đẹp. Anh ấy bạn hả chị. Thôi vậy. Bye. Vâng thì mai mốt rảnh em ghé chơi. Hấn cúp máy, biết chắc sẽ chẳng còn mai mốt nào nữa hết.

Hello, Nancy. Tom there? Can I talk to him. Sleeping? I want talk to him. He don t want talk now? OK. See you later. Hấn giộng mạnh cái ống nghe điện thoại vào khung gác máy. Sẽ chẳng còn later nào nữa để see you. Con vợ Tây không muốn thằng chồng Việt đi nhậu. Bây giờ mới hiểu được lòng người. Té ra tất cả chỉ là những kẻ lợi dụng, đái bơi và yêu thương giả hình.

Những ngón tay run rẩy lật cuống cuống những trang giấy vụn xé từ cuốn sổ ghi số điện thoại người quen, bạn bè. Người trần gian vậy là không được rồi. Còn ba đồng xu nữa, dành thử gõ cửa nhà Chúa và nhà Phật thôi. Hấn bấm số điện thoại nhà ông mục sư người Việt, chỉ thấy máy trả lời. Gọi chùa Việt Nam cũng lại thấy máy, vậy là mất toi năm chục xu. Buông cái ống nghe điện thoại xuống mà đầu óc hấn quay cuồng. Lâu nay hấn nghiệm ra một điều là những thằng bạn có

gia đình sớm muộn gì cũng thành những tên tù giam lỏng, bị vợ kìm kẹp tới nơi tới chốn. Bụng đói cồn cào làm hấn nghĩ tới những món ăn. Hấn ngồi xuống băng ghế gỗ, con mắt ngó mông lung những bóng người lướt qua trước mặt. Món ăn tây: miếng hamburger nóng, ngầy ngậy hương vị thơm ngon làm ứa nước miếng ở chân răng. Tô bún bò Huế cay nồng nàn làm dựng đứng cả những sợi tóc trên đỉnh đầu. Đĩa cơm sườn có quả trứng chiên vàng óng, có mỡ hành lấp lánh, có nước mắm chua chua, giòn ngọt. Ôi những món ăn Việt Nam làm ruột gan cồn cào. Những tiệm ăn Việt Nam trong thành phố làm món ăn không ngon cho lắm và những người chạy bàn chỉ xăm xoi coi khách ăn xong chưa để dọn. Nhưng có còn hơn không. Muốn có miếng ngon và chỗ ăn thoải mái phải tự nấu lấy. Có vợ cũng sướng. Hấn bàn thân nghĩ ngợi. Chỉ khổ cho cái tự do bị tước đoạt. Có vợ nấu nướng, chồng chỉ việc mua đồ ở tiệm thực phẩm Việt Nam về rồi đứng phụ bếp với vợ, là tha hồ có món ăn ngon. Đồ ăn thì mua ở tiệm thực phẩm á châu. Tiệm thực phẩm á châu. Phải rồi. Tiệm thực phẩm á châu. Còn chỗ nào hơn tiệm thực phẩm á châu trong thành phố. Nơi tạm trú tuyệt vời cho một đêm cuối năm đối, lạnh. Hấn dùng đồng 25 xu cuối cùng, gọi điện thoại hỏi giờ đóng cửa. Giọng con gái trả lời. Hấn hình dung cô gái bán hàng trong tiệm một đôi lần dẫn con bò tây đi chợ hấn đã gặp. Cũng may mà hấn có mấy tấm vé xe bus nhân viên xã hội tặng trước hôm lễ Giáng Sinh.

Hấn leo lên chiếc xe bus. Tới trạm ngừng gần tiệm thực phẩm, hấn lục tục bước xuống và tất tả đi bộ lại tiệm á châu. Hấn luồn vào theo mấy gia đình người Việt ồn ào mua đồ vào giờ chót. Người chủ tiệm đang sửa soạn đóng cửa không thèm nhìn mặt khách hàng. Cô gái

làm công đang loay hoay tính tiền. Hấn luồn lách giữa những kệ đồ, rồi len vào kho chứa gạo, ngồi co trong đó. Mùi hôi mốc sộc vào mũi hấn. Hấn bóp chặt hai lỗ mũi, cố dập tắt cảm giác ngứa ngáy. Giờ này mà hắt xì một cái thì có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nếu mọi chuyện suông sẻ, hấn sẽ nghỉ đêm ở đây. Hết giờ chủ tiệm đóng cửa ra về, hấn chỉ cần nằm im trong góc nào đó. Chủ tiệm đi rồi, chả lụa, bánh mì, thịt hộp... sẵn trên quầy, tha hồ no say. Ngày mai mong một tết tiệm không mở cửa, hấn được bảo đảm thêm một ngày no nê.

Hấn co người trong khung tối chật hẹp. Tiếng người thưa dần. Tiếng gã chủ quán ồm ồm. Tiếng cửa sắt khép lại. ánh đèn tắt bớt. Giọng đàn ông cười pha lẫn cái thô lỗ với cái quyền uy. Giọng nài nỉ của cô gái giúp việc. Tiếng dép lê trên sàn nhà. Giọng người con gái run rẩy. Không được đâu chú ơi, con có chồng rồi. Nói dóc đi, anh rể em bảo lãnh em qua đây ai mà không biết... Không mà, con nói thiệt đó. Con về muện chồng con đi tìm... Ai mà tìm em được. Đêm nay ở lại đây đi. Anh không chặc thêm tiền đâu mà sợ. Thằng anh rể cho tiền nó cũng không dám đi đón. Không có anh rể nào hết, chồng thiệt mà. Chồng bảo lãnh vợ qua đâu có bỏ lây bỏ lắt như vậy. Ưng anh cho rồi cưng ơi, làm bà chủ tiệm không sướng à. Những tiếng động cục mịch. Hình ảnh giằng co tô đậm nét trong trí tưởng tượng hấn. Người con gái có thân thể gầy gò. Có đôi con mắt buồn buồn hay nhìn lơ đãng ra ngoài khung cửa sổ. Người con gái hấn hay gặp nhất những lá sâu trong bó rau bỏ qua một bên. Buộc những cọng hành xanh thành từng bó nhỏ. Hấn nhớ cái giọng khó khăn của bà cụ lúc nào cũng nồng mùi dầu khuynh diệp, mẹ người chủ tiệm. Hạ ơi, mày bó

rau thể này thì tao có mà đẹp tiệm thôi. Hấn nhớ cả một lần bắt gặp cô bị con cua kẹp ngón tay. Hấn đã anh dũng bẻ gãy càng con cua để gỡ cho cô. Hấn nhớ nét nhăn nhó dễ thương trên khuôn mặt gầy gò. Cảm ơn chú. Chú cháu gì. Tôi đáng tuổi anh cô thôi. Lần ấy, con bò Tây đã thắc mắc với hấn anh nói chuyện gì với con nhỏ bán hàng vậy.

Đầu óc hấn quay cuồng những đoạn phim cũ. Tiếng ì ạch bên ngoài. Đừng chú ơi. Con sợ lắm. Tiếng con gái ui da vang vọng tới từng ngõ ngách căn nhà. Tiếng ngã đổ của chai lọ phũ phàng lùa vào tai hấn. Tiếng xô đổ của cả một quầy hàng rồn rảng. Hấn hình dung những ống lon lăn lóc dài theo lối đi hẹp. Ôi trời. Tiếng đàn ông rống lên đau đớn. Mẹ mày, muốn tao báo cho sở Di Trú biết mày di dân lậu phải không, con khốn nạn. Con không di dân lậu, con có chồng thiệt mà. Tiếng con gái khò khè qua cuống họng bị siết. Chồng mày là ai, tên gì, hả con khốn nạn... Tên gì, nói đi, tao để yên...

Lòng hấn bùng bùng lửa đốt. Tiếng vải xé sắc lạnh. Đến nước này thì không còn lặng im được nữa. Hấn đứng bật dậy. Đầu húc vào khung gỗ đau choáng người. Tiếng khò khè van vỉ xoáy hai lỗ tai. Con lạy chú, con lạy chú...

“Thôi!” Hấn quát lên, hai chân luồn lỏi giữa những chai lọ, thùng, ống ngồn ngang trên lối đi hẹp.

Người đàn ông kéo vạt bàn tay ra khỏi ngực áo cô gái. Trong một thoáng, hấn thấy được khuôn ngực tròn tròn màu hồng lợt lợt dưới

ánh đèn nê ông.

Người đàn ông lồm cồm ngồi dậy. “Anh là ai?”

Cô gái tóc tai rũ rượi, luống cuống kéo vạt áo che ngực, loay hoay chống tay đứng dậy.

“Mày là ai?”

Hắn luống cuống một giây, tay xoa chỗ đau trên đỉnh đầu, rồi hít một hơi dài, đồng dặc, “Tôi là chồng cô ấy.”

Cái đầu người đàn ông quay tới quay lui, hết nhìn hắn đăm đăm rồi lại trân trân nhìn người con gái. Giọng gã run run, “Anh nói gì?”

“Hạ là vợ tôi.”

Hắn đứng thẳng người, lần đầu tiên trong đời hắn đứng thẳng người.

Hắn nhìn người con gái một cách tự tin. Nàng nhìn hắn bằng tất cả sự sờ trên thế gian trộn với một chút gì rất mênh mang, triu mến.

Những ngón tay người đàn ông run rẩy phủi bụi trên chiếc áo sơ mi lòe loẹt màu sắc. “Sao cô ấy không bao giờ nói với tôi... Nhưng mà anh trốn trong tiệm tôi làm gì.” Gã đổi qua giọng hùng hổ, “Định ăn cướp phải không?”

Hắn tự tin, “Tôi nghe đồn anh dê vợ tôi cả năm nay rồi, hôm nay mới bắt được quả tang.”

“Vợ anh mới làm chưa được ba tháng làm sao dê được cả năm, đồ gian xảo. Tôi gọi 911 cho xem.”

“Gọi đi, tôi chờ.” Hắn đứng sát vào người con gái lúc này đã thu hẹp lại như chiếc bóng sát bên quây trái cây đóng hộp, ân cần nhìn nàng, “Em đừng phủi áo quần, cứ để nguyên vậy làm bằng chứng cho cảnh sát.”

“Tụi mày ra khỏi đây ngay!” Người đàn ông sùng sộ.

Người con gái níu tay áo hắn, “Đi về thôi, chú... anh à!”

“Áo lạnh của em đâu.” Hấn hỏi.

Người con gái đi vòng ra phía sau quầy hàng. Hấn đi sát theo nàng. Mùi gây gây của tóc luồn vào mũi làm hấn ngây ngất. Hấn kéo dây cài áo cho nàng. Rồi hấn đẩy cửa. Hai người bước vào vũng lạnh băng của tuyết giá cuối năm.

Hai người đứng sát vào nhau cạnh cây cột đèn. Hơi lạnh phả vào mặt hấn, cắn cắn, làm hấn quên mất tiêu cơn đói bụng còn cào.

Chợt hấn nghe tiếng người con gái sụt sùi.

Hấn liếc lỉnh choàng tay qua vai nàng. Những ngón tay sần sùi chạm vào chiếc quai da cái túi xách nàng đeo trên vai.

“Hạ sao vậy?”

“Em sợ quá!”

“Qua rồi, đừng sợ.”

Đôi con mắt thất thần của người con gái nhìn quanh, “Xe anh đâu?”

Hấn ngượng ngùng, “Anh không có xe.”

Dường như người con gái rung mình trong gió lạnh. Hấn cầm lấy bàn tay đeo găng của nàng, “Lại đón xe bus đi Hạ.”

Nàng bước theo hấn. Hấn đi sát vào nàng. Cố nghe ngóng chút hơi ấm của thân thể một người con gái đồng hương. Ít nhất đêm nay cũng có chỗ tạm trú, cũng có miếng cơm nóng, cơm rưới nước mắm cũng được nữa. Chỉ nghĩ tới một nồi cơm trắng bốc mùi thơm gạo nhập cảng từ Việt Nam qua, hấn đã thấy ấm cả lòng.

Tới trạm xe bus. Hấn nhường cho nàng lên trước.

“Mình đi đâu hả anh?”

Hấn ngập ngừng một giây, rồi mạnh dạn, “Về nhà em.”

Nàng bật người dậy khi thân thể vừa mới chạm xuống mặt ghế.

Hấn lo lắng, “Sao?”

Nàng ngập ngừng, “Về nhà anh được không?”

Hắn lắp bắp, “Anh mất... chìa khóa... cửa...”

“Thì mình gọi súp-pờ gì gì đó.”

“Superintendent.”

“Đúng rồi, mình hỏi mượn chìa khóa.”

Hắn ngồi xuống bên nàng, “Thằng chả... đi...” Hắn nhìn vào đôi mắt trong của người con gái đang khuấy lên những vẩn buồn mà nghe lòng nao nao. “Nó đi xa, sau tết mới về. Hay mình về nhà em đỡ đêm nay đi...”

“Em đâu có nhà!”

Hắn tròn mắt nhìn nàng.

“Ngày thường em ngủ lại tiệm; ở sau bếp đó.” Nàng buồn rầu.

Hắn ngồi thụp xuống ghế, ngó mông ra những khoảng đường thành phố sáng tối chập chờn bên ngoài khung cửa. Những ngọn đèn Giáng sinh còn dăng đầy hai bên con phố. Những ngọn đèn xanh đỏ chớp tắt không ngừng. Hắn ủ rũ thở dài. Đêm cuối năm nào cũng vậy. Tưởng năm hai ngàn là tận thế luôn cho rồi để hắn đỡ phải lêu bêu ai ngờ hai ngàn lẻ mấy rồi mà cũng vẫn lại lêu bêu.

Xe chạy ngang trung tâm thành phố. Hai con mắt vô hồn, hắn nhìn thiên hạ ùn ùn xô đẩy nhau đi dọc hai bên đường để chờ đón giao thừa.

Những cặp tình nhân quấn quýt bên nhau. Những cha mẹ dìu con nhỏ lướt đi nhẹ nhàng trên bề mặt bóng loáng của sân trượt băng. Ban nhạc chơi những bài nhạc quen thuộc trong năm. Lát nữa đây người ta sẽ đếm khi chỉ còn mười giây cuối cùng là bước qua năm mới. Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một, chúc mừng năm mới.

Xe bò vào tổng trạm. Hấn vẫn bồn thần nhìn đăm đăm vào cái nhộn nhịp của thành phố bên ngoài khung kính. Những ngón tay ấm áp của người con gái nắm hờ cổ tay hắn.

“Hai bạn, tới trạm cuối rồi. Happy New Year!” Tiếng nhắc nhở của người tài xế làm hắn giật mình. Hấn happy new year lại người đàn ông da trắng rồi uể oải lách đi giữa hai hàng ghế, lục tục bước xuống xe. Người con gái đi bên hắn, lặng thinh như chiếc bóng.

“Mình đi đâu hả... chú?”

“Hạ thích ra downtown coi đốt pháo bông không?”

“Lâu không?”

“Lúc giao thừa.”

“Sắp chưa... anh?”

Hấn nhìn đám đông, nói đại, “Khoảng mười phút nữa.”

Tiếng ca hát rộn ràng trong cái lạnh căm căm. Nhạc rock quấy động không gian. Hấn dắt người con gái luồn lách trong đám người cao nghều nghệu và to xù vì quần áo mùa đông. Những tiếng chúc tụng nổ ran đó đây. Chúc mừng năm mới. Chúc mừng năm mới.

“Hạ... thấy vui không?” Hấn hỏi.

Không nghe tiếng nàng trả lời, hắn quay đầu qua, bắt gặp hai con mắt ướt nhèm.

Hấn không biết nói gì. Mãi, hắn mới nghĩ ra một câu nghe được,

“Năm mới khóc xui lắm đó!”

Nàng nhướn miệng cười, “Tết tây mà xui gì!”

Hấn thích thú đi sát vào người nàng, “Cứ khóc là tết nào cũng xui.

Cười như vậy mới hên.”

Một lát, nàng than lạnh. Hấn trấn an là chút xíu rồi sẽ quen, lúc mới qua ai cũng chịu lạnh dở như vậy đó.

“Sắp giao thừa rồi đó Hạ ơi.” Giọng hấn sôi nổi.

“Giao thừa xong mình đi đâu hở anh?”

Hất cụt hứng. “Để từ từ rồi tính.”

Nàng cần nhần, “Phải như hồi nãy đừng cãi với ông chủ làm gì...”

Hấn giật mình, “Bộ Hạ muốn nó làm gì thì làm à?”

“Nó đòi hoài chứ đâu.”

Tim hấn thất lại.

“Nhưng em cứ hẹn lần này qua lần khác. Chắc ông ấy cũng biết bị lừa...”

Hấn nói thẳng ra cái điều muốn biết, “Sao Hạ không ở đỡ nhà ông anh rể.”

Người con gái bỗng dưng sùt sùi, “Thì cũng hơn gì thằng cha chủ tiệm tạp hóa!”

Tiếng vỗ tay, tiếng la hét ồn ào xung quanh. Một người con gái tóc vàng mặc áo lông dày đứng trên bục cao cầm cái dùi lớn chuẩn bị gõ vào cái phèng la tròn như cái nia bên nhà.

“Giao thừa tới rồi đó. Nói chuyện gì vui lấy hên đi Hạ. Hạ thấy con nhỏ tóc vàng đó không, sắp count-down đó.”

Thấy nàng ngờ ngác, hấn toan giải thích lại thôi.

Từng nhịp vung của cánh tay. Tiếng phèng la lạnh lạnh. Tiếng đếm ngược từ mười trở lại. Hấn thấy môi người con gái mấp máy, lẩm nhẩm đếm theo. Vui anh há. Hấn nghe tiếng nàng thì thảo. Ừ vui.

Mười, chín, tám, bảy. Hấn đếm thầm bằng tiếng Việt. Sáu, năm, bốn, ba, hai, một. Happy New Year. Hấn gỡ vội cặp găng tay nhét vào túi áo choàng rồi xoay qua ôm chầm lấy người con gái, hôn vội lên trán nàng. Hấn không muốn làm nàng sợ, nên chỉ hôn thật nhẹ lên vùng trán lạnh băng. Rồi buông ngay nàng ra. Nhưng Hạ đứng yên. Đầu

gục hờ trên vai hấn. Những ngón tay gầy của người con gái mảy mò tóc hấn, chạm cả vào cục u vẫn còn ê ẩm. Giao thừa rồi đó Hạ. Chúc mừng năm mới em. Chúc em năm mới đừng bị homeless như anh.

Chúc em năm mới nhiều may mắn.

Đầu người con gái vẫn ngả trên vai hấn. Bầu trời lóe sáng trăm ngàn ngọn pháo bông rực rỡ. Tiếng nổ bùng vỡ không gian, nghe như pháo giao thừa ở một miền quê hương xa thẳm. Trong tiếng reo hò tở mở của thiên hạ xung quanh, hấn nghe tiếng nàng thì thào, “Bây giờ mình về đâu hả anh?”

Hoàng Chính

Cầu Tre Lắt Lẻo

Người hành khất già ngồi bên bờ đất, co ro như một con mèo thiếu ăn. Những nếp da nhăn nheo đùn đầy lên hai đuôi mắt. Hai gò má nhô cao như hai ngọn đồi chênh vênh dòm xuống hai triền thung lũng sâu và hẹp, thôn thôn và gặp nhau ở chiếc cằm vênh vẹo như một mảnh bom nhạt được trong thời chiến. Đôi mắt đục lờ những vẩy cá trắng màu mỡ đông trong những ngày đông giá, nhìn vào thăm thẳm của hư không ở đâu đó phía trước. Toàn thân người hành khất như

một đồng xương khô bọc ngoài bởi lớp da nhăn nhéo khô khốc. Đồng xương bất động như một mô đất, một gốc cây bỏ quên bên lề đường, chỉ có cái miệng và những ngón tay là còn thở ra làn hơi của đời sống. Cái miệng meo méo, nhăn nhéo những vết hằn khốn khó; cái miệng hát ra những lời vọng cổ buồn tái buồn tẻ. Và hai tay ôm hờ hững cần cây đàn guitar cũ kỹ mốc ngời bụi đường. Những ngón tay xương xẩu gờ ra từ cần cây tây ban cầm những mảnh âm thanh rụng rời cảm xúc. Người hành khất già mê man với tiếng ca trầm buồn như gã phù thủy bị mê hoặc bởi những câu thần chú của chính mình. "Đi chưa thầy?"

Con nhỏ học trò thúc cùi chỏ vào cạnh sườn hấn, nhắc nhở, làm hấn bừng tỉnh.

"Ông già ca hay quá."

"Bài Xuân này con không về đó, thầy biết hôn?"

Con bé cố không đọc tên bản nhạc thành "Xuân này con hồng dì," làm hấn buồn cười.

"Biết chứ."

Con bé xoay qua nhìn hấn.

"Thầy thích bài đó hôn?"

"Sao không?"

"Mai mốt rảnh, em ca cho thầy nghe"

Hấn hít một hơi dài, cố nén những nhịp hân hoan của trái tim.

"Cô cũng biết ca nữa sao?"

"Sao hồng biết. Đi chưa thầy?"

Con nhỏ học trò khẽ chạm những ngón tay vào tay hấn. Một chút thôi, rồi rút ngay về. Con nhỏ này lộn xộn. Hấn nghĩ. Coi chừng nghe cô Nguyên tắc đạo lý Quân-Sư-Phụ thời nào cũng đúng hết ráo.

"Mắc mớ gì thầy buồn thiu vậy?"

Con nhỏ hỏi bất ngờ, làm hấn không tìm đâu ra ngay được câu trả lời.

"Bộ nhớ nhà hả?"

"Ừ." Hấn trả lời đại cho qua Đúng ra, hấn nhớ nhà thật, nhưng đó chỉ là một trong muôn ngàn lý do đã làm nét mặt hấn lúc nào cũng buồn buồn như bầu trời những ngày giông bão, tìm mò mắt cũng không ra một chút nắng hân hoan.

Hát xong những lời cuối cùng của bài hát, người hành khất già cúi đầu nhìn xuống nền đất đen xỉn. Ông ta thấy gì trong những thớ đất màu tối ám ấy nhỉ, hấn tự hỏi. Mà ông ta có nhìn thấy không đã chứ. Đôi mắt ấy; đôi mắt kéo những đám mây mù, ám tối. Có gì trong cõi nhìn của người đàn ông già nua không nhà không cửa ấy. Những nắm mồ vô vọng. Cánh cửa mở vào cõi sống khác. Sự chết. Thần linh. Những xác thân rửa mục. Mảnh xương khô Trước mắt hấn, những mảnh xương khô trên thân thể người hành khất còn chan hòa sự sống.

"Ông già đó mù phải hôn thầy?"

"Chắc vậy."

"Em thấy ông quờ quạng trên cần đàn.."

Những ngón tay người đàn ông mò mẫm trên cần đàn, vặn lại những chốt dây bị dẫn ra sau khi đã rung lên một cách tận tình những tiếng kêu than não ruột.

Một đứa bé gỡ tay mẹ, chạy lại thả vào chiếc lon sữa bò rỉ sét đặt bên cạnh cái đầu gối khểnh khiu của người hành khất những đồng xu cũ. Tiếng kim loại chạm vào nhau nghe lao xao như khuấy động chút niềm vui mỏng manh trong không gian xao xác tiếng cười nói của

người đi đường và tiếng xe cộ rầm rĩ chung quanh. Người hành khách cúi đầu thật thấp biểu tỏ sự biết ơn đối với kẻ đã có chút lòng nhân, rộng tay bố thí.

"Thầy có cho ông già tiền hôn?"

"Thấy kỳ kỳ làm sao đó."

"Thầy nói sao?"

"Khi bỏ những đồng xu vào chiếc lon người hành khách, thấy áy náy lạ lùng."

"???"

"Có cảm tưởng mình vừa xúc phạm đến một con người nghệ sĩ."

"Thầy lẳng mạn thầy mò!"

Con nhỏ bắt đầu làm xao động lòng hấn. Hấn liếc nhìn khoe môi cong cong của đứa học trò.

"Cô mới là lẳng mạn."

"Xí!"

"Cô nghịch ngợm phá phách bị lên trình diện hết giám thị tới tổng giám thị, rồi tới cả hiệu trưởng nữa mà cuối cùng cũng chẳng bị phạt gì hết ráo, làm các giáo viên khác hết dám phạt cô luôn."

"Thầy nói vậy là oan cho em rồi đó."

"Chứ không đúng sao?"

"Hổng đúng."

Hấn ngược mặt nhìn bầu trời của buổi chiều tà xanh ngấn ngắt trên cao, vương vít những sợi mây trắng nõn. Gió dưới sông thổi lên phủ vào mặt hấn cái mùi rơm rạ, bùn ướt pha lẫn với mùi thịt nướng thơm nồng khuếch từ cửa tiệm ăn uống bên lề đường. Hấn lục lọi trí nhớ để tìm một dẫn chứng cho những lời buộc tội đang đưa.

Mãi, hấn mới nhớ ra.

"Cô nhớ vụ tập nhạc Phạm Duy không?"

"Dạ, nhớ chứ."

"Lần đó cô có bị phạt gì đâu."

"Sao hồng bị, em mất tiêu tập nhạc kỷ niệm của đứa bạn tặng."

Tập nhạc ấy hẳn còn nhớ. Đạo ấy, đang có phong trào xóa bỏ văn hóa đồi trụy. Con bé học trò của hẳn lại đem ngay tập nhạc "Ngày Đó Chúng Mình Yêu Nhau" vào lớp học mà chép cho một đứa bạn khác.

"Để xử lý, tôi phải tịch thu tập nhạc đồi trụy này và báo cáo em lên chi đoàn; lên giám thị trường." Cô học trò của hẳn lúc ấy hai mắt đỏ hoe Không một giọt nước mắt nào ứa ra được trên khóe mắt lạnh khô, nhưng cái nhìn căm hận thì như mũi kim nhọn găm trên phiến trí nhớ hẳn; gã thầy giáo làng nửa thẳng nửa ông ngu ngơ tội nghiệp. Cái liếc mắt của cô học trò sắc như phiến gió lạnh lẽo cắt da xẻ thịt. Vẫn đôi mắt ấy; đôi mắt rử rê hẳn đi hoang.

"Thầy... thiệt tình!"

Nghĩa là sao nhỉ. Hẳn không hiểu đứa học trò muốn nói lên điều gì trong cái liếc sắc cạnh và câu nói ồm ồm buông thả ấy.

"Cuốn nhạc của em đâu rồi?"

Con bé chột hời. Hẳn bối rối cuống cuồng. Loay hoay như đứa bé không thuộc bài một hồi, với những ngón tay bầu thành ly lạnh ngắt trên mặt bàn gỗ thô nhám màu đen xỉn, hẳn mới tìm ra được một câu nói dối.

"Đốt rồi."

"Thầy... Thiệt tình!"

Tiếng thở dài của đứa con gái mới lớn nghe dài và man mác một nỗi niềm không thể đặt tên.

Sư phụ nói dóc đấy, đệ tử ơi. Thực ra sư phụ còn giữ kỷ, sư phụ vui

tập nhạc tình ấy tận đáy cái túi hành lý với vài ba bộ đồ cũ kỹ có những màu sắc không thể gọi tên được nữa và mấy cuốn sách học cũ, lẫn lộn với những tờ giáo án luộm thà luộm thuộm. Sư phụ lòng nào có thể phần thư Khanh Nho như cái người bạo chúa họ Tần ngày trước.

"Tập nhạc ấy em thích nhất."

Giọng trách móc của cô học trò mềm và ngọt.

Sư phụ cũng thích tập nhạc ấy thấy mồ. Nhưng làm sao được. Cả lớp đều thấy đệ tử chép nhạc đòi truy trong lớp học. Sư phụ đâu có thể giả câm giả điếc để mang họa cho cả thầy lẫn trò. Hãy hiểu dùm ta, đệ tử ơi. Hắn nghĩ nhưng không nói ra ý nghĩ ấy mà chỉ nhìn con bé học trò đang ngồi trước mặt hắn, phía sau ly nước mía đã gần cạn, còn đọng đầy những bã trắng nhờ nhờ trên thành ly.

"Em nhớ bài Nghìn Trùng Xa Cách quá."

Sư phụ cũng vậy, đệ tử ơi. Nghìn trùng xa cách, người đã đi rồi, đường dài hạnh phúc, cầu chúc cho người. Sư phụ đã từng ăn ngủ với những lời nguyện da diết ấy năm xưa, khi phải tiễn đưa một người con gái.

"Sao thầy hồng nói gì hết trơn vậy?"

"Tại cô không nghe thấy chứ bộ."

"Thầy... Kỳ cục thấy mồ!"

Tiếng đàn guitar biến chế thành lục huyền cầm của người hành khất lại vọng đến, xoắn lấy không gian của hai người. Điệp ơi, mai anh lên chôn thành đồ nhà xe rục rở, xin anh đừng quên.. Hắn lặng người đi vì cảm xúc. Chao ơi, tiếng lục huyền cầm và những câu vọng cổ. Âm thanh xoắn lấy lòng hắn như những đường xoắn ốc trên mũi chiếc đinh vít nhọn. Xoắn sâu, gài chắc vào từng thớ mềm của lá gan, vào

những sợi cơ trơn dai nhanh nhách của ruột non ruột già hấn. Xót xa chi lạ lòng!

"Thầy bắc kỳ mà mê vọng cổ."

Cô học trò châm chọc hấn.

"Thì sao?"

"Quê một cục." Đứa con gái nói, với một nụ cười.

"Tôi yêu âm nhạc của cả ba miền."

"Vậy là thầy yêu nước, yêu đồng bào... Sao hồng được làm giáo viên tiên tiến vậy?"

"Ai biết đâu!"

Hấn trả lời vu vơ Và tiếp tục để hồn chìm theo tiếng lục huyền cầm và những lời trách móc của cô Lan gửi cho anh chàng Điệp bạc tình. Bất giác, hấn cảm thấy như những lời trách móc ấy gửi đến cho hấn từ một người con gái nào đó, sống ở đâu đó, trong một gia đình nào đó, làm một cái nghề gì đó... bị hấn phụ rẫy.

"Mai mốt thầy sẽ phải bồi thường cho em."

"Cái gì?" Hấn chợt bừng tỉnh.

"Tập nhạc."

"Không sao."

"Dễ gì thầy còn kiếm được tập nhạc đó."

Không biết con nhỏ có gài bẫy hấn không, vì trong mắt nhìn của nó, hấn không đọc nổi những gửi gắm âm thầm không tên gọi. Đệ tử ơi, đệ tử ra vào phòng tổng giám thị như cơm bữa. Cả trường ai cũng biết đệ tử làm biếng học, đệ tử chỉ ham chép thơ T.T.Kh., ham chép nhạc Phạm Duy, (những thứ lạc hậu ấy!) nhưng ai biết đâu được đệ tử làm gián điệp cho hiệu trưởng nhằm theo dõi và báo cáo mọi hành vi của sư phụ. Sống ở đây riết rồi sư phụ đâm ra nghi ngờ mọi thứ;

cả đôi mắt đen nhánh đang chớp chớp long lanh cái nắng của một ngày đầu tháng tám oi oi, trên bến bắc Vàm cống đình tai nhứt óc vì tiếng động cơ những chiếc xe lô và xe đò này.

"Muốn là được."

Hắn nhìn vào mắt học trò, thăm dò.

"Dễ dàu gì."

"Sao không?"

"Thầy... thiệt tình!"

Thiệt tình! Thiệt tình sư phụ cũng không biết phải nói làm sao với đệ tử trong buổi chiều hiu hiu gió sông, gió đồng quán quện từ những làng thôn rải rác hai bên bờ sông Cửu này. Sư phụ xa nhà đã lâu. Ba bốn năm rồi đâu có dịp về thăm. Thiệt tình! Thiệt tình cái nỗi gì. Tình cũ bay theo những cánh diều thời thơ ấu. Người con gái da thơm có đôi mắt lá rằm ở thành phố giờ này đang làm gì nhỉ. Người con gái không muốn theo người tình về cái miền kinh rạch ngổn ngang, trên khắp các ngã đường này. Người con gái ấy bây giờ đang làm gì chứ? Có còn chút nhớ nhung nào dành cho người bạn tình của những năm tháng quán quýt bên nhau?

"Thầy... Kỳ cục thấy mờ!"

Tiếng than của cô học trò lẫn vào tiếng lục huyền cầm da diết, nghe như khúc cuối một câu vọng cổ não nuột. Kỳ cục thấy mờ là sao nhỉ. Hắn thăm hỏi. Đệ tử ơi. Sư phụ đã cố gắng tránh nhìn vào đôi mắt đong đưa đen nhánh ấy, nhưng bây giờ thì đã muộn mắt rồi. Đệ tử đã đánh thức dậy hết những mê muội ngủ quên trong đáy lòng gã đàn ông hai mươi tám tuổi. Đệ tử ơi là đệ tử ơi!

"Khanh!"

Con bé tròn xoe mắt nhìn hắn.

"Dạ?"

"Tính về Sài Gòn bao lâu?"

"Ở hết mấy tháng hè."

"Nhà bà con?"

"Dạ."

Hắn bước dần xuống khỏi bục giảng trong trí tưởng.

"Có quen ai trên thành phố không?"

"Hong có. Mà sao?" Con bé nhìn hắn dò hỏi.

"VẬY mà cứ tưởng Khanh có bạn trai trên đó."

Hắn lẩm bẩm như cầu kinh.

"Hong có đâu." Con bé trấn an. Hắn thích những chữ "hong có" của cô học trò quá đỗi. Hong sao đâu Khanh ơi. Hong ai biết đâu... Hắn nghĩ ngợi lảng nhãng. Một cặp tình nhân dắt díu nhau đi ngang qua chỗ ngồi của hai người. Người con gái mặc áo bà ba hoa hòe hoa sói, ân cần ríu rít như con chim nhỏ, bẻ một miếng bánh tráng đưa lên miệng người con trai. Tiếng bánh tráng bẻ dòn rậm nghe vui tai. Người con gái trẻ đôi môi cười với tình nhân. Đôi môi làm hắn nhớ những nụ hôn thời còn đi học. Ôi sao bỗng dưng thêm chết một nụ hôn thế này. Hắn thăm than trong trí tưởng. Đệ tử ơi, chắc sư phụ chết mất.. Đệ tử ơi; Khanh ơi... Khanh ơi... Hắn nhìn sâu vào đáy mắt cô học trò. Cô chống hai tay lên cằm, nhìn lại hắn không chớp mắt. Hai con mắt long lanh có bóng hắn nghiêng nghiêng trong đó. Cặp lông mày cao sảo kỹ lưỡng thẳng tắp như hai nét phẩy trên một bức tranh tàu. Con mắt một mí lót nhìn hắn kỹ lưỡng. Sóng mũi hơi nghiêng, khóe miệng mở hé những chiếc răng trắng bóng lấp lánh bên dưới đôi môi hồng tự nhiên. Chiếc áo sơ mi khép hờ một nút áo quên cài (quên thật hay giả vờ.) Màu hồng của vải áo ánh lên đôi má

cái sắc mịn màng của làn da tươi mát. Cái cảm thanh thanh tựa trên hai bàn tay có những ngón thon dài đan lấy nhau thấp thoáng bóng một chiếc nhẫn vàng có nhện hột xoàn (giả hay thật làm sao sư phụ biết được, mà có biết thì cũng chẳng ăn nhằm gì tới sư phụ.) Hai cánh tay chống trên mặt bàn che hờ khung ngực. Kín bưng. Nhưng sư phụ thấy rất rõ trong tâm linh hai trái ngực săn cứng. Đệ tử ơi, sư phụ chết mất thôi. Hèn chi trong trường không có một chức sắc nào mà không có cảm tình với đệ tử. Đệ tử chép nhạc vàng, đệ tử hát nhạc đòi trụy, đệ tử lưu bút ngày xanh bằng thơ tình ướt át như mưa nguồn lũ lụt, vậy mà cả ban giám hiệu trường chẳng ai đề nghị được một hình phạt nào cho xứng đáng. Chỉ khổ cho mấy cô giáo già lờ thời trong trường, mỗi lần nghe tiếng guốc đệ tử lóc cóc gõ nhịp trên thềm xi măng lở lỏi, là những cặp lông mày cau lại, những hàm răng nghiến sát nhau, những nắm tay run run đè nghiến mặt bàn giáo viên vô tội. Cái đồ chẳng ăn trăn quán. Thiên hạ nổi cơn ghen với đệ tử chứ có gì lạ đâu. Đệ tử như dòng suối mát mà không một kẻ lữ hành nào không muốn vục mặt vào mà uống cho đã cơn khát, sau khi đã rong ruổi suốt một đoạn đường dài thăm thẳm. Sư phụ cũng chỉ là một gã bộ hành trong cơn nắng hạn. Năm sáu năm trời nay sư phụ không ôm (dù chỉ ôm thôi) được một người nữ nào trong vòng tay. Nhớ lắm rồi, thèm lắm rồi. Chết mất đệ tử ơi. Khanh ơi là Khanh. Sư phụ chắc phải mời cụ Khổng đi chỗ khác chơi và dẹp ngay ba cái vụ quân sư phụ của thời phong kiến lạc hậu đi càng sớm càng tốt. Khanh ơi, tại sao bé lại không là người tình của anh nhỉ. Hấn gào lên trong trí tưởng. Mình sẽ là một đôi tình nhân lý tưởng của nhân loại. "Thầy!"

Con bé đánh thức hấn.

"Gì Khanh?"

"Thầy nhầm chừng người ta sửa xe kịp hôn?"

"Chẳng biết nữa... " Hấn ngáp ngừng, buông tia nhìn thăm dò sâu xuống đáy mắt người con gái. "Nhưng chắc là không quá."

Chút lo âu vẫn đục lên trong tia nhìn cô học trò. Hai cánh tay rơi xuống mặt bàn. Những ngón thon quăn quýu hoang mang.

"Rồi... tôi nay biết làm sao."

"Thì đành thuê nhà... ngủ chứ sao."

Đôi môi người con gái trễ xuống.

"Ghê thấy mò!"

"Có sao đâu. Mình có giầy đi đường đường hoàng mà."

"Nhưng mà... kỳ cục làm sao đó... "

"Sao kỳ?"

Tia nhìn đưa con gái lảng quăng trên nền đất đen xỉn. Chút ngại ngần, nhẩn nhịn vương trên đôi mắt nàng.

"Như vậy giống bồ bịch, kỳ chớt."

"Thì đã sao. Khanh cũng lớn rồi chứ bộ."

Hấn ném ra trái bóng thăm dò sau khi đã giam Đức Khổng tử vào một ngăn ở tuốt trong đáy sâu trí tưởng, và khóa lại kỹ càng. Hấn tự hứa sẽ cố gắng không nhớ tới Đức Khổng tử và ba cái điều người dạy học trò thuở xưa ít nhất là trong ngày hôm nay.

"Nhưng mà... thầy trò ai lại đi... thuê phòng... "

Con bé bỏ lửng câu nói, gọi lên cho hấn không biết bao nhiêu là háo hức, cuồng mê Hấn lì:

"Bộ thầy trò không... yêu nhau được sao?"

"Kỳ thấy mò!"

Đôi má con bé từ từ hồng lên. Trong mắt nhìn của hấn, đôi má ấy

càng lúc càng đỏ muồn đậm hơn cả màu áo nàng đang mặc. Cái e thẹn của người con gái; chao ơi là mời mọc! Hấn nghe lòng mình hồi hộp, xôn xao như gã thí sinh sắp bước vào phòng thi vấn đáp. Cái phòng thi trần tục có chiếc giường tre ọp ẹp; và một thầy, một trò... Khỉ quá! Hấn tự mắng mình. Tại sao cứ phải nhớ tới cái quan-hệ thầy trò không cần thiết ấy chứ. Một người con trai thương một người con gái, thì mắc mớ gì đến cụ Khổng cụ Mạnh. Nhất định tối nay phải đi thuê phòng ngủ ở bến đò rồi. Cầu trời cho cái đám lau nhau tài xế và lơ xe kia đừng mò ra lý do của cái sự tự nhiên nằm ì ra giữa đường của chiếc xe đò cộc cà cộc cạch. Mà không chừng đó là đòn phép của họ cũng nên. Chỉ cần tuyên bố hư xe. Hành khách nản vì chờ đợi, đón xe khác, là có chỗ đón thêm khách mới ở dọc đường. Hấn nghĩ vậy, chẳng biết có oan cho ai không.

"Thầy."

"Gì?"

"Sao tự nhiên thầy gọi em bằng tên?"

"Tại... tại.." hấn ngập ngừng như đứa bé bị bắt quả tang ăn vụng trong bếp. "Thì đã sao?"

"Hổng sao hót... nhưng... "

"Nhưng gì?"

"Thấy thầy hiền khô, hơn những lúc ở trong trường một trời một vực."

Con bé nói một thôi và toét miệng ra cười.

"Bộ trong trường tôi dữ lắm sao?"

"Dạ. Thầy nghiêm hơn thầy giám thị Râu kềm nữa."

Ờ, học trò thời nay. Con bé dám đặt biệt danh cho ông giám thị già đáng tuổi ông ngoại nó là "Râu kềm", thì hấn nghĩ lý gì đối với cái

đám chỉ đứng sau quỳ và ma này nhĩ.

"Sao gọi ông ấy là Râu kẽm?"

"Thầy hồng thấy ông có hàm râu cá chốt sao?"

Hắn chỉ biết lắc đầu, lơ đãng cúi nhìn vệt nắng chiều vươn dài đến chân ghế. Vệt nắng phủ sắc vàng nhạt lên đôi bàn chân mang guốc cao của con nhỏ học trò. Cái quai guốc lấp lánh hình những con bướm kim tuyến muôn màu. Sợi gân xanh lơ mờ ẩn dưới lớp da mỏng trắng mượt. Sợi gân xanh gọi lên trong lòng hắn một ham muốn nhẹ nhàng nhưng vô cùng quay quắt.

"Thầy hồng bao giờ cười."

"Vậy sao?" Hắn giật mình vì nhận xét của đứa học trò. "Chắc cái mặt tôi dễ ghét lắm."

"Cũng tạm tạm."

Con bé vừa nói vừa rút chân lại, giấu dưới gầm bàn. Mắt hắn mất đi một điểm nhìn gọi cảm. Người chủ quán nước chợt đến bên hắn, lạnh lẽo hỏi, "Cô cậu dùng chi thêm không?"

Cô học trò hắn lắc đầu vội vã. Còn hắn bưng tỉnh và loay hoay móc túi lấy tiền trả.

Nhét tờ giấy bạc cũ mềm nhão do người chủ quán thối lại vào trong túi áo xong, hắn chậm rãi đứng dậy. Khoác cái ba lô cũ kỹ lên vai. Cô học trò cũng xách cái túi xách đứng dậy theo. Hai người lững thững đi xuống phía bên bắc nhận nhịp xe cộ. Người hành khách già vẫn ngồi bên vệ đường thở than những lời vọng cổ cửa da xẻ thịt. Nhưng những lời than van không còn khuấy động lòng hắn như lúc trước. Lòng hắn đang bị xâm lăng bởi một lũ lâu la tối ám, từ lâu yên ngủ trong đáy sâu trí nhớ, vừa bị khuấy động cho thức giấc vì những mời mọc của một làn da trắng nõn, của một đường gân xanh chạy dài từ

mu bàn chân lên, ẩn dưới lớp vải quần màu xanh thẫm của biển cả mênh mông. Tất cả khởi đi từ một người con gái.

Hai thầy trò rảo bước về phía chiếc xe đồ liệt bại đang được tài chính, tài phụ và lơ xe bu quanh loay hoay sửa chữa. Hấn nhìn cái mặt trời tròn vàng rực tóe lửa trên những ngọn dừa đen đúa, vươn trên những mái nhà san sát bên kia sông, thở dài vô nghĩa. Đêm nay chắc chắn là ngủ đường rồi. Hấn khẽ liếc nhìn cô học trò. Khanh lặng lẽ đi bên cạnh hấn, môi trên mở hé một nụ cười không trọn vẹn. Con mắt đong đưa lúc này đang nhìn vào khoảng không xa vắng nào đó. Chợt cô đề nghị:

"Mình hỏi mấy người sửa xe thử xem nghe thầy."

Hấn lặng lẽ gật đầu. Cái túi đeo trĩu nặng trên vai. Hành trang của cả một thời tuổi trẻ ăn nằm với sách vở. Cuối cùng được những gì. Đã bao lần hấn tự hỏi đam mê đèn sách để làm gì. Một ngày công lao không cho biết đến hương đêm. Lờ một bài hát của Phạm Duy, đã bao lần làm hấn suy nghĩ. Hấn đang ở bên cạnh cô học trò đẹp nhất trường; người bị từ hiệu trưởng, hiệu phó, tổng giám thị đến giám thị trồng cây sị Việc gì phải suy nghĩ vẩn vơ Nếu muốn biết người con gái phản ứng thế nào khi bất ngờ bị Ôm hôn thì không gì chính xác cho bằng cứ ôm cô gái mà hôn đại thử xem. Bạn hấn ngày xưa đã "lên lớp" với hấn như thế.

"Chừng nào mới sửa xong vậy, bác tài?"

Người tài xé ngồi vắt vẻo trên mỏm đất cao, phì phèo điếu thuốc rê, sáng khoái thả khói vào khung chiều lộng gió.

"Sớm nhứt là chiều mơi."

"Sao vậy?" Hấn hỏi.

"Con heo dầu bị hự Chờ dĩa Sài gòn mua con heo dầu khác để thai."

"Giờ tui tui làm sao đây?" Một người hành khách ngồi bên vệ đường nôn nóng hỏi.

"Cô bác gắng chờ. Nếu gấp thì nơn đón xe khác dĩa thành phố. Tui tui cũng gắng lắm nhưng đành chịu thua"

Vậy là hẩn hiểu. Xe không hự. Người ta cần đón thêm khách dọc đường mới đủ sống. Hẩn hiểu nỗi khó khăn của họ. Cũng như hẩn, trước kia có bao giờ đến nỗi phải bán khoản với mấy ký gạo, dăm củ khoai, vài miếng thịt heo bày nhầy những mớ?

"Kỳ quá là kỳ!"

Cô học trò cần nhần một cách bực bội. Hẩn trấn an:

"Thôi Khanh. Biết làm sao khác hơn được."

"Vậy là phải thuê nhà ngủ rồi!" Câu nói vang lên như một lời trách móc tội tình.

"Đành vậy."

"Mắc cỡ chót mòi!"

Hẩn lạng thinh, để mặc cho cô học trò cần nhần.

"Mấy cái xe như vậy sao hổng dục dô thùng rác cho rồi."

Cái phụng phịu của cô gái làm hẩn thích thú. Hẩn chọc:

"Quăng vào thùng rác rồi đi bộ hả?"

"Thà đi bộ còn hơn phải ngủ đường ngủ chợ."

Ngủ đường ngủ chợ. Cô học trò xài chữ chính xác quá chứ. Đêm nay hẩn ngủ đường, ngủ chợ. Hẩn đã nhiều phen phải ngủ đường ngủ chợ rồi. Nhưng chưa bao giờ với một cô gái như thế này. Bỗng dưng tim hẩn đập hoang hơn, hai tay hẩn run run, hai chân hẩn mỗi rời mỗi rã. Hẩn bước lên bậc thềm một căn nhà bên đường, trước cửa treo một tấm bảng viết nguyệt lịch ngoạc chữ "Cho mượn ghé bố." Đêm ở bờ sông, lạnh lẽo thế này; lại thêm cái nạn muỗi mòng vo ve canh

thâu chắc không thể chỉ mướn ghế bố không thôi được. Hấn gõ vào cánh cửa khép hờ. Khanh lùi thúi đứng lùi ra phía sau lưng hấn. Một người đàn bà đầy đà như trái dưa gang mở rộng cánh cửa, thoáng ngó hấn rồi chăm chú nhìn cô học trò đứng nép sau lưng hấn. "Chào bà."

"Cô cậu muốn gì?"

Giọng nói của người đàn bà thô nhám, lạnh lùng.

"Tụi tôi muốn thuê... phòng ngủ."

"Hết phòng rồi."

"Vậy sao?" Hấn xốn xác quét tia nhìn ra phía sau lưng người đàn bà. Căn nhà lờ mờ tối nhưng hấn cũng thấy được bốn chiếc ghế gỗ lỏng chỏng xếp quanh một cái bàn có những chân bằng ván gỗ khẳng khiu. Trên tường treo sơ sài một bức tranh lãnh tụ đã cũ. Hấn toan lui bước quay đi, chợt người đàn bà lên giọng:

"Nếu cô cậu chịu nằm đờ trên sàn nhà qua đêm, tui ăn rẻ hơn..."

"Dạ cũng được." Hấn trả lời vội như sợ cả người chủ nhà lẫn cô học trò của hấn đổi ý.

Người đàn bà mở rộng cánh cửa. Hấn vừa bước một chân vào ngạch cửa, người đàn bà đã chặn hấn lại:

"Khoan đã. Phải cô cậu là dzợ chồng không dzậy?"

Hấn còn đang luống cuống thì tiếng cô học trò đã lấp đầy khoảng trống của không gian nhá nhem chập tối.

"Dạ phải."

"Vậy tốt," người đàn bà lách qua một bên nhường chỗ cho Khanh và hấn bước vào. "Nếu không phải vợ chồng, tui hông dám cho mướn. Năm ngoái cho cặp trai gái lại ngủ trong nhà xui xẻo không biết bao lâu mới qua khỏi."

Khanh ngừng lại xớ rớ nhìn hấn. Cố tìm cách che dấu những bối rối, hấn nhìn xuống nền nhà.

"Thím có chiếu trải dưới đất không?"

"Có chứ, tui cho mượn chiếu, mượn mền. Chờ chút đi"

Lúc người chủ nhà đi ra phía sau, hấn nhìn cô học trò bằng một cái nhìn nhẩn nhịn. Cô nhìn lại hấn bằng cái nhìn áy náy, bắn khoăn.

Không ai nói nổi với ai một lời nào. Hai túi hành lý trĩu nặng trên vai mỗi người. Mệt ơ là mệt. Hấn nghe tiếng cô thở dài.

Tiếng chân người đàn bà lệt quệt trên nền nhà xi măng tróc lở. Bà ta ôm một đống những chiếu, chăn, mền, gối. Hấn vội vã đưa tay tay đón lấy đống đồ.

"Nhớ tán mền cho kỹ kéo chuột cống chui dzô mừng."

Hấn thấy đôi mắt Khanh mở lớn kinh hãi, miệng nàng tròn ra như một chữ O đỏ thắm. Trong bóng tối nhá nhem, hấn thấy rõ những chiếc răng trắng bóng lấp lánh dưới hai cánh môi mịn màng (mà hấn muốn được cắn lên đó vô cùng.)

"Chuột hả thím?"

"Ừa."

"Trời Phật ời!" Cô học trò rên rỉ.

"Đưa giấy đi đường tôi trình phường khóm."

Người đàn bà nói như ra lệnh. Hấn đặt đống mền gối xuống đất, lục túi quần tìm tờ giấy đi đường. Khanh cũng lúng túng làm theo hấn.

Đón lấy hai tờ giấy nhàu nát từ tay hấn và Khanh xong, người đàn bà nói tiếp:

"Cô cậu cho tiền trước."

"Bao nhiêu thím?"

"Năm chục."

Năm chục. Hấn điếng người kín đáo đưa mắt nhìn Khanh. Cô học trò chớp mắt với hấn, nhanh nhẩu:

"Em có đây."

"Khỏi... Anh... có tiền lẻ đây rồi."

Hấn run run cổ đóng cho trọn vai chính trong vở tuồng cặp vợ chồng mới cưới. Cô Khanh này lơ đãng quá. Vợ chồng có ai lại dành nhau mà trả tiền thế này. Coi chừng chủ nhà nghi ngờ không cho mượn chỗ ngủ thì tiêu tùng. Đêm tối ở giữa đường giữa chợ thế này...

Người đàn bà nhận tiền, chỉ cho hấn sơ lược cách giăng mùng rồi làm lủi biến đi vào bóng tối. Hấn phủ lên người con gái một cái nhìn nồng ấm, rồi buông chiếc chiếu trải xuống nền nhà.

Khanh lặng lẽ phụ hấn móc những mối dây vào đầu những cây đinh đóng trên tường ván gỗ. Mùi hôi mốc tỏa ra từ chiếc mùng cũ làm ngứa ngứa hai vách mũi hấn. Tiếng loa phóng thanh từ một góc đường nào đó vọng lại xôn xao một nhịp quân hành quen thuộc. Giăng mùng xong, hấn chui vào trong, căng vách mùng ra bốn phía và xếp hai chiếc gối ngay ngắn lên phía đầu nằm. Lúc gài tấm mền vào vách mùng sát tường, hấn liếc thấy Khanh đứng xó rợ bên ngoài, thẫn thờ như chiếc bóng đã bị hút đi hết sinh lực và những nét linh động của ban ngày. Mái tóc nàng rũ xuống loà xòa trước mặt. Hấn hít một hơi dài, cố nói thật tự nhiên với cô học trò, "Khanh đói bụng không?"

"Dạ, hồng đói."

Hấn loay hoay tìm câu để nói cho bớt ngượng ngùng, nhưng những ý nghĩ trong đầu hấn cứ chạy loăng quăng như những con lươn trơn tuồn tuột, khó lòng tóm bắt.

Cô học trò chợt thì thào, "Bộ thầy đói bụng hả?"

"Trời ơi," hắn hoảng hốt. "Làm ơn đừng kêu thày nữa. Người ta không cho mượn chỗ bây giờ."

"VẬY CHỜ KÊU GÌ BÂY GIỜ?" Cô học trò vừa nói vừa di di mũi guốc xuống nền nhà như thể đang giết một con ong, con kiến nào đó. Hắn cố suy nghĩ thật nhanh tìm một câu trả lời hợp lý nhưng không được. Sau cùng hắn nói đại:

"Gì cũng được. Chỉ cần đừng kêu thày."

"Thiệt là khổ! Em ghét thày..." Cô chưa nói tròn hết câu thì bóng người đàn bà đã lù lù hiện ra bên khung cửa. Người đàn bà đứng sững lại nhìn Khanh. Hắn điếng người. Giọng người đàn bà xao xác: "Xong rồi, cô cậu mượn chỗ này tới bảy giờ sáng mới."

Hắn còn đang bần thần thì Khanh đã ngồi thụp xuống, vén mùng lên, chui ào vào, những sợi tóc quất ngang mặt hắn. Hương của tóc làm lòng hắn lâng lâng. "Dạ, cảm ơn thím," giọng nàng mềm và ngọt.

"Anh à, mình ra bên bắc ăn cháo gà nhẹ"

"Ừ, anh cũng đói quá à."

"Sáng mới nhớ nhắc tui đưa lại mấy tờ giấy đi đường."

"Dạ."

Cả hai cùng trả lời một lúc. Chờ người đàn bà đi khuất phía sau cửa, Khanh thì thào vào tai hắn, "ở đây muỗi quá trời quá đất, thày à."

"Ừ, nhưng bỏ chữ thày đi dùm."

"Kỳ thấy mồ."

Khép cánh cửa gỗ lại phía sau xong, hai người dắt díu nhau đi ra phía bờ sông. Đêm như dâng lên từ những cụm lục bình tối thui dập dềnh trôi trên mặt nước. Giờ này nước lên hay xuống, hắn cũng không nhớ nữa. Gió như thổi đến từ khắp chung quanh. Lờ mờ những vì sao mọc sớm trên bầu trời. Tiếng nhạc quân hành vang

vang chìm lẫn trong tiếng động cơ xe lôi rầm rĩ. Những quán ăn thấp sáng đèn măng xông hai bên đường thấp thoáng bóng những khách lỡ độ đường. Đời sống lao xao chung quanh, giống hết nỗi lao xao đang dấy lên trong đầu hắn.

"Kỳ quá hà!"

Cô học trò thở ra một lời than phiền vô nghĩa. Cảm thấy đã đến lúc phải giáo dục tư tưởng cho đệ tử, hắn hít một hơi dài gió đêm mát lạnh hai buồng phổi, lên giọng ân cần:

"Chuyện gì cũng có thể xảy ra được hết, Khanh biết không. Tất cả mọi nguyên tắc chỉ đúng trong một giới hạn nào đó. Ra khỏi cái giới hạn thông thường của nó, những nguyên tắc sẽ trở thành sai trật."

Hắn liếc nhìn người con gái đang đi bên cạnh, chỉ thấy được đôi mắt đen lấp lánh ánh đèn măng xông, và vóc hình thiếu nữ đương thì căng đầy gió chướng. "Chỉ có một nguyên tắc không bao giờ sai trật, đó là chuyện gì cũng có thể xảy ra được Khanh tin không?"

Người con gái lặng thinh. Hắn triết lý:

"Đừng bận tâm suy nghĩ làm chi cho mệt. Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua đi!"

"Thầy trò yêu nhau, kỳ thấy mò."

"Chuyện gì cũng có thể xảy ra được."

"Kỳ cục!"

Trước khi bước lên bậc thềm quán ăn, hắn choàng tay qua vai cô học trò - Chao ơ là đôi vai mềm - bóp nhẹ nhẹ như cổ truyền cho nàng cái chân lý ngàn đời.

"Nghe Khanh. Chuyện gì cũng có thể xảy ra được."

Dưới ánh đèn măng xông rực rỡ. Nụ cười của Khanh đẹp hơn tranh vẽ của bất kỳ giai nhân nào đã từng sống trên mặt đất. Hắn ngây

ngất như say rượu. Trong cơn say ngất ngưỡng, hắn thấy đôi môi mỏng của nàng mấp máy, "chuyện gì cũng có thể xảy ra được, chuyện gì cũng có thể xảy ra được..." Đôi môi để hé ra hai chiếc răng cửa trắng bóng và chớp lười hồng hồng nghi ngại.

"Mai mốt gặp lại trong trường mình vẫn là thầy trò à nghe"

Cô gái thối vào tai hắn câu giao hẹn quan trọng. Đồng ý. Đồng ý. Học trò không còn chậm hiểu như lúc trước nữa. Hắn gọi hai chai bia quốc doanh để mừng chiến thắng. Khanh ơi, Khanh à. Ví dầu cầu ván đóng đinh, cầu tre lắt lẻo gập ghềnh khó đi... Hắn ngả nghiêng trên mặt bàn, và trước mặt hắn, cái bóng thân thương của nàng cũng lao xao hạnh phúc.

"Nhớ nghe Khanh. Chuyện gì cũng có thể xảy ra được hết, nghe"

Những cái gật đầu ngoan ngoãn. Những cái nhìn nhấp nhồm trong khoảng không. Uống bia nhiều quá coi chừng xỉn à nghe. Nhảm nhò gì. Anh còn uống được cả xị đế. Dóc tổ, có thấy anh uống hời nào đâu. Thật chứ. Anh đã từng cụng ly với ông hiệu trưởng, ông hiệu phó, ông giám thị, ông tổng giám thị. Dóc tổ. Cái mặt đỏ thấy ghê Ghê gì mà ghê Thôi đi, uống nhiều dữ rồi đó. Cụng với anh một ly đi Khanh. Bữa nay thôi. Bữa nay thôi. Cũng được nhưng mai mốt vô lớp vẫn thầy trò như thường à nghe. Nghe! Nghe! Uống đi, cạn luôn. Uống say ngủ ngon. Nghe Khanh. Đừng ngại. chuyện gì cũng có thể xảy ra được hết ráo. Ví dầu cầu ván đóng đinh, cầu tre lắt lẻo gập ghềnh khó đi, khó đi qua dẫn Khanh đi... Thành ra chẳng có chuyện gì quan trọng cả.

Hắn không nhớ rõ là mấy giờ thì bắt đầu giới nghiêm nhưng lúc hắn khật khưỡng trở về nhà trọ thì trăng đã lên; một mảnh trăng mới hơi khuyết đi một miếng nhỏ. Hắn đếm những bước lằng lằng bên cô học

trò gần gũi hơn cả những người thân nhất trong đời hắn. Cô gái thì thầm hát gì đó hắn cũng không rõ. Gió đêm thổi ù ù hai bên tai hắn. Chết mờ! anh còn nhớ nhà trọ hôn? Nhớ chứ, kế bên nhà hàng ăn uống quốc doanh. À, đúng rồi. Say dữ rồi phải hôn? Đã biểu đừng uống nữa mà hồng chịu nghe. Coi chừng trúng gió chết mờ. Cô học trò vừa níu lấy tay áo hắn, vừa cần nhần. Hắn bay la đà trên lề đường lam nham đá vụn. Một chiếc xe ô tô chạy vút qua, ném lại phía sau một cụm khói khét nghẹt và những âm thanh xé tung đêm tối. Vừa đẩy cửa bước vào, hắn đã nghe tiếng cần nhần của người chủ nhà. Đi đâu mà khuya khoắc dữ dzậy. Làm ơn gài cửa lại dùm tui. "Dạ được, thím." Hắn lè nhè trả lời và mò mẫm bước đi trong khoảng ánh sáng nhá nhem của ngọn đèn dầu nhỏ, đặt ở phía bên trong cánh cửa của bức vách ngăn đôi căn nhà. Hình như người đàn bà ở trong đó. Hắn cảm thấy chóng mặt. Khanh lúng túng đỡ lấy vai, dìu hắn ngồi xuống. Bàn tay mát lạnh của nàng đỡ mép miệng lên, chạm khẽ vào má hắn, để lại cảm giác đê mê. Hắn nằm vùi đầu vào tấm chăn mỏng, thao láo hai mắt cay xè xăm xui vào bóng đêm, và mê thiếp đi trong một thoáng. Đêm trấu nặng trên khoảng vuông xô lệch của chiếc giường cũ hôi mùi mốc. Lúc sực tỉnh, hắn thấy Khanh vẫn ngồi co ro phía góc dưới chân hắn. Hai tay ôm vòng quanh đầu gối. Đầu gục trên cái vòng tay thắt chặt ấy. Tóc nàng rũ rượi phủ lòa xòa xuống trước mặt và hai bên vai. Trời ơi sao mà ngủ ngời tội nghiệp thế này! Hắn chống tay ngồi dậy.

"Khanh à."

Nàng ngẩng đầu, rẽ tóc nhìn hắn. Bóng tối xóa nhòa khuôn mặt nàng, hắn chỉ thấy được lò mờ tia sáng nhỏ trong đôi mắt khép hờ.

"Nằm xuống ngủ đi"

"Khanh ngủ... ngồi được rồi."

"Sao vậy?" Hấn thì thào.

"Kỳ quá hà."

"Coi chừng bà chủ nhà biết mình không phải vợ chồng, đuổi ra là kẹt lắm đó."

"Hong sao đâu."

Hấn nặn óc suy nghĩ nhưng tìm không ra một lời thuyết phục khả dĩ nghe được. Chẳng lẽ lập đi lập lại cái câu cũ rích rằng chuyện gì cũng có thể xảy ra được. Hấn nín vai áo nàng, nàng trì lại, cứng cỏi, ngoan cố. Hấn cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng (cái bàn tay thị thành chép thơ TTKh; ghi nhạc Phạm Duy ấy,) nàng gỡ tay hấn ra bằng những móng sắc như lưỡi lam. Cuối cùng mệt quá, hấn lăn ra, xoay mặt vào vách gỗ, ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, hay quá nửa đêm một chút, (hấn còn đầu óc nào mà nhớ chuyện giờ giấc cơ chứ, mấy chai bia quốc doanh cộng thêm một ngày quăng quật trên xe đồ làm hấn mệt như bị tra tấn,) người con gái ngã nhào lên người hấn như một thân cây bị đốn ngang. Sức nặng của thân người gây đổ làm hấn muốn tắt thở. Hấn mở choàng mắt, nhìn xoáy vào bóng đêm keo đặc. Khanh như một con ma cuống cuống dỡ cái mền hấn đang đắp, lòn hai chân rồi cả thân người vào. Những móng chân dài cào xước bắp đùi hấn rát rạt. Người con gái ôm cứng lấy người hấn. Chân tay rời rã, hấn cũng cố xoay người lại, ôm nàng. Tiếng nàng hỗn hển như sắp đứt hơi, "Anh ơi... con... chuột... cống bự quá..."

"Nó đâu? Nó đâu?"

"Nó cạp..." nàng ép sát thân thể vào người hấn. "Nó cạp... ngón chân em... ghê quá!"

Trong khoảnh khắc hẩn bưng tỉnh. Tất cả con người hẩn cùng thức dậy một lúc. Thân thể người con gái mềm mại. Hừng hực nóng. Con chuột cống. Đôi môi mềm ướt. Những con chuột cống sục sạo đi ăn đêm. Vòng tay khép chặt. Áo mỏng như tờ. Chiếc áo ngực tân thời không có dây, từ nước ngoài gửi về, chỉ ở thành phố mới có bán. Những con chuột cống dễ thương, mập mạp, bước đi ì à ì ạch. Chuyện gì cũng có thể xảy ra được Khanh biết không. Hẩn không bỏ phí một giây đồng hồ nào. Không một giây nào bị bỏ phí. Hẩn sợ trời mau sáng. Hẩn sợ những con chuột cống thôi đi ăn đêm. Nền xi măng cứng. Đôi mắt khép hờ. Trời ơi biết bao lâu nay chỉ dám nhìn Khanh mà mơ tưởng. Khanh mềm; Khanh cứng, Khanh co duỗi quanh co những vường vúi, có ai mà nề hà chút gian nan cố chấp. Những con muỗi vo ve bên ngoài chiếc mùng vá vúi chẳng đụp. Lưng em cắn cục gạch đau quá hà. Con chuột cống đi ăn đêm. Con chuột cống dễ thương. Những chai bia quốc doanh. Dĩa đồ nhậu toàn đầu tôm đầu tép khô Chén cháo lòng lơ tay bỏ nhiều ớt cay xé miệng môi, ăn hoài không hết. Kỳ quá hà. Không sao, không sao. Chuyện gì cũng có thể xảy ra. Chuyện gì cũng... Chuyện gì... Chuyện... Tất cả mọi chuyện...

Buổi sáng bắt đầu bằng tiếng xe gắn máy chạy ngang và tiếng người nói chuyện lao xao ngoài đường, nhưng hẩn không cách nào thức dậy nổi. Mãi đến khi tiếng loa phóng thanh rộn ràng ngoài đường phố, hẩn mới khe khẽ trở mình. Cánh tay trần người con gái vắt ngang ngực hẩn nặng nề. Chuyện gì xảy ra vậy nè. Đầu hẩn nặng như đeo đá. Lần nào uống rượu, uống bia xong, hẩn cũng thấy bần thần. Hẩn hé mắt nhìn qua khe cửa. Bóng tối nhá nhem bên ngoài.

Hình như còn sớm lắm. Hấn ngủ đã được bao lâu đâu. Hai mắt còn cay xè.

"Khanh à, thức chưa Khanh!" Hấn khẽ lay nhẹ đôi vai tròn, trắng nhờ nhờ trong tầm tay của hấn. Đôi mắt người con gái hé mở. Những sợi tóc lòa xòa trước trán. Nụ cười nở hé trên môi. Nụ cười tối thui trong bóng tối nhòe nhoẹt.

"Còn sớm mà." Nàng nói và ôm ghì lấy hấn. Đệ tử ời là đệ tử ời. Sự phụ lại chết thêm một lần nữa mất thôi. Hấn luồn tay xuống dưới mép tấm chăn mỏng. Nàng cong người rúc rích cười trong cổ họng như chuột rúc. Hấn sẵn sàng. Nàng chắc cũng sẵn sàng lắm rồi. Bỗng dưng, có tiếng guốc loẹt xoẹt phía nhà sau. Người đàn bà tròn như trái dưa gang lù lù bước ra từ bóng tối. Cây đèn dầu tỏa ánh sáng trên tay. Ánh sáng xuyên vào bóng tối gian nhà. Ánh sáng đục thủng làn vải mỏng thưa vá víu chẳng đụp, soi sáng nét hoảng hốt trên mặt nàng. Ánh sáng thấp sáng luôn cõi tấm tối lòng hấn.

"Thức được rồi, cô cậu."

Và người đàn bà làm một công việc bất lịch sự mà chưa hề một ai nữ làm với hấn: Sau khi đặt chiếc đèn dầu xuống đất, mụ thông thả gỡ những dây chằng bốn góc mùng buông xuống. Hấn và người con gái nhùng nhằng bên trong như hai con cá mắc lưới.

Thôi thì cũng được rồi. Hấn tự nhủ. Cả đêm hôm qua, còn muốn gì nữa chứ. Tham lam quá không tốt. Hấn lồm cồm ngồi dậy cuốn mền, trong lúc nàng cuống quýt mặc đồ. Những lúc tỉnh cờ giáp mặt, hấn cố liếc nhìn khuôn mặt nàng và lúc nào cũng bắt gặp một nửa nụ cười thanh thản.

Lúc ngồi trên xe lôi, chạy ra bến xe, hấn choàng tay qua vai người con gái, nói băng quơ, "Đêm qua ngắn quá là ngắn!" Cô gái chỉ lặng

thinh với nụ cười nửa miệng. Xe chạy bon bon qua những đoạn đường lổ lổ, dằn xóc kinh hoàng. Hấn cố đoán xem cô học trò của hắn đang nghĩ gì. Cái im lặng nặng nề của cô có phải là một dấu hiệu của sự ăn năn, hối tiếc. Hấn khẽ bóp bóp bờ vai cô gái. Niềm thương cảm tràn ngập lòng hắn. Có gì đâu mà phải lo âu. Lỡ có gì, mình sẽ làm đám cưới. Chuyện gì cũng có thể xảy ra được hết. Qua cũng thương em lắm chứ bộ. Hồi đêm, qua đại quá. Khi không lại đi uống bia cho say mềm. Nhưng em đừng có lo Qua có người bà con rất rành về thuốc nam. Chuyến này về dưới ấy, qua sẽ xin một số vị thuốc...

Chiếc xe lại vấp thêm một ổ gà khác, làm hai người muốn nhảy nhồm lên trong xe. Nàng bị quăng sát vào người hắn. Chao ơi cái thân thể mềm mại ấy! Nghĩ là cô gái buồn - sau cái lần đầu tiên ấy, người con gái nào cũng buồn tê buồn tái - hắn tìm lời an ủi.

"Sao không nói gì vậy Khanh. Nhớ lời anh dặn không? Chuyện gì cũng có thể xảy ra được hết. Đừng buồn."

Cô gái chột vén cánh tay áo lên, đưa cánh tay trắng no tròn lấm tăm những vết đỏ cho hắn xem.

"Hồi đêm muỗi chích muốn chết!"

"Ủa, sao... anh không bị?"

"Thầy lén em ra tới sát vách mừng."

Hắn xoa nhẹ nhẹ lên những vết muỗi sưng tấy trên cánh tay người con gái. Da con gái sao lúc nào cũng mát rười rượi vậy nè!

"Vậy sao? Mai mốt không lén nữa đâu." Hắn trấn an nàng, và tiếp bằng một câu chẳng ăn nhập gì đến chuyện muỗi mòng, "Đêm qua ngắn quá, phải không Khanh?"

Cô gái chột xoay qua nhìn hắn. Hai mắt mở lớn, đôi môi hé, ngập

ngừng như đang ngậm một câu khó nói. Hấn kiên nhẫn chờ. Im lặng một chút, cô quay ngoắt đi, nói; như nói với khoảng không:

"Thầy... yếu xìu!"

Hấn chơi vơi nhìn theo mái tóc chảy xuôi óng ả trên bờ vai thon của cô học trò, (chao ơì là bờ vai nuốt nà!) Miệng hấn trề xuống (in hệt những lúc bị học trò bắt bẻ một câu khó trả lời trong lớp học) để gió lùa vào mũi dầu xăng và khói xe khét lẹt.

Giọng cô học trò chìm trong tiếng xe lôi, tiếng người nói chuyện lao xao, nghe loáng thoáng như một tiếng thở dài ai oán:

"Thầy... yếu xìu. Thua cả... thầy... tổng giám thị nữa!"

Hoàng Chính

Chuyện Người Quan Hoạn

Xiêm y buông xuống. Giải lụa thắt ngang cái lưng thon. Thân thể trắng và mịn màng như ngó sen. Cái trâm ngà tháo ra. Tóc đen mun trải bung mặt gối. Hương trầm ngào ngạt không gian. Tiếng đàn tì bà nhỏ những giọt âm thanh vào không gian hun hút. Giọt dầu thơm long lanh lăn dài từ phiến xương bả vai xuống trũng lưng làm người đàn bà suýt soa. Hai bàn bay không xương mài miết lên phiến lưng ngọc thạch. Những ngón tay xới vào thân thể. Nhịp thở sâu mãi

nguyện. Một bóng đàn bà thoáng qua. Xiêm y lướt thướt. Bài tằm quá quen thuộc. Làn gió nhẹ lùa qua song cửa, mang theo chút hương dịu dàng của vườn ngọc lan bên dưới. Một bóng đàn bà vụt qua như cánh bướm. Chút hương hoa lạ lòng vương lại. Người đàn ông ngược lên, bắt gặp những mắt nhìn lấp ló sau cánh màn buông. Thong thả. Rồi sẽ tới phiên mình. Khuôn mặt đàn ông nhưng giọng nói đàn bà. Ngọt ngào, du dương. Rồi sẽ tới phiên mình. Ta sẽ không bỏ sót ai. Không một ai. Tiếng cười rúc rích. Những người nữ không muốn biến đổi theo thời gian. Quan Thái Giám ới, khi mô quan Thái Giám mới về thăm quê cha đất tổ. Người đàn ông ngừng động tác cày xới nhịp nhàng nhưng những ngón tay vẫn không ngừng xoáy vào thịt da mềm mại của người cung nữ. Con mắt một mí nhướng lên. Môi trề ra nụ cười nhân hậu. Biết khi mô mới về được. Giữa những tiếng thở dài cảm thông, người đàn ông nghe ra điều gì đó xem chừng không thật.

Bắt chợt những người đàn bà nhào tới. Những cánh tay chằng lấy người đàn ông. Những cánh tay mảnh mai nhưng dai như những chiếc vôi bạch tuộc. Bọn người đàn bà đè ngửa người đàn ông xuống nền nhà gỗ quý. Những ngón tay thôn tháo vôi nút thắt chiếc dải rút lụa bạch. Chiếc quần lĩnh tía tuột ra. Người đàn ông cuống cuống giãy dụa. Làm chi rúa. Mấy o làm chi rúa. Những người đàn bà mặt hoa da phấn mím môi, nheo mắt tháo gỡ hung hăng. Mấy o làm chi rúa hè. Trời ới mấy o ni thiếu thốn, làm càn. Không ai nói một

lời nào. Khuê phòng lao xao tiếng vải. Bàn tay người đàn ông ướt mượt dầu thơm. Những đầu ngón tay bám vào đầu cũng trơn tuồn tuột. Không cách chi tháo gỡ. Người đàn ông gồng mình vô vọng. Những con rồng nhảy múa trên trần nhà chạm trở công phu. Người đàn ông vùng vẫy. Mỗi người đàn bà ngồi lên một cánh tay. Mỗi người đàn bà ngồi lên một bên đùi. Dòng tóc mượt mà đổ vào không gian quan hoạn ngậy ngậy mùi hương quế.

Những ngón tay mảy mò hạ bộ người đàn ông. Những ngón tay nắm cái bọc nhẵn nhúm. Xem này. Thấy chưa, tui nói mà không chịu tin. Những ngón tay sờ rấm cái túi da nhẵn nheo. Cái bọc đàn ông không đựng hai báu vật đàn ông. Cái bao không có hai trái dịch hoàn. Đã tin tôi chưa. Người đàn ông cong người như đã cong hơn cả chiếc đòn gánh của người dân gồng gánh bán buôn. Một lần ấu thơ cũng đã cong người lên như thế khi người ta lấy đi hai viên ngọc trời cho. Lần ấy là cơn đau xé ruột, lần này là niềm hổ thẹn nghiêng trời. Những người đàn bà mãi mê với khám phá lạ lùng. Những ngón tay vẩy vẩy dương vật quan hoạn. Con chim rụt rè. Con chim yếu đuối. Nghiêng bên này, ngả bên kia, èo uột. Những người đàn bà cả đời chưa một lần nhìn thấy cái vật gây máu lửa trần gian. Khi núng nó như thế nào nhỉ. Giọng nói thanh thanh. Người đàn ông thôi chống cự. Ừ, khi núng lên nó ra làm sao hè. Những ngón tay lắc lắc miếng thịt mềm. Những đầu móng tay búng nhẹ nhẹ, khiêu khích.

Họ muốn đẩy hoạn quan vào cơn hưng phấn dục tình xem nó như thế nào, nhưng cái vật then thùng kia chỉ hơi căng chút máu nóng rồi lại oặt ngay xuống. Bởi trong lòng gã quan hoạn kia, những người đàn bà núi non trùng điệp ấy không gợi lên chút thèm muốn nào.

Những người đàn bà vất vả tìm tòi. Những ngón ngọc vạch cả đám rừng thưa tìm dấu vết trên thân thể con vật khác giống. Quan hoạn nằm im. Lửa bùng hai má. Lửa mờ hai mắt. Thái Giám ới mắc mớ chi mà ột dột rứa tề. Hai cái má đỏ au như say rượu. Hai bắp đùi no tròn. Cái bụng bập bênh. Chiếc rốn trũng sâu. Những sợi lông măng lướt phớt trên làn da bụng mịn màng.

Những người đàn bà thay nhau chạm vào cái vật mềm èo nằm giữa cặp đùi trắng phau. Thấy không. Tui đã nói cái ni cũng như con rắn hổ mang bị thầy bùa lấy đi túi nọc, không còn gây tai họa được cho ai.

Không còn gây tai họa được cho ai. Giọng nói trong như tiếng khánh ngọc vang vang trong đầu người đàn ông. Không còn gây tai họa được cho ai.

Hắn không sao hết. Hắn vô hại. Thấy không. Đây. Tôi ngò vào lòng hắn cũng không xảy ra chuyện gì. Sóc Nâu nói với lũ bạn như thế ngay trước mặt tôi. Cách cư xử của Sóc Nâu làm tôi bối rối. Người ta vuốt ve con cạp hay đưa đầu vào miệng cá sấu để chụp hình vì tin rằng con thú ấy vô hại. Tôi là con thú vô hại trong mắt nhìn của Sóc Nâu và những người con gái phương đông này.

Ba cô gái và tôi hợp thành một nhóm. Chúng tôi học chung, làm bài chung, đi chơi chung, nấu nướng ở nhà đem đến công viên vừa thảo luận bài học vừa ăn chung. Sóc Nâu đôi lúc còn đút thức ăn cho tôi. Tôi ngượng ngùng đỏ mặt nhưng không thể từ chối. Không có chuyện gì xảy ra hết. Sẽ không xảy ra chuyện gì hết, vì trên thế gian này tôi chỉ nhìn thấy một mình Jose.

Hai con mắt xếch. Mũi và tai to. Nhưng miệng lại nhỏ chúm chím. Những nét đối nghịch trong nhân tướng. Má hồng như màu cánh hoa đào. Đây là khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông đã một thời phong độ. Con chó trung thành với chủ nhân. Người đàn ông ấy chỉ có một việc là giúp đám nữ tì, phục vụ nhà tắm cho bầy cung phi. Bọn con gái lười biếng đẩy dần công việc của họ cho người đàn ông tính tình hiền hòa ấy. Trước kia, ông chỉ giúp họ gánh nước vào hậu cung, đun cho nước ấm lên, đổ những cánh hoa ướp vào, dầu thơm tan trong nước. Thịt da sẽ ngọt ngào. Biết đâu đêm nay đáng minh quân chọn một người trong đám họ. Quan hoạn vừa làm việc vừa hát ngân nga một điệu có âm hưởng man mác nỗi buồn. Ông có nhiệm vụ nhúng thử tay vào nước trước xem đã đủ ấm chưa để các nàng ngâm thân mình trong bể cánh hoa mật mờ khói. Ngày trước ấy là công việc của đám nữ tì, nhưng vì khiêng nước cần sức mạnh đàn ông nên họ níu kéo và ông nể lời. Rồi thành tập quán. Nhưng bù lại, những người đàn bà trong hậu cung ấy thương yêu quan hoạn như một người thân trong dòng tộc. Rồi đến công việc tắm quất, các nàng cung phi cũng thích đôi bàn tay đàn ông gân guốc. Và quan hoạn trở thành người chăm sóc những phiến lưng thon, những cặp đùi mảnh, những bắp chân thon dài của đám cung phi quanh năm nhàn tản. Trong đám cung phi, quan hoạn thương nhất một người con gái. Thương như thương một đứa em lưu lạc. Bởi có lần ông nghe trộm được nàng ấy thì thầm. Rằng quan thái giám nhân hậu. Rằng phải như người đàn ông ấy đừng bị lấy đi hai trái tim hoàn và mình phải

như đừng bị tiến cung. Và nếu được ai kia se sợi chỉ hồng cho hai kẻ thành thân, chắc hẳn mái gia trang mình tạo ra sẽ chan hòa hạnh phúc. Đừng nói thế. Vách tường có tai. Nàng cung phi khác thì thầm. Hai người đàn bà nhìn nhau đăm đăm. Dung nhan diễm lệ. Người này nói với người kia. Bàn tay người này vuốt lên cánh tay người kia. Da dẻ gì đâu mà mượt như trái đào lông mịn. Thượng uyển dưới kia có cả một khu vườn đào như thế. Họ bảo nhau bây giờ người đàn ông ấy đã trở thành vô hại. Như con rắn đã bị lấy đi túi nọc độc chẳng còn gây tai họa được cho ai.

Mấy cô gái tranh luận đàn ông đồng tính luyện ái cũng như viên thái giám vô hại khi tiếp xúc với đàn bà bởi họ gần như kinh tởm người khác phái hay ít ra họ cũng dừng dừng. Vậy làm sao họ có thể cương lên được. Máy cô cứ hăm hờ đòi chứng minh cái lý thuyết ngây ngô ấy. Sóc Nâu là người quả quyết tôi là viên thái giám năm xưa. Tôi không thấy bị xúc phạm. Sóc Nâu coi tôi như người anh hay đưa em trai hiền hậu. Như con chó nhỏ vô hại. Sóc Nâu che chở tôi trước những chọc ghẹo tàn nhẫn, vô ý thức và thiếu khoan dung của lũ bạn. Bọn đàn ông tránh né tôi. Tôi đành bám theo ba cô gái. Họ là những thiên thần đến từ phương đông. Tôi mang ơn họ. Tôi ngưỡng mộ họ. Tôi yêu lòng nhân từ của họ. Và trong ba người, tôi thương Sóc Nâu nhất. Sóc Nâu bé nhỏ, thon thả và nhanh nhẹn như con sóc màu nâu hay rón rén lại chỗ chúng tôi ngồi học để chờ những mảnh vụn bánh mì. Khi lại gần, chú sóc nhìn chúng tôi bằng con mắt màu hạt dẻ, giống hết mắt cô bạn học của tôi và cũng vì thế mà tôi đặt cho

cô cái tên Sóc Nâu. Cô vui vẻ nhận cái tên ấy và bày tỏ sự biết ơn bằng một vòng ôm ngộp thở. Khi giáo sư bảo chia nhóm để học chung, đứa nào cũng tránh tôi. Sóc Nâu sau một giây ái ngại đã nhận tôi vào nhóm học chung với hai cô gái khác. Jose chắc sẽ vui khi nghe tin này. Vui hay không vui nhỉ. Đầu óc con người phức tạp. Trong mắt nhìn của Jose và tôi, chúng tôi thà mất nhau vì một người đàn ông khác. Chứ mất nhau vì một người đàn bà thì cả thế giới sẽ tan tành.

Sóc Nâu, người thiếu nữ Trung Hoa. Nàng cung phi của một thời vàng son. Nàng cung phi đi lạc từ cung miếu triều xưa qua những lối thời gian khốc liệt, về chốn này. Và tôi, không là hoạn quan nhưng đôi khi lại làm công việc của quan Thái Giám.

Người con gái ấy nghe đâu thuộc gia đình nho giáo, nghèo nàn. Thân phụ là kẻ sĩ lỡ thời, là ông thầy đồ loanh quanh trong xóm với những đứa trẻ đầu trọc bơi vôi nham nhở vì cháy rận. Cô con gái diễm kiều bao nhiêu người dòm ngó. Quan huyện có con mắt tinh tường đưa nàng tiến cung để những bổng lộc nhà quan vàng óng những sân phơi thóc mênh mông. Nàng cung phi ấy chỉ bệ kiến long nhan một lần, năm mười sáu tuổi. Năm tháng trôi đi. Vết cắt đã liền

miệng, cái đau đã mơ hồ. Nàng mong chờ những lần đau rách ruột khác. Nhưng cùng với thời gian, hậu cung của đấng thiên tử với những khuê phòng cho cả ngàn cung phi đã biến thành chốn lãnh cung. Nàng nhớ cái đêm mình rồng dày xéo trên đám cỏ hèn. Nàng cắn môi mình bật máu. Cây gậy ngọc của đấng quân vương san bằng những đường quanh co, phá tan những thành trì bảo vệ cung cấm. Và nàng chờ hoài một lần nôn mưa sớm mai. Nhưng tin vui không bao giờ đến. Năm tháng chất lên vai. Nàng cung phi con trẻ năm nào thành người sương phụ ủ ê trong vườn thượng uyển thê lương. Thế giới nàng chỉ có hình ảnh gã thư sinh vẫn chiều chiều ghé thăm hầu chuyện cុ đồ và hình bóng ảo mờ của đấng quân vương. Và chập chùng những hồng nhan đồng cảnh ngộ. Thế giới nàng không có đàn ông, nếu chỉ kể những người đàn ông thực sự. Viên Thái Giám nhân từ kia có khác chi một kẻ quần thoa. Nàng quý mến ông như thương quý một người chú, người cậu nhân từ.

Sự gần gũi, thân thích làm mòn đi lòng kính trọng. Những người đàn bà đùa giỡn, lả lơi. Có gì đâu phải giữ gìn. Vị hoạn quan mềm mỏng, dịu ngọt như bà chị thương các em gái đồng đều. Nhưng sau cái đêm niềm tủi hổ oặt oẹo bị mài mòn, khiêu khích, cây tự ái trở ra những cành gai. Trong con mắt nhân từ, lửa lóe lên thoáng giây rồi vụt tắt.

Nhớ Jose ngủ không được hẳn. Sóc Nâu hỏi. Vuốt ve ngón tay bị tật của tôi. Gió luồn qua khe nào đó của vách toa tàu. Cái lạnh vi vu. Tôi rùng mình. Lại đây đi. Tôi cho bạn ôm tôi ngủ nếu bạn hứa cư xử tử tế. *Behave yourself*. Tôi là đứa trẻ ngoan. Con Sóc Nâu ôm tôi thật tròn. Giấc ngủ lâng lâng. Tôi vật vã khó chịu. Chúng tôi nằm quay đầu về phía đầu toa tàu, nơi chúng tôi sẽ đến. Xe lửa chạy lúc mau lúc chậm. Người hướng dẫn bảo đây là lần chạy khai trương tuyến đường tốc hành. Con tàu mới và tuyến đường cũng mới. Sẽ đầy thích thú. Người hướng dẫn nheo mắt sau câu nói. Và nếu có gì trục trặc thì cũng dễ hiểu. Lại thêm cái nheo mắt. Vết nhăn làm khuôn mặt người đàn ông già thêm chực tuổi.

Có phải vì con tàu chạy qua khu dân cư nên lúc nhanh lúc chậm hay tôi cảm thấy thế vì ly rượu lúc mười một giờ đêm trong toa nhà hàng. Con tàu đang rướn mình lao tới chợt duỗi người bò chậm lại. Rồi lại rướn lên phóng đi vùn vụt. Và điều khám phá lạ lùng nhất là mỗi khi con tàu tăng tốc, đầu tôi lại lâng lâng. Chắc tại gia tốc đoàn tàu làm máu dồn xuống phần dưới cơ thể. Mỗi lần như thế, bụng dưới tôi nao nao và dương vật phiêu phiêu cảm giác xốn xang, vo vo, nặng nặng, thôn thôn và chuyển dần thành tê buốt.

Hơi thở Sóc Nâu phả lên mặt tôi nồng mùi rượu. Cánh tay chọt quần quanh tôi như chiếc vòi bạch tuộc. Trong cơn váng vất tôi nghe Sóc Nâu rên rỉ một câu tiếng Phổ Thông âm hưởng nghe quen nhưng nghĩa tôi không hiểu. Rồi Sóc Nâu thì thào. *Honey. Honey.*

Con tàu tăng tốc. Con tàu giảm tốc. Tiết kiệm năng lượng hay người tài công ngủ gục. Tăng. Giảm. Mau. Chậm. Căng. Mềm. Căng. Mềm. Sóc Nâu ôm ghì lấy ai mà sao tôi nghẹt thở. Tôi ôm cứng lấy Jose mà Sóc Nâu hụt hơi. Những cánh tay siết. Cứng ơ. Cứng ơ. Sóc Nâu xé nát ai. Còn tôi, tôi vò nát Jose. Chúng tôi tan vào nhau. Con tàu nhanh, chậm, tới, lui. Tôi căng mãi. Tôi căng. Tôi không làm sao mềm được nữa. Tôi đuối hơi. Tôi ngộp thở theo nhịp vui của toa xe rong ruổi theo đầu tàu gia tốc thất thường. Giấc ngủ di động lảng đãng những chiêm bao nhập nhằng hư thực.

Đêm nơi xứ lạ kéo dài vô tận. Cho tới khi hai cô bạn chung phòng kéo cơn say lét trở về.

Mùi hương quế ngằn ngặt vùng tóc rối mù của người con gái. Không phải lỗi của Sóc Nâu. Không phải lỗi của tôi. Lỗi của những quy luật vật lý. Ai đó vượt cho thời gian dài lê thê. Để Sóc Nâu chì chiết. Tôi tin anh tại sao anh lại làm như thế. Chẳng riêng gì Sóc Nâu, chính tôi cũng đâu ngờ.

Trên thượng lầu tây cung. Đám cung nữ vây quanh viên thái giám. Lễ hội dưới kia. Thùng thuốc súng đầu tiên khai hỏa. Lửa sáng rực một vuông trời. Trên này, trong khe mắt hẹp của vị hoạn quan, ngọn lửa nào cũng bùng lên. Uất hận.

Nhưng cũng từ hôm ấy, tôi khám phá ra tôi. Trọn vẹn tôi. Đừng cư xử với tôi như kẻ tật nguyền. Tôi không là gã hoạn quan vô tích sự.

Một lần đang học chung nhóm thì có điện thoại viễn liên của Jose, tôi chạy ra hành lang trò chuyện. Lúc trở vào, nghe thấy các cô đang xì xào về tôi, tôi sượng lại bên ngoài cánh cửa khép hờ. Họ kháo với nhau rằng bọn *gay* chúng tôi chẳng bao giờ muốn và chẳng bao giờ có thể bị đàn bà kích thích nên ngủ với tên *gay* như tôi là an toàn nhất. Tôi không thích bị nói lén như thế nhưng bỏ nhóm này thì tôi biết học chung với ai.

Tôi nấu món *steak* kiểu Ý. Sóc Nâu làm *dumpling*. Cô bạn Ấn Độ làm cà ri gà, cô bạn Việt Nam làm món *sushi*. Giữa đám con gái Á Châu tíu tít, lúc nào cũng thoang thoảng hương thơm ấy, tôi là thằng Mỹ trắng ngây ngô. Tai nạn, tai nạn. Tôi quả quyết như thế nhưng không ai tin tôi. Mười tháng xa nhau, Jose có quên tôi không. Tôi thì không thể nào quên Jose. Những đêm lạnh băng phòng trọ sinh viên, tôi ôm siết chiếc gối. Chiếc gối cứng như cặp mông nhô lên của Jose. Nhưng gối không ấm áp. Vải không mượt mà. Và bên dưới không có cái mà Jose sở hữu, hung hăng, bạo tàn, và cứng như thanh sắt nguội.

Chiếc giường hai tầng. Xe lửa chạy suốt đêm. Chuyến du khảo ngắn ngày. Điểm tính vào học trình nên không thể vắng mặt. Ba tuần xa

hắn khuôn viên đại học. Ba tuần lễ lạc vào đám đông để quan sát, tìm tòi và ghi lại trong những bài luận văn. Tôi chưa tìm ra được điều gì để viết về. Xe lửa băng băng trong đêm. Rượu giả hay thật mà lâng lâng đầu óc. Trong cơn say, những chân giường theo nhau mọc dài. Chiếc giường chênh vênh. Tôi không sao ngủ được. Ngày xưa tôi đã ngã từ ngọn cây phong xuống. Cái thời còn ở với mẹ tôi. Ngón tay tôi có tật. Sóc Nâu vẫn vuốt ve ngón tay ấy trong những buổi học chung trong thư viện.

Những ngón tay thôn nuột nà. Bầy cung nữ vẫy vẫy cây ngọc hành oặt oẹo. Các nàng cười rũ. Sao nó giống con rắn đã bị lấy đi nọc độc, không thể cất cao đầu để mổ và gây tai họa cho ai. Quan hoạn nằm như xác chết. Đầu óc suy nghĩ mông lung.

Người tình của Sóc Nâu ghen có hạng. Đã bao lần Sóc Nâu tìm cách chứng minh là tôi vô hại. Sóc Nâu ngồi vào lòng tôi, chụp hình, gửi cho anh ta. Cái mặt tôi đỏ bừng trong hình là bằng chứng tôi vô hại. Tôi xin hình ấy gửi cho Jose. Jose cười. Rồi Jose làm lì. Tôi hỏi chuyện gì làm Jose không vui. Jose lặng thinh. Ấy là lần nói chuyện vô vị nhất qua điện thoại viễn liên. Tốn bao nhiêu tiền.

Chỉ một ly martini. Tôi đã hứa chỉ uống với Jose. Nhưng đây là việc học. Đây là công việc. Đâu phải một cuộc vui ham hố, xé lẻ. Tôi là người trọng nguyên tắc. Những cô bạn Á Châu này là bạn học. Đi uống rượu với họ không thể coi là hò hẹn trai gái.

Ngại ngần vì chỉ còn hai đĩa trong toa tàu bưng bít, tôi rụt rè rủ Sóc Nâu qua toa xe nhà hàng. Chúng tôi chia nhau ly rượu mạnh.

Quy luật vật lý. Quy luật của xác thịt. Tôi không tin. Không thích thì không làm gì được. Hãy để người làm luật lo chuyện luật, nhưng tôi hiểu tôi, tôi biết lòng tôi chỉ sủi bọt bởi cái hung tợn đầy nam tính của đám đàn ông. Chỉ những bắp thịt vằn vện mới có thể làm hơi thở tôi ngắt quãng. Ai đó bảo gió thổi lá sẽ rung bần bật trên cành dù lòng lá lạnh băng. Tôi không tin. Tôi biết lá có linh hồn. Không thích là không làm gì được. Suốt tuyến đường của con tàu tốc hành tôi đứng ngồi không yên. Lũ bạn rủ nhau đi uống rượu. Không đứa nào nói với tôi một lời. Không đứa nào rủ tôi. Hai cô bạn học kia cũng đi. Chỉ còn Sóc Nâu và tôi.

Cơn chóng mặt xô tôi xuống, ném tôi vào một xó trong toa tàu có máy điều hòa không khí nhưng vì Sóc Nâu sợ lạnh nên không mở khiến không khí tù túng, ngọt ngào. Tôi nửa tỉnh nửa mê. Rượu cháy bùng con mắt. Những cửa tiệm giàn hàng ngang hai bên đường phố. Chúng tôi lũ lượt kéo nhau đi. Là đàn ông nên tôi được giao nhiệm vụ ôm những gói đồ. Khu phố này có những cửa tiệm hàng hiệu như bên Mỹ, nhưng phần nhiều là hàng giả. Tôi nhắc Sóc Nâu thận trọng khi lựa món hàng. Hai cô bạn kia trách tôi sao không nhắc họ mà chỉ quan tâm đến Sóc Nâu. Sóc Nâu kiễng chân, chồm tời hôn nhẹ lên má tôi, rồi quay qua vênh mặt nói với hai cô bạn. *Because he is my little sister*. Tôi đỏ mặt. Còn ba cô gái cười rũ rượi. Trên đường qua trạm xe điện ngầm, tôi tạt ngang quầy hàng tạp hóa mua tám thẻ điện thoại. Đã hai hôm tôi không gọi về cho Jose. Một nửa vòng trái đất.

Tiếng bánh xe lăn rầm rì trên đường sắt. Thấy tôi không ngủ được, ngật ngừ dựa vách tường, Sóc Nâu nhìn tôi, hai con mắt loang loang ngấn rượu. Rồi Sóc Nâu nằm ép sát tám vách mi ca, nhường tôi một khoảng hẹp trên chiếc giường chữ nhật. Tôi ngủ thiếp đi. Jose về trong giấc mơ. Mắt buồn. Tôi ôm Jose, hôn lên đôi môi ngòn ngòn.

Jose đẩy tôi ra. Những giọt nước mắt theo nhau lăn xuống cằm.
Người tình châu mỹ la tinh của tôi. *Mi amor latino*.

Trên chuyến xe lửa tốc hành xuyên lục địa đêm ấy, tôi khám phá ra điều kỳ diệu. Rằng không phải chỉ Jose mới làm tôi bật cong cơn thất lạc; con sóc nhỏ bé kia cũng tạo ra được cho tôi những cơn địa chấn nghiêng trời.

Tôi sẽ bàn với Jose xin Sóc Nâu đem đứa bé về nuôi.

30 tháng 09, 2008

Hoàng Chính

Khó đi mẹ dẫn con đi

Lúc tôi vào phòng khám, chiếc kim giờ của cái đồng hồ tròn treo trên tường chỉ hơi quá số một một chút. Vậy cũng là mới quá nửa đêm. Một ngọn đèn nê ông lập lòe chớp tắt làm nhấp nhòe những mặt người khô lạnh. Tôi chập choạng bước đi trong vũng sáng xanh nhợt nhạt, chân vô tình đạp lên bàn chân người đàn bà ngồi dựa lưng vào bức tường xi măng quét vôi xám. Người đàn bà rống lên như phải bỏng. Trời đất ơi, bộ mù sao chứ. Người ta ngồi chình ình thế này mà hồng thấy sao. Tôi hoảng hốt nhìn xuống khuôn mặt hốc hác xanh lè ánh đèn. Xin lỗi. Tôi đau quá, không thấy đường. Từ sáng đến giờ hồng có một hạt cơm vào bụng lại còn bị đạp một cái đau thấu trời xanh. Người đàn bà rên rỉ cái giọng nhừa nhựa. Cái mặt đói ăn, nhìn là nhận ra ngay. Nó gồ ghề, lồi lõm những đường nét gãy khúc. Tôi nhìn quanh. Những con người ở đây có toàn một thứ chân dung đói ăn, thiếu ngủ. Mùi hôi mốc lan man trong không khí. Cô y tá hỏi giấy tờ, tên họ, ngày tháng năm sinh, địa chỉ. Toàn những thứ nhảm nhí. Tôi cắn răng chịu đau, cố nặn câu trả lời. Tôi ngồi khom người ra phía trước để ém cơn đau đang quặn thắt cả ruột gan xuống. Biết bao lâu sau người y tá mới chìa tờ giấy ra cho tôi ký.

Những ngón tay không còn nghe theo mệnh lệnh của đầu óc nhưng vẫn biết run rẩy cầm lấy cây viết mà nguệch ngoạc vạch ra cái tên cụt ngủn.

Chờ đây tí nhá, bác sĩ sẽ khám cho chị. Tôi cắn môi gật đầu.

Tôi buông cái thân xác nặng nề xuống nền gạch hoa loang lổ vết đọng của thứ chất lỏng nào đó đã đặc queo. Thứ chất lỏng sẫm màu như máu, chất ói, nước mắt, cà phê, nước màu kho cá... bao nhiêu năm trời kết dính trên những miếng gạch mẻ. Ánh sáng nhập nhòa ma quái của ngọn đèn ống dài làm đầu óc tôi quay cuồng. Bàn tay nào đó níu chặt lấy ruột gan tôi. Ôi trời, chưa gì mà con tôi đã làm khổ tôi. Nó gồng mình, quấy đạp. Nó tìm đường ra. Cõi đời này có gì đâu mà mơ ước. Tôi vẫn thường nói thầm với cái thai như thế mỗi lần nó máy đạp. Tôi cắn răng nghiến cơn đau. Những ngón tay không nơi nào bầu vịu. Những con mắt ngả nghiêng, soi mói nhìn tôi. Ngọn đèn ống tuýp dài uốn cong và bò ngoằn ngoèo như con sâu đo bị kiến lửa bu cắn. Tôi vặn vẹo với cơn đau.

Nước. Bỗng dưng nước ở đâu trào ra, ướt cả đũng quần. Nước vuốt ve ấm áp hai bắp đùi non. Nước bò thành dòng. Con rắn uốn éo thân mình không xương trên nền gạch. Ra nước rồi. Chị này vỡ nước rồi. Tiếng la ném cái kinh hoàng lên vách tường, dội ngược xuống mớ đầu tóc rối bù của những người đàn bà khốn khổ. Trăm con mắt đổ ngược vào tôi.

Đẻ rồi bây giờ kìa!

Ai đó chạy đến bên tôi. Tiếng dép nhựa lộp xẹp trên nền gạch. Tôi nắm vội lấy cái cổ tay sần sùi như thanh củi mục vừa chìa ra trước mặt mình.

Chị ngồi lên ghế này cho người ta lau, ngập hết cả phòng bây giờ.

Tôi đu cả thân mình nặng trĩu với cơn đau lên cánh tay người đàn bà.

Bác sĩ ơi, đau quá.

Tui là y tá, chị ơi.

Cơn đau bẻ gập thân thể sài mòn của tôi. Tôi cố thẳng cái lưng để mong ngả người lên băng ghế gỗ, nhưng tôi không còn hơi sức nào mà ngẩng cổ lên để xem người đàn bà ngồi đó ban nãy còn ngồi đó không.

Đau lắm rồi cô ơi. Tôi van nài bằng tất cả lòng thành gom góp được. Thôi vào đây tôi khám xem sao. Chị ơi tiếp tôi đem chị này vô phòng khám giùm.

Người y công bỏ cái xô nhựa và chiếc cán chổi xuống sàn nhà, lừng khừng. Hôm nay là ngày gì mà tùm lum quá trời quá đất. Tiếng than phiền khàn khàn như hơi gió luồn qua chiếc ống máng hẹp.

Người ta kéo tôi đi như viên chức trại giam giải giao một tên tù cứng đầu cứng cổ. Tôi ngồi, chân dài chân ngắn, lét lê kênh càng như con cua bò trên cái vũng lênh láng từ thân thể tôi ứa ra.

Họ bảo tôi leo lên chiếc bàn khám cao ngang tầm thắt lưng họ. Tôi đau đớn bò như con cua rụng càng. Mắt mờ, chân tay rụng rời, còn hơi sức đâu mà leo trèo như cái thời son trẻ. Trời đất sập tối. Ánh điện nhấp nhòe. Hai tai tôi điếc ù. Tôi ngã lăn quay xuống nền xi măng lạnh giá.

Khiêng chị ta lên bàn mau đi.

Tiếng đàn ông. Tôi nghe được câu ấy. Và thân thể tôi nhẹ tênh. Tôi cất cánh ì ạch như con vịt tập bay. Tôi đáp xuống mặt chiếc bàn khám gây gây mùi máu. Chụp đèn tròn như chiếc lọng đổ xuống thân thể tôi dòng lụa trắng chói lòa.

Những bàn tay mảy mò thân thể tôi. Người ta lột tôi ra. Người ta gác hai bàn chân tôi lên miếng kim loại lạnh buốt. Người ta banh hai đùi tôi. Trong đời chưa bao giờ tôi bị đối xử bằng tất cả những nhục nhằn thống khổ thế ấy. Tiếng đàn bà, tiếng đàn ông. Giọng khàn đục, giọng trong veo, giọng nam, giọng bắc trộn lẫn vào nhau.

Mới mười phân thôi à!

Nhưng cũng phải đem đứa bé ra. Nó ngộp rồi!

Tiếng người đàn ông mà tôi chưa kịp thấy mặt xen vào mớ bong bong những câu đối thoại.

Cơn đau biến đi lúc nào tôi không còn nhớ. Tôi nhìn những vòng tròn đan nhau trên trần nhà xám. Những vòng tròn quấn mãi vào nhau thành hình xoắn ốc.

Chừng nào bác sĩ kêu rặn thì chị nhớ rặn thật mạnh nghe.

Tôi cố gật đầu với cơn đau vừa lấp ló trong xó tối thân thể hao mòn.

Tôi cắn, tôi ghì tiếng gào ở giữa hai hàm răng. Tiếng kèn kẹt của những chiếc răng xéo vào óc tôi.

Được rồi. Chị hít thật mạnh. Hít vào nào. Hít vào. Bảo hít vào. Một hai. Tôi cuống cuống. Chẳng phải lỗi tại tôi. Bàn tay ma quỷ nào đó bẻ quặt xương sống tôi. Người ta ùa vào kèm chắc lấy tôi. Người ta sợ tôi ngã xuống nền xi măng. Người tôi ướt mềm.

Chưa cạo bác sĩ ời.

Khỏi.

Những chiếc bóng chập chờn ẩn hiện. Lờn trăn an dịu dàng. Tiếng xì xào to nhỏ. Tất cả chụp lấy tôi bằng những mắt lưới đan dày. Tôi lẳng xuống. Thật trầm, như lúc rướn mình trên chiếc đu có hai sợi dây thừng chằng vào thanh gỗ mỏng buộc vào cành bàng gân guốc. Ê mê. Phù ảo. Những bóng người chập chờn mờ ảo. Không gian

loãng dần vào chốn lầy nhầy, nhập nhòa màu sắc rồi bỗng dừng mọi sự lắng xuống. Tôi nằm trên chiếc bè, bồng bênh trôi, theo những khóm lục bình.

Thằng bé nào thế này. Chưa gặp nó bao giờ nhưng sao tôi thấy thân với nó quá. Nó chạy lại phía tôi. Tíu tít, tung tăng. Tôi muốn hỏi nó tên gì, nhưng sao cảm tôi cứng lại như cầm con bé nhà hàng xóm lúc bị phong đòn gánh độ nào.

Bàn tay nhỏ xíu và mát lạnh của thằng bé nắm lấy ngón tay trỏ của tôi, kéo tôi đi. Vậy là tôi đi theo nó. Tôi với nó lướt đi như mây khói, như sương sa. Chúng tôi lọt vào một thứ hang động thâm u, kỳ bí. Tôi chưa bao giờ đến nơi này. Tôi lão đảo, rờ thử ngón tay vào vách tường mềm nhũn, nhơm nhớp ấy. Hơi ẩm thấm lên những đầu ngón tay. Dịu dàng. Thấp thoáng đâu đó trong gan ruột, tôi cứ ngỡ như mình đã đi qua chốn này. Chắc là lâu lắm rồi. Ở nơi này tôi thấy bình yên. Tiếng róc rách như tiếng suối chảy đâu đây. Tôi nhìn quanh. Vách tường cong vòng uốn thành đường hầm sâu hun hút. Có tiếng động nhịp đôi nghe vô cùng quen thuộc. Có lúc tôi ngỡ như tiếng tim của chính mình. Thằng bé không nói nhưng không biết vì sao tôi lại hiểu hết những ngôn từ lấp lánh trong mắt nó. Nó gọi tôi là mẹ. Nó bảo nó tên là Quốc. Sao nó biết tôi với người đàn ông ấy đã thỏa thuận với nhau rằng mai này có con thì đặt tên là Quốc. Tôi toan hỏi nhà nó ở đâu thì tôi đã cảm thấy như nó bảo để nó chỉ cho tôi coi chỗ nó ở.

Đường này khó đi lắm. Mấp máy cánh môi hồng, tôi nghe ra những lời thơ đại. Tôi chực nhớ ca dao tục ngữ. Câu ca dao tôi nghe được từ thời còn đi học. Tôi muốn đọc cho nó nghe. Nhưng âm thanh không thoát ra được khỏi cửa miệng. Trong một giây, tôi hoảng hốt

như người bắt gặp mình chìm sâu vào cơn bại liệt chân tay và miệng mồm khóa cứng. Tôi á khẩu. Nhưng sao ý nghĩ cứ tuần tuột lướt đi trong trí.

Khó đi mẹ dẫn con đi, con đi trường học mẹ đi trường đời.

Nó hỏi bằng mắt mẹ đọc gì hay vậy. Tôi lại ngẫm nghĩ hai cái câu có vần có điệu ấy. Khó đi mẹ dẫn con đi, con đi trường học mẹ đi trường đời.

Dường như nó hỏi tôi trong ánh mắt trường học là gì hở mẹ.

Tôi nhớ đến ngôi trường mái lá có chiếc bàn gỗ vênh vẹo. Tôi nhớ luôn cả những lỗ khoét trên mặt bàn để vừa lộ mực tím. Tôi nhớ cả vóc dáng lom khom của người tùy phái có nhiệm vụ ôm bình mực thật lớn đổ vào từng lọ trên bàn lũ học trò lơ láo. Tôi muốn kể hết mọi thứ cho thằng bé nghe. Hồi xưa tôi đi học như vậy đó. Cô giáo đầu tiên trong đời có đưa con trai học cùng lớp tôi. Cái thằng vẫn hay vẩy mực vào áo tôi những khi tôi không cho nó mượn cục tẩy. Nhưng tôi bất lực. Tôi đánh mất tiếng nói từ lúc nào. Tôi chỉ còn biết lặng câm đi với thằng bé suốt đoạn đường.

Bỗng dưng nó kéo tôi lại. Bây giờ tôi mới khám phá ra nó đeo sợi dây mềm ở bụng. Tôi vừa muốn hỏi con đeo cái gì vậy, nó đã cười. Có dây này mình không sợ đi lạc. Con chơi xích đu. Con khỏi cần ăn uống gì hết. Tôi toan hỏi nó ở đây từ hồi nào thì bỗng dưng hình ảnh nó mờ đi. Bàn tay nhỏ xíu của nó tuột khỏi tay tôi. Tôi chơi với quơ quào, chụp bắt. Nhưng hình ảnh thằng bé đã nhòa, như lớp sương mỏng tan trong cơn gió.

Tôi mở choàng hai mắt.

Ánh sáng trắng nhòe nhoẹt. Tôi bỗng bênh nổi trôi như cụm bèo trên sóng nước. Những con sóng dưới thân thể làm tôi buồn nôn.

Bà ấy tỉnh lại rồi.

Tiếng người y tá reo mừng.

Giữ tay bà ấy lại, coi chừng bà ấy giẫy tuột kim truyền nước biển.

Ai đó ghì chặt hai cánh tay tôi. Ai khác nữa nhúng cái khăn ướt, chạm vào môi tôi. Tôi liếm những giọt nước mát. Bây giờ tôi mới biết môi miệng mình khô đắng. Tiếng người nói chuyện lao xao. Bác sĩ nhắc bà thở thật đều, chừng nào bác sĩ kêu rặn thì rặn thật mạnh nghe. Cố đừng để bà ấy mê đi. Đánh thức bà ấy dậy. Em mới lay bà ấy dậy xong, bà ấy lại mê đi liền. Nói chuyện với bà ta, đừng để bà ta mê đi. Cái giọng đầy quyền lực của người đàn ông. Tôi cố mở rộng hai con mắt. Không gian nhòe nhoẹt chung quanh.

Những mặt người nhập vào nhau, mờ mờ, ảo ảo. Rồi cả bệt màu trắng ấy loãng đi, tan dần, như sương mù quấy động trong gió. Tôi rơi, tôi chìm, tôi tuột vào khoảng không. Sao không có ai kéo dùm tôi lại với. Loáng thoáng tiếng ai đó thì thào. Tiếng nói loãng ra, bập bênh. Âm thanh méo mó, xô lệch. Baààà ấy mêêê êê nữữữaa rồồồồiii.

Tôi mới rời nó một tí thôi mà thằng bé đã nên nông nổi này.

Mắt nó mở trừng trừng. Da thịt nó tím ngắt. Tôi thấy nó vùng vằng, giẫy giụa như bị ai siết cái cổ họng bé xíu. Hình như nó đâu đã cần thở mà sao thân thể be bé, xinh xinh của nó vật vã và cái miệng bé tí ấy hớp lấy hớp để như con cá mắc cạn. Rồi mặt nó sạm đi. Cái miệng chu lại như đang nhõng nhẽo, thấy vừa buồn cười vừa tội nghiệp. Tôi quặn thắt ruột gan. Tôi choàng ôm lấy nó. Sao vậy. Sao vậy con. Những câu hỏi xô xát trong trí tôi.

Dường như nó nghe được điều tôi muốn nói, bởi vì trong một giây ngắn ngủi, hai con mắt trẻ thơ mở hé, nhìn tôi. Trời ơi, hai con mắt

lạc thần.

Rồi bỗng nhiên hình ảnh con tôi lại mờ đi. Như sương sớm cao nguyên.

Bà ấy tíiinnh rôôôôi baác siiĩ ơiiii. Giọng nói ma quái vắng vắng trong tiếng gió hú rợn người. Tôi đang ở đâu thế này. Tôi mở banh hai mí mắt nặng nề như cối đá. Phảiiii chọn meẹ hoấấặc coooooon. Không thể cứuuuuu caaaaa haaiii. Hỏi bà âấấ xeeem. Cầầầ chửửử kyyyý củaaaa baaaa âấấ. Maaaaau điiii. Bàn tay lạnh ngắt nào vạch mí mắt tôi ra. Ánh sáng chói chan chớp tắt đổ vào óc tôi. Ánh sáng va vào con mắt xốn, vang vọng chát chúa những âm thanh méo mó, lệch lạc. Phaaản xạ quaaaâ yêêê. Những từ ngữ lạ lùng. Đưaaaa buuuút vàooooo taaaaay baaaa taaaaa. Chiiiiĩ ơiiii, chiiĩ kyyyyyyý vàooooo đaaaaây điiii. Ký vào đâu. Tôi còn biết tôi đang ở đâu để mà ký, mà viết. Tôi chẳng còn tay, còn chân; chẳng còn mắt mũi. Tôi mù lòa, mê muội.

Baaaaâấấ lạiiiii mêêêêêê rôôôôiii.

Tiếng la hoảng hốt kéo thành chuỗi âm thanh xoắn lấy nhau.

Thằng bé tím tái vì ngộp. Chân tay nó quơ quào. Tôi hoảng kinh nhưng không biết làm gì để giúp nó. Nó là con tôi cho dù tôi mới gặp nó mấy phút trước đây thôi. Nó giẫy giụa. Nó buông tay tôi ra. Nó nhắm nghiền hai mắt. Sao vậy con. Con sao vậy. Tôi cuống cuống giẫy giụa như nó. Tôi choàng tay ôm lấy nó nhưng hình ảnh nó mờ đi.

Saaaao bôồồồ đửửử baaaa âấấ giấấấ giuuuâa quuuuá. Chấấấ phaaâi buuuoộc taaaay baaâ âấấ vààào giửửử. Kìaaa baaâ âấấ tíiinnh dầầầ rôôô. Phaaaâi nhơờ bààà âấấ kyyyyý giấấ môồồ ngaaayyy. Phaaâi cửửử hoấặc cooon, hooặc

meeee. Nêêêú khôông thììi mầầt caaả haaai. Tôi nghe người ta nói với nhau trong cái hỗn loạn xào xáo của âm thanh.

Ông..... tôi lú, tôi lẫn; tôi không nhớ mình phải gọi cái người chữa bệnh cho tôi bằng gì. Baaaác siiiĩ ơơơơ, baaaaà ââây tiiiiinh laaaại rôôôiii. Ờ, tôi nhớ ra rồi. Gọi là bác sĩ. Bác sĩ cứu con tôi. Hơi thở tôi đổ ra thành câu nói. Giấy đâu. Cho tôi... ký. Cầm tay, ký giùm tôi. Tôi gom hết sức lực còn sót trong người, chạm những ngón tay tê bại vào cái vật dài người ta dúi vào tay tôi. Baaaà âây khôông kyyy được baaác siiiĩ ơơơiiii. Tôi muốn năn nỉ người ta giúp tôi. Nhưng trong lồng ngực tôi không còn chút hơi nào để có thể thoát ra thành lời. Câầầm đaaaaii taaay baaàa âây, kyyyy chooo xooong điiii. Giọng trầm trầm ma quái vọng lên từ chốn thâm u nào.

Tôi thều thào vô vọng. Tên nó... là... Quốc. Đặt... giùm...

Thằng bé tỉnh lại, nhưng người ta vạch cái kén trú ẩn của nó, kéo nó ra. Nó nhòai người lại, níu lấy tôi, nhưng vô phương. Tay quơ quào ôm ghì lấy sợi dây nó buộc vào người. Nó không chịu để người ta bắt nó đi. Nhìn mắt nó, tôi hiểu được mọi điều nó nói. Nó đòi ở lại với tôi. Tôi nắm chặt lấy nó, nhưng lòng tôi thì xua nó đi. Đời sống ở ngoài đó, con ơi. Con phải ra ngoài ấy, như bước vào trường học. Con sẽ học được nhiều điều mới lạ. Nhưng mẹ bảo mẹ dẫn con đi. Nó gào lên trong trí tôi. Cái miệng nó chu lại thấy thương. Rồi bức tường hẹp mở ra, sức mạnh nào đó lôi tuột nó ra ngoài. Khe hở trên tường khép lại. Tôi không còn nghe nó nói gì nữa. Tôi còn lại một mình. Bơ vơ, cô độc. Người đàn ông ấy đã bỏ tôi đi, sau khi đã vẽ vờ một thế giới lờ lợt sắc hương; sau khi đã thoả thuận sẽ đặt tên con trai là Quốc, con gái là Hương. Bây giờ đến con tôi cũng bỏ tôi mà đi. Ai đó đẩy tôi lui về những ngày son trẻ. Cả ấu thời tung tăng

bắt bướm ở vườn sau. Vớt từng con tép dưới ao. Reo vui vì bắt được con cá giếc vẩy bạc lấp lánh. Buổi chợ phiên thời thơ ấu có người con trai làm lũ theo về tận đầu ngõ. Chúng tôi thương nhau. Đám tang cha một chiều mưa tầm tã. Mẹ vật vã trong bùn lầy. Chúng tôi không kịp cưới chạy tang. Tôi đưa nó vào trường học. Tôi đi chung với con tôi một đoạn đường. Tôi nghe tiếng nó gào khan ngặt nghèo, nghe như tiếng trẻ sơ sinh mới lọt lòng. Tôi bỗng bình như vật khói thường lập lòe trên mái căn nhà bếp xiêu đổ sau cơn bão nhiệt đới độ nào. Lòng tôi trống trải như bến sông mùa nước cạn. Tôi chập chờn trên những đầu người lố nhố dưới cái đèn chụp tỏa ánh sáng chói lòa. Người đàn bà nào đó nằm chơ vơ giữa những tầng màu chói chan. Trắng xóa, đỏ lòe, xanh xám. Màu sắc chồng lấp lên nhau. Nhẽ nhạt, lênh láng.

Tiếng xì xào ái ngại. Tiếng khóc ngằn ngặt trẻ sơ sinh nghe như đinh nhọn đóng vào tai.

Đứa bé này sao giống con tôi quá đi thôi. Tôi tò mò nhìn chăm chú vào khuôn mặt sơn đậm một màu với vách tường. Hàm răng cắn chặt. Con mắt nhắm hờ vạch ra một khe hở trắng lạnh lùng. Ai đâu mà xấu xí thế này. Tôi lướt xuống thật gần. Tôi nhìn sẫm soi từng khuôn mặt của những con người đang sống, đang loay hoay kim chỉ trên hố bụng đỏ lòe của người đàn bà. Cô y tá lặng lẽ gỡ bàn tay xương xẩu đang nắm chặt lấy áo của cô ra. Rồi khẽ vuốt mắt cho người đàn bà. Hai con mắt nhắm nghiền như say ngủ. Tôi đã thấy bao nhiêu người ngủ rồi. Giấc ngủ nào cũng hiền.

Tiếng trẻ sơ sinh khóc rộn ràng. Mọi người loay hoay gỡ hai bàn tay đang nắm chặt lấy cuống rốn của nó ra. “Gỡ tay nó ra mau đi!” Ông bác sĩ chau mày. “Hèn gì nó ngộp là phải. Tôi chưa bao giờ thấy đứa

bé nào nắm chặt lấy cuống rốn như thế này. Đem nó sang trại hồi sinh ngay đi!”

Người ta ôm đứa bé chạy biến ra ngoài khung cửa, nhập vào dãy hành lang hun hút. Tôi nửa muốn lướt theo tiếng khóc ngặt nghèo, nửa muốn vướng lại xem đám người sống này làm gì với thân hình trơ trọi khẳng khiu kia.

Sau cùng tôi nán lại.

Bây giờ tôi mới thấy rõ mặt người đàn ông mà người ta gọi là bác sĩ. Hắn đứng tuổi nhưng cũng còn đẹp trai.

Giọng hắn trầm, “Mẹ nó đặt tên gì vậy?”

“Quốc.” Cô y tá trả lời.

“Tên con trai. Làm sao bà ấy biết đứa bé là con trai?”

Không nghe cô y tá trả lời. Tôi quay lại, bắt gặp giọt nước mắt lấp lánh như giọt ngọc, từ mắt cô rụng xuống thân mình màu sáp của người đàn bà.

“Khâu kỹ làm gì nữa bác sĩ ời.”

“Cũng phải khâu chứ.”

Ông bác sĩ vừa tần mẩn kéo mũi kim có sợi chỉ đen nhánh ở đầu vừa trả lời, “Nhưng trước khi đóng thành bụng bệnh nhân lại, tôi muốn chỉ cho quý vị coi cái này.”

“Gì vậy, ông thầy?”

Những cái đầu đội mũ vải xanh chụm vào nhau trên khoảng bụng trống hốc của người đàn bà.

“Quý vị có thấy những vết trầy này không? Đây trong lòng tử cung.”

Một loạt tiếng lao xao.

“Và quý vị có nhớ tay thẳng bé đầy máu, nhót và chất nhầy niêm mạc tử cung người mẹ không?”

Lại những tiếng trầm trồ.

“Hai mươi sáu năm làm sản khoa, tôi chưa bao giờ thấy hài nhi nào nắm chặt cuống rốn như thằng bé này!”

Mọi người lặng im. Chỉ còn tiếng rì rào của ngọn đèn ống trắng xanh trên trần.

Cô y tá cúi đầu, rồi lồm lũi bước ra khỏi phòng, bỏ lại tiếng sụt sùi. Nỗi buồn mênh mông nào đó bất chợt phủ xuống quanh tôi, trong những con mắt u uẩn của đám người vây quanh thân thể người đàn bà.

Một lát, cô y tá trở lại. Vẫn tiếng dép nhựa loẹt xoẹt trên nền gạch bông cũ. Cô đưa xấp giấy cho ông bác sĩ lúc ông vừa quăng hai chiếc găng tay đẫm máu xuống đồng bầy nhày đỏ sẫm. Giọng cô nghẹn ngào. “Bác sĩ ký giấy khai tử giùm.”

Ông bác sĩ lẳng lặng ký tên vào tờ giấy.

Cô y tá đưa tay lau nước mắt, “Bà ấy bị bệnh gì vậy, bác sĩ?”

Người đàn ông đeo kính trắng lật những trang giấy, hí hoáy ghi ghi, chép chép, “Suy tim cấp tính do thiếu sinh tố B1.”

“Tội nghiệp thằng bé.” Cô y tá thở dài. “Trường đời rồi côی cút một mình!”

Bỗng dưng có cái gì đó đau nhói trong tôi. Tôi nhận ra người đàn bà máu me nằm trên chiếc bàn có bánh xe kia. Tôi nhớ những câu tôi đã nói với con tôi. Mới đó mà ngỡ như đã từ thuở nào. Bây giờ tôi nhớ hết mọi chuyện. Tôi nhớ hai mẹ con tôi đã đi chung với nhau một đoạn đường. Khó đi mẹ dẫn con đi. Tôi nhớ tôi đã hứa với con tôi như thế. Phải không, con của mẹ.

Tập truyện "Viết Cho Mẹ Ở Quê Nhà", Văn Mới xuất bản 2005

Hoàng Chính

Hoàng Chính

Mùa thu cuối cùng

Lá cây chao rụng trong thoáng gió. Bây giờ có lẽ đang là mùa thu; mùa thu Sài gòn sau những năm tháng dài tàn tạ vẫn buồn như thuở nào. Chắc phải là mùa thu, bởi vì ngoài kia đang có lá vàng, và nắng, dường như héo hắt, u uẩn. *Trời cuối thu rồi, em ở đâu. Nằm trong đất lạnh, chắc em sâu. Thu ơi đánh thức hồn ma dậy, ta muốn vào thăm đáy huyết sâu.* Chép nguệch ngoạc những câu thơ Đinh Hùng lên đầu trang giấy trắng của cuốn tập Kinh-tế Chính-trị Mác-Lê-Nin, và nhớ vu vơ. Buổi học thứ mấy mươi rồi, vẫn chưa học được gì. Cũng buồn; nên buồn lắm chứ, khi mà đám bạn cùng lớp, ngồi chật ních giảng đường đang tiếp thu một cách khẩn trương và chắc chắn tư tưởng mới; họ sắp thành con người mới cả rồi! Mình chậm chạp đi dần đến chỗ thoái hóa và sẽ bị bánh xe lịch-sử nghiền nát mất thôi. Nhưng nhằm nhò gì ba cái chuyện lẻ tẻ. Đã có kẻ nào trong trường Y, trường Nha, trường Kiến trúc yêu Thụy và được yêu lại như mình đâu. Mình là trường hợp tiêu biểu cho định nghĩa về hạnh phúc của Shakespeare rồi. Kinh-tế là kiến-trúc hạ tầng cơ sở; từ kiến-trúc hạ tầng đó, sản sinh ra các kiến-trúc thượng tầng như văn hóa, chính trị,

tôn giáo... Định-nghĩa cơ-bản này trích trong *Tư bản luận* của Các-Mác, nhà xuất bản Đại học và trung học chuyên-nghiệp trang 64. Mới đó mà đã bốn năm rồi. Năm tháng không làm em thay đổi chút nào: vẫn nhát như hồi đó; vẫn “để Thụy hỏi mẹ xem sao”; vẫn “anh lộn xộn quá” mỗi lần anh đòi hôn. Lớn lắm rồi nghe cô, hai năm nữa cô sẽ là nha sĩ rồi, cái gì cũng “mẹ bảo, mẹ bảo...” làm sao mà sống. Nền kinh-tế tư sản sản sinh ra quan-hệ sản xuất tư sản mà đặc trưng của quan-hệ sản xuất này là người bóc lột người; trong tình huống đó, nền văn-hóa tư sản nhằm phục vụ giai-cấp tư sản là giai cấp thống trị trong xã-hội. Đó là một nền văn-hóa phản động. Tôn giáo là một bộ phận của nền văn hóa phản động đó. Một cơn gió lùa qua giảng đường. Một chút lạnh nhỏ nhoi, dịu dàng theo vào. Thương quá Sài gòn ơi, Sài gòn ơi. Sài gòn như cô gái bị bắt về làm hầu thiếp cho bày thổ phỉ. Sài gòn ơi! Nên khi cuộc cách mạng dân tộc dân chủ thành công, nhân dân ta dưới sự lãnh đạo của Đảng, đã đánh tan chủ nghĩa thực dân Pháp ở miền Bắc thì mặc dù chủ nghĩa đế quốc Mỹ còn hoành hành ở miền Nam, Đảng và nhà nước cũng quyết định tiến hành ngay cuộc cách-mạng xã-hội chủ nghĩa ở miền Bắc. Từ đó, miền Bắc trở thành hậu phương lớn phục vụ tiền tuyến lớn là chiến trường Nam bộ. Cái cậu ngồi gần cửa kia, đứng lên xem nào! Phiền quá, đang nhớ mà cũng không yên thân. Mẹ kiếp! Hấn làm bầm trong miệng và đứng lên. Giảng viên Kinh-tế Chính-trị Mác-Lênin, nguyên là giáo sư trường đại học tổng hợp Hà Nội, nhìn hấn chăm chăm, hỏi:

“Có cái gì ngoài cửa vậy?”

“Không có gì hết, thầy.”

Hắn cảm thấy ngượng miệng khi phải gọi vị giảng viên bằng “thầy.”

Vị giảng viên sôi nổi, “Tôi không tin. Phải có cái gì đó lôi cuốn được sự chú ý của cậu chứ?”

“Nếu thế thì... có.” Văn ngập ngừng.

“Cái gì? Cậu nói cho cả lớp biết. Chính tôi cũng muốn biết cái gì đã hấp dẫn hơn cả những lý-thuyết biểu hiện của đỉnh cao trí tuệ của con người trên hành tinh này, mà tôi đang báo cáo với cả lớp. Cái gì?”

“Dạ, một cơn gió.”

Có tiếng cười đầu đó ở một xó xỉnh nào trong giảng đường đông đúc. Chút ngớ ngàng trong mắt vị giảng viên tan biến thật nhanh. Ông ta nhún vai, vẻ bất cần, nhưng giọng nói thì quyết liệt, “Có gì

trong cơn gió đó? Những đổi thay có tính chất cách mạng hay vẫn chỉ gồm những rung động giáo điều, lãng mạn của tư sản phương tây?”

“Thưa thầy, cái đó tùy thầy quyết định.”

“Tôi muốn anh tư duy và vận động lao động sáng tạo của trí óc riêng anh.”

“Thưa thầy, không thể được.”

“Tại sao?”

Hắn ngập ngừng nhìn lướt qua phía trên đầu vị giảng viên. Phía sau ông ta, bức hình lãnh tụ già nua—khoác áo choàng—đưa tay chào mấy mươi triệu nô dân, như cách chúc lành của vị giáo chủ Thiên Chúa giáo La Mã ở công trường thánh Pierre, Vatican. Hắn nhủ thầm: Già quá!

Vị giảng viên vẫn đang chờ câu trả lời của hắn:

“Cậu không nên để cả lớp chờ đợi như vậy. Hãy nói cho tôi biết tại sao.”

“Tại vì... dù sao cũng chỉ là một cơn gió cuối mùa.”

“Cậu mất quan-điểm?”

“Thưa, nghĩa là sao ạ?”

“Trước khi rung cảm,” vị giảng viên mơ màng. “Con người xã-hội xã-hội chủ nghĩa cũng biết rung cảm, và rung cảm nhiệt tình nữa kia. Tôi nhắc lại, trước khi rung cảm, phải xác định quan-điểm của mình. Nếu cậu đứng trên lập trường tư sản, mọi rung cảm sẽ lệch lạc, thoái bộ, và phản động. Từ cảm xúc đi tới hành động là một bước ngắn. Cậu sẽ đi ngược chiều của cả ba dòng thác cách mạng thế giới. Tuy nhiên, nếu đứng trên lập trường quan-điểm vô sản, những rung động vô sản sẽ thuận lợi cho cuộc cách mạng vô sản trên bình diện thế giới. Nếu được như thế, cậu sẽ đi cùng chiều với bánh xe lịch sử.”

Bánh xe lịch sử. Mẹ kiếp! Hấn nhủ thầm, cứ phải nghe hoài những ngôn từ công thức như vậy chắc sẽ điên lên mất. Hấn nhớ trong những buổi họp tổ dân phố, đồng chí bí thư chi đoàn thanh niên khu phố—nguyên là sinh viên luật khoa Sài gòn—vẫn thường gằn giọng như muốn nuốt sống tất cả cử tọa, khi lặp đi lặp lại: Bánh xe lịch sử sẽ nghiền nát các anh! Thụy ơi, cứu anh với. Anh sắp điên lên rồi. Thụy có buồn như anh không? Giờ này chắc nhỏ đang họp tổ. Bánh xe lịch sử chắc cũng đang lặn sau lưng nhỏ, bóp còi inh ỏi. Giận quá; giận quá!

Tiếng vị giảng-viên kéo hấn về với giảng đường, “Cậu nhất trí với tôi không?”

Hấn trả lời một cách vô cùng thiếu não:

“Thưa... Một cơn gió dù sao cũng chỉ là một cơn gió.”

“Sao nữa?”

“Và trước một cơn gió lạnh, nếu không mặc áo ấm thì dù có lập trường như thế nào đi nữa, cũng chỉ thấy lạnh mà thôi.”

Vị giảng viên chưa kịp nổi giận, thì cả lớp đã cười ồ. Hắn nghe tiếng vài đứa bạn thân ngồi rải rác trong giảng đường hét bằng tiếng Nga cái tỉnh từ duy nhất mà bọn hắn nhớ được sau những giờ Nga văn dài lê thê: Kho-*ra-shô!* Kho-*ra-shô!* như những thầy cũ của hắn vẫn thường nói “*Bien!*” mỗi khi đắc chí. Một tiếng hét như muốn phá vỡ giảng đường, phát ra từ đâu đó trong những bạn bè hắn:

“Kho-*ra-shô!* Ta-*va-rish* Ivanovitch!” (Tốt lắm đồng chí Ivanovitch ạ!)

Tiếng hét của thằng Định. Chắc chắn là như vậy, vì nó là thằng rất siêng học tiếng Nga. Định vẫn nói diều cợt với hắn là học tiếng Nga để nghiên cứu khoa học. Mà thấy không Văn, sách vở bây giờ của tụi Nga không; hơn nữa tụi nó có trình độ khoa học kỹ-thuật ở đỉnh cao của khoa học thế giới mà! Và chính Định đặt tên Văn theo tiếng Nga là Ivanovitch. Mai một khối mất công vô quốc tịch! Nó bảo thế.

Câu trả lời của hắn, sự biểu đồng tình lộ liễu của lớp học làm vị giảng viên im lặng trong chốc lát. Ông ta khéo léo—dù sao ông ta cũng là đảng viên lâu năm, đảng viên trung kiên—nén cơn giận, mỉm cười, chậm rãi, “Các cô cậu im lặng được chưa?”

Tiếng ồn ào lắng xuống. Hấn vẫn đứng trơ vơ, nhìn lướt trên mái đầu những bạn bè cùng lớp. Tuổi trẻ này, bao nhiêu là nhiệt tâm, bao nhiêu là chất xám, đang nếu không mai một như biết bao nhiêu những ruộng đồng bỏ hoang, thì cũng bị vun xới, cho sinh ra những hoa trái dị hợm, trái mùa. Những đời tuổi trẻ này đang miệt mài gánh vác tham vọng của tuổi già của vô số những thần linh giả trá.

“Cậu tên gì?”

“Thưa... Văn.”

Vị giảng viên ném ra phán quyết cuối cùng, “Tôi đuổi cậu ra khỏi lớp.”

Ơi em dễ thương như sớm mai! câu thơ ngọt ngào trong trí nhớ hấn. Thế là anh có lý do chính đáng đi tìm em rồi. Mừng quá, lần này khỏi cần nói dối; chính thầy giáo “bảo” anh ra ngoài chứ không phải anh “lặn” như mấy lần trước. Hấn lui cui dọn dẹp sách vở, xếp chiếc áo blouse cho gọn ghẽ và kẹp vào giữa cuốn tập. Hấn liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường, trước khi bước ra khỏi giảng đường. Ba giờ hai mươi lăm. Cũng được thôi! Hấn nhủ thầm vô tình bằng chính cái câu mà trước kia hấn ghét cay ghét đắng. “Cũng được thôi! Cũng tốt thôi!” Câu nói nhập cảng từ miền bắc tổ-quốc xã-hội chủ nghĩa. Cái

gì “cũng tốt thôi” cả, khi nó liên-hệ ít nhiều tới Đảng, Đoàn và Hội. Hấn nhủ thầm với chính hấn: Ra sớm được bốn mươi phút, có thì giờ đón con bé trước khi đến bệnh viện nhận phiên trực đêm thì tốt quá rồi, làm gì có chuyện “cũng tốt thôi” được.

Hấn đứng trong hành lang trường đại học, băng khuâng nhìn trời mây và những chiếc lá me vàng bay như bướm bướm lượn sau mỗi cơn gió nhẹ. Đâu đó còn vẳng lại tiếng rên rĩ trái mùa của một con ve sầu lưu lạc. Mặt trời chiều ở phương tây hắt lên không gian những phiến nắng mệt mỏi, nhuộm một màu vàng héo úa lên những đám mây èo uột. Hấn khoác cái quai vải của chiếc túi xách màu cứt ngựa lên vai, thông dong bước về khu Cơ thể học như một khách nhàn du giữa đám sinh viên xốn xác, chạy ngược chạy xuôi. Vắn đi vào phòng vệ sinh của khu Cơ thể học. Mùi *formol* dùng để ướp xác chết đậm nồng trong không khí. Cái mùi gây gây, ngai ngái, làm tê tê, ngựa ngựa khừu giác có lẽ chẳng bao giờ hấn có thể quên được. Suốt một năm đầu trong trường Y khoa, hấn đã phải vùi đầu vào những xác chết khô queo ướp trong cái chất đục lờ lờ ấy để mổ, để học, để nhớ hết mọi hang hốc, mọi dây thần kinh, mọi mạch máu trong cơ thể người chết. Lâu dần, hấn không còn thấy khó chịu vì cái mùi nồng nồng ấy. Bẵng đi vài năm, không trở lại khu Cơ thể học, hấn quên mất mùi *formol*. Bây giờ phải trở lại trường, học chính-trị, có dịp ngửi lại mùi *formol* khi đi ngang khu Cơ thể học, hấn thấy bồi hồi như gặp lại một người quen từ lâu xa cách.

Phòng vệ sinh nam sinh viên rộng thênh thang. Hồi học năm thứ nhất, hần và lũ bạn thường hay dùng căn phòng này làm chỗ nghỉ trưa. Hồi đó, còn chế độ “Mỹ-Ngụy,” sinh viên ăn trưa tại *cafeteria*. Chế độ ăn uống có viện trợ, thành ra có thịt bò, thịt heo, hoặc cá—mỗi ngày thứ sáu (vì nhà bếp do các ma soeur phụ trách, nên thứ sáu phải kiêng thịt), rau, trái cây, và sữa. Ăn trưa xong, sinh viên—thường là năm thứ nhất—kéo nhau lên chiếm các hành lang hoặc nhà vệ sinh để nghỉ trưa, vì ở đó yên tĩnh và sạch sẽ. Những năm sau này, sinh viên (được gọi bằng cái tên dài và ngớ ngẩn: “học sinh đại học”) hoặc không đủ tiền ăn trưa ở *cafeteria*, hoặc không ăn nổi những món ăn độn bo bo, bắp, thóc và sạn nhiều quá, đành đem đồ ăn đã làm sẵn ở nhà lên hành lang và... nhà vệ sinh khu Cơ thể học để ăn trưa, rồi nghỉ ngơi, trước khi tiếp tục “phấn đấu” với bài vở và sinh hoạt lớp, tổ.

Trong vòng mấy tuần lễ nay, Văn có một cái thú là theo dõi cuộc đấu tranh giai-cấp gay gắt giữa các đại biểu của giai-cấp thống trị (hoặc cũng có thể là bọn cách-mạng theo đuôi) với giai-cấp bị trị trong đám sinh viên. Bãi chiến trường của cuộc chiến tranh giai-cấp một mặt một còn ấy là cái vách tường của một phòng vệ sinh (mà người ta đề nghị gọi nôm na là “nhà ỉa nam”) trong khu Cơ thể học. Trận chiến bắt đầu cách đây không lâu khi một bàn tay bất mãn nào đó đã viết lên tường câu “Miền bắc cai trị miền nam.” Vài hôm sau, có người biểu đồng tình: “và Miền, Lào.” Vài hôm sau nữa khi vào nhà vệ sinh, Văn đọc được thêm một hàng chữ khác, chừng chặc, viết bằng mực

đỏ, như thế này “Nước Việt nam là một, dân tộc Việt nam là một.” Cuộc chơi nguy hiểm nhưng đầy hào hứng tiếp tục. Một đầu óc bất mãn xướng “Ngày nào Hồ cạn, Đồng khô,” và một đồng chí học sinh đại học nào đó họa “Hồ chủ tịch sống mãi trong sự nghiệp của chúng ta.” Khoảng hai tuần sau, vào nhà vệ sinh, Văn thấy những câu phản động đã bị xóa bằng mực đỏ, chỉ còn lại những khẩu hiệu cũ mòn đã được tô đậm nét. Vài hôm sau có kẻ dè bửu bằng dòng chữ nguệch ngoạc “Lấy thịt đè người.” Dòng phát biểu này chỉ sống được hai ngày. Có lẽ ban chấp hành chi đoàn Y khoa đã cử người đặc trách theo dõi cầu tiêu, nên câu “Lấy thịt đè người” cũng bị xóa bằng mực đỏ, và bị đánh chí tử bằng câu “Chủ nghĩa Mác-Lênin bách chiến bách thắng muôn năm.”

Hai ba hôm nay, chưa thấy được câu nào mới. Có lẽ phe “kháng chiến” đã hết súng đạn. Văn nghĩ thầm. Hắn mở cửa cầu, nhìn lên tường. Vẫn chưa có gì mới lạ. Chủ nghĩa bách chiến bách thắng thật. Có lẽ bọn phản động đã cạn đề tài. Văn bỗng thấy bức bối vì cuộc đấu kết thúc mau quá; đã thế, những khẩu hiệu cũ mòn còn nguyên đó, như thách thức, khoe khoang. Văn thọc tay vào chiếc túi vải, tìm cái bút lông. Hắn gài cửa cầu, giặt nước và viết vội vàng hai câu thơ mà hắn đã soạn sẵn trong đầu từ lâu nay xuống phía dưới câu “Chủ nghĩa bách chiến bách thắng”. Văn đọc lại lần nữa tác phẩm của mình, trước khi bước ra ngoài. Thơ rằng:

*“Cơm cha, áo mẹ, công thầy
văn hay, chữ tốt viết đầy cầu tiêu.”*

Câu thơ không có tính giai cấp; câu thơ vô tội vạ. Văn hồi hộp bước nhanh ra khỏi nhà vệ sinh, đi vòng cầu thang xuống tầng dưới. Trước kia thang máy còn hoạt động, Văn còn cái thú đứng trước cửa chờ thang máy, và thích thú mỗi khi khám phá ra trong thang máy chỉ có mình và một cô bé trường Nha lảng giềng hay một cô bé Y khoa lớp nhỏ hơn. Bây giờ thang bị cấm sử dụng, tất cả phải dùng thang bộ, cái thú ngán ngùi kia cũng mất đi như một giấc mơ hụt hẫng. Xuống tới sân, Văn thở phào khoan khoái. Trò chơi nguy hiểm nhưng hào hứng gã âm thầm, say mê tham dự từ bao lâu nay. Hy vọng bọn giai cấp mới sẽ đầu hàng sau cú đánh có tính cách văn hóa của Văn.

Văn đưa tay nhìn đồng hồ. Còn sớm chán. Giờ này có lẽ Thụy còn đang họp tổ. Hắn lững thững đi về phía trường Nha. Mỗi lần đi về phía trường Nha, lòng hắn luôn luôn rộn ràng một nỗi xôn xao khó tả. Mặc dầu hắn quen Thụy đã gần bốn năm nay; mặc dầu hắn đã ôm được nàng, như những cặp tình nhân ôm nhau, và đã hôn nàng không biết lần thứ mấy trăm—mỗi lần hôn Thụy, hắn đều ghi ngày giờ trong cuốn lịch bỏ túi—nhưng bao giờ cũng vậy, mỗi khi đến nơi hẹn, Văn không thể nén được những nhịp đập hân hoan của trái tim. Và lúc đến bên nàng, đôi tay hắn dăm ra thừa thãi (nếu không ôm,

không hôn Thụy, thì thử hỏi đôi tay này trời sinh ra làm gì? lao động vinh quang ư? Vớ vẩn, vô nghĩa!)

Văn ghé ngồi trên bức tường thấp bao quanh hành lang trường Nha, xem đánh bóng chuyền. Văn nhận ra những khuôn mặt sinh viên quen thuộc trong cả hai đội banh; đặc biệt một nữ cầu thủ sinh viên Y khoa học dưới hần một lớp. Cô gái có những cú giao banh sấm sét. Văn tưởng chừng nếu trái banh trúng đầu mình, hần sẽ lăn ra chết tức khắc. Nhưng đáng lưu ý hơn cả là bộ ngực đầy nhún nhẩy—dưới lớp áo thun bó sát—vô cùng sinh động theo mỗi động tác của cô gái trong sân banh. Văn thường hay hình dung ra cô gái với ngực trần, vai trần và thân trần mà buông thả cho trí tưởng tượng mặc sức vẽ vời hình ảnh những đêm dài mê muội. Nhưng những cơn mộng ảo muội ấy phai nhanh, tắt vợi như thể những cảnh trên màn bạc khi đèn trong rạp chiếu bóng bất thần bật sáng, mỗi khi tên của Thụy trở về trong trí nhớ. Thụy, như bà tiên hiền hậu, có phép màu xóa tan mọi phù phép yêu ma. Văn yêu nàng đến mê muội, yêu đến độ hần chưa bao giờ dám hình dung một Thụy trên chiếc giường nệm trắng, với thịt da trắng muốt đợi chờ, dâng hiến. Vì vậy, người nữ cầu thủ sinh viên trên sân banh đã thay thế Thụy cho những giấc mơ trần tục. Văn thích bộ ngực cô gái quá đổi. Nó tròn tròn, cong cong, đầy đầy, rung rinh, nhấp nhô như có một đời sống riêng, ham hố, tội nghiệp.

Đám khán giả lựa thưa vỗ tay cổ vũ một cú đánh đẹp mắt của cô bé

sinh viên, đánh thức Văn khỏi cơn mộng du gió thoảng. Cô gái tươi cười, nhìn lướt qua đám khán giả nhỏ nhoi, chút kiêu hãnh trong cái nhún vai rất tây làm rung rung đôi ngực. Văn đưa tay xem giờ. Giờ này chắc Thụy đã tan học. Con bé bao giờ cũng thông thả bước từ giảng đường, đi lên lầu. Cát đồ nghề (búa, kềm, “tuốc-nơ-vít,” cưa, kéo...) vào ngăn tủ cá nhân, sau đó vào nhà vệ sinh rửa mặt (thêm chút son lên môi, chút phấn hồng trên má?) thay áo blouse, rồi mới thông thả đi ra điểm hẹn. Thành ra lúc nào Văn cũng thấy nàng tươi mát, gọn gàng như cuốn vở mới sang trang. Văn mỉm cười một mình với ý nghĩ về Thụy, và cảm thấy lâng lâng hạnh phúc. Bỗng có bàn tay ai vỗ vào vai Văn, làm hấn giật mình, nhưng không vội quay lại. Văn mong đó là Thụy (mặc dù Thụy chẳng bao giờ làm vậy. Mười năm sau nữa, hấn cũng chẳng dám chắc là Thụy sẽ vỗ vai hấn. Người đâu mà rụt rè đến khó chịu!) Hấn đặt nụ cười lên môi, chậm rãi quay lại.

Một người con gái—không phải Thụy—đứng sau lưng Văn, bàn tay vẫn còn đặt trên vai hấn. Văn bối rối, “Ủa. Chị Đào!... Cũng coi bóng chuyền nữa sao?”

Người bạn gái học cùng lớp nhìn hấn, nghiêm trang, “Chưa về sao anh Văn?”

Văn ngáp ngừng, “Bữa nay trực bệnh viện.”

Bàn tay mềm mại, mát mẻ vẫn đặt trên vai hắn.

“Bệnh viện nào vậy?”

Mùi gây gây của thịt da con gái tỏa ra, bao phủ lấy Văn. Hắn cố giữ cho hơi thở điều hòa, “Bình Dân.”

Cô gái gật gù, “Hèn chi giờ này anh còn ở đây.”

Văn ngáp ngừng, “Còn chị?”

Người con gái nghiêm trang, “Tôi muốn sinh-hoạt riêng với anh.”

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn sau câu nói, chờ đợi. Cái nhìn làm Văn bối rối. Hắn bao giờ cũng bối rối trước mặt đàn bà con gái, không phân biệt đẹp xấu; nhất là trước những đôi mắt tròn, sâu thăm thẳm, chăm chú, soi mói, hay mời mọc.

Nàng tiếp, “Anh có bạn lắm không?”

“À... thì cũng chẳng bận gì mấy...”

“Thế thì tôi có thể nói chuyện với anh Văn một chút được không?
Mình lên hành lang Vi-sinh-học cho gần.”

Văn loay hoay tìm kế hoãn binh. Chẳng phải hấn sợ cái góc hành lang tối vắng trên khu Ký-sinh-trùng-học; hấn cũng chẳng sợ hãi gì con nhỏ đoàn viên đoàn thanh niên cộng sản Hồ chí Minh này; hấn cũng chẳng ngán gì cái mùi thịt da gợi cảm, cái thân thể no đầy dưới lớp áo chật bó kia. Con nhỏ tiên tiến này muốn chết, hấn cho chết; hấn cũng chẳng sợ gì những bài bản hấn biết cô nàng sắp giảng cho hấn về những tiền đề trong cuộc đấu tranh giai-cấp, những cặp phạm trù trong triết học Mác-Lênin hay giai-đoạn giãy chết của chủ-nghĩa tư bản; nhưng giờ này, trên hành lang Ký-sinh-trùng-học thì không thể được. Thụy sẽ bắt gặp hấn và cô đoàn viên ngồn ngộn thịt da này. Và nếu như Thụy bắt gặp Đào với hấn trên hành lang vắng vẻ, thì có trời mới thuyết phục được cho Thụy tin rằng cô nàng mơn mớn kia là đoàn viên tiên tiến, và Văn với cô ta ngồi trên đó để “sinh hoạt riêng” (cái nhóm từ tai hại này cũng tối nghĩa nữa; tại sao không gọi là buổi cảnh cáo, buổi đe dọa, buổi hù, phiên tòa cá nhân vân vân và vân vân...) và chỉ có trời mới cứu được cái chuyện tình hấn nuôi dưỡng bốn năm trời vất vả, ngược xuôi.

Thấy Văn chần chừ, Đào bóp nhẹ vai hắn, “Anh có thể đi với tôi không?”

Văn nhún vai như muốn gỡ tay nàng xuống.

“Sợ trễ giờ mất chị Đào à.”

Đào cười, rút tay về, sửa lại mép cổ áo nàng.

“Anh bao giờ cũng chao đảo.”

“Tại chị nghĩ vậy chứ tôi cũng tiên tiến lắm chứ bộ.”

Mắt người con gái tròn xoe vì ngạc nhiên.

“Đó là phần tự phê của anh đó phải không?”

Hắn nheo mắt, “Có lẽ.”

Đào bỗng nhiên nghiêm khắc như một cô giáo già khó tính, “Lúc nào anh cũng giỡn chơi. Chúng ta không có thì giờ đùa giỡn. Bánh xe lịch sử không cho phép thể-hệ chúng ta lè mề, chao đảo. Chúng ta có trách nhiệm với Đảng, với nhân dân, và tổ quốc. Chúng ta là trí thức xã-hội chủ nghĩa. Anh chắc vẫn nhớ rằng chúng ta không còn là trí thức tiểu tư sản, sau khi chúng ta đã đứng về phía liên minh công nông, dưới lá cờ vẻ vang của Đảng.”

Văn xoay hẳn người về phía cô gái, co hai chân, ngồi xếp bằng trên bộ gạch, gật gù. Hấn không thể nào tin được đôi môi đỏ mọng này lại có thể nói lên những lời—theo hấn nghĩ—bệ rạc và suy đồi đến thế. Nàng cũng đẹp đấy chứ, Văn nghĩ, chỉ có điều đáng phàn nàn là nàng hơi mập; gọi theo ngôn từ bình dân là “xổ sữa.” Đôi môi của nàng trề ra sau mỗi câu nói như thể nàng bỏ dấu chấm câu. Hấn tưởng tượng cảnh hấn hôn lên đôi môi ấy. Chúng ta may mắn có sự lãnh đạo sáng suốt của Đảng, để khơi mào cho cuộc cách mạng khoa học kỹ-thuật, trí thức xã-hội chủ nghĩa phải đi đầu trong cuộc cách mạng khoa học kỹ-thuật. Anh không nhớ Lenin đã nói Chủ nghĩa xã-hội bằng chính quyền Xô-viết cộng với điện khí hóa nông thôn. Ở đôi môi sau bốn năm trời ăn bo bo, cơm độn khoai, độn sắn, sao vẫn mọng mà mời gọi đến thế này! Chung quanh hấn, đám khán giả thừa thớt của cuộc đấu bóng chuyền lại vỗ tay cổ vũ một cú đánh ngoạn mục của ai đó. Ba dòng thác cách mạng thế giới đang cuộn

cuộn chảy. Chúng ta không thể đi ngược dòng lịch sử. Anh Văn, anh nghe tôi nói không?

Văn bưng tỉnh, ngập ngừng, “Tôi có thể phát biểu được không?”

“Ừ, anh cứ nói.”

Văn mơ màng, nói như thì thầm với riêng hân, “Chị có đôi môi đẹp, và chắc là... tuyệt vời!”

Lời khen như tiếng sét đánh ngỡ ngàng trong buổi chiều nhạt nắng. Nàng đứng sửng như vừa trúng cơn gió độc. Văn bồi thêm, “Chị đừng vội kết tội tôi là suy thoái, đồi trụy. Nếu như biết thưởng thức nghệ thuật là một cái tội thì tôi sẵn sàng nhận tội. Chị có đôi môi đẹp tuyệt vời ngay cả lúc chị nói chuyện đấu tranh giai-cấp. Nhưng tôi lưu ý chị một điều; nếu chị cứ nói hoài với tôi về chính-trị, tôi sẽ có cách riêng để cho chị đổi đề-tài, hoặc ít ra làm cho chị ngưng nói chuyện đấu tranh giai-cấp; và tôi sẽ áp dụng cách đó.”

Em chỉ là người em gái thôi, Đào ạ! Báo cáo đồng chí chính trị viên, đồng chí dù sao cũng chỉ là đàn bà, đồng chí chịu sự chi phối của mọi quy luật tâm-sinh-lý. Những ý tưởng lộn xộn trong đầu óc hân.

Đôi má cô đoàn viên đỏ từ xanh qua đỏ hồng. Đôi mắt chớp loạn vì bối rối, đôi môi nàng mấp máy, “Anh sẽ... làm gì?”

Văn nhìn thẳng vào mắt nàng, tự tin:

“Tôi sẽ hôn chị.”

Nàng bối rối nhìn xuống sân banh. Văn tiếp, “Cách đó sẽ làm cho chị thôi nói chuyện đấu tranh giai-cấp.”

Văn thở phào khoan khoái vì làm chủ được tình thế. Có thể chứ. Chẳng có chủ-nghĩa nào làm thay đổi được nếp suy nghĩ của con người một cách nhanh chóng bằng tiếng gõ trên cánh cửa trái tim.

Người nữ đoàn viên ném cho hắn một cái-liếc-của-con-gái-Sài-gòn-trước-ba-mươi-tháng-tự, rất ngọt, rất sắc. Và phán một câu rất cổ điển, “Anh... xưa như trái đất. Thấy mà ghét!”

Rồi quày quả bỏ đi.

Văn thích thú nhìn theo người con gái. Tư tưởng lạc hậu lại về trong trí hần. Nàng cũng khá đẹp, và ngon lành; mỗi tội hơi mập và mở miệng ra là nói chuyện đấu tranh chính-trị. Đám khán giả lại vỗ tay reo hò một đấu thủ trên sân banh. Văn xoay người lại. Chợt nhớ đến Thụy, Văn đưa tay lên xem giờ. Bỏ mẹ! Hần lẩm bầm. Đã tan học cách đây mười lăm phút rồi. Tại sao con bé lại không ra chỗ này, nơi hần đợi mỗi ngày. Thôi rồi, Văn nhớ lại khúc hoạt cảnh giữa Đào và hần. Đó là lúc Thụy tan giờ học. Mẹ ơi! Thụy chắc là phải thấy cảnh Đào đặt tay lên vai hần. Hồn vía lên mây, hần cuống quýt nhảy xuống hành lang, chạy vào khuôn viên trường Nha, nơi sinh viên Nha khoa thực tập nhỏ răng miễn phí. Khu thực tập trống vắng. Thấp thoáng bóng người y công quét dọn nền nhà. Tim Văn đập mạnh hơn, hần chạy băng băng ra phía cầu thang dẫn lên khu Vi-trùng-học; khu hành lang—nơi có những học tử cá nhân của sinh viên Nha khoa—vắng vẻ như hành lang một căn nhà xác. Tiếng chân hần vang vọng, dội lại từ cuối hành lang nghe âm u, xa thẳm. Văn đi qua, đi lại trước nhà vệ sinh nữ sinh viên, hy vọng Thụy còn ở trong đó. Cánh cửa nhà vệ sinh chợt mở và một cô gái luồn qua khe cửa. Văn sững sờ. Đó là Đào. Mẹ ơi! Văn nghĩ thầm, người đâu gặp gỡ làm chi; hần nghe tiếng cằn nhằn trong đầu. Lần này chắc hết chạy đâu được nữa rồi. Đào đứng sững lại, bối rối nhìn hần. Hần cũng bối rối không kém.

Người con gái chớp chớp đôi mắt, lấp bắp, “Thấy ghét!”

Rồi bỏ đi vội vàng như chạy trốn. Hấn lừng khừng nhìn theo nàng. Bây giờ Thụy ở đâu hờ trời. Từ bốn năm nay, hai người đã đuổi bắt trong cuộc chơi trốn tìm sôi nổi, hấp dẫn. Phải xuống dưới nhà để xe ngay. May ra Thụy còn đâu đó, chờ hấn (nhưng bề ngoài làm bộ bận rộn công chuyện gì đó. Con gái, ai còn lạ gì!) Hấn chạy như ma đuổi xuống nhà để xe sinh viên.

Nhà để xe chứa đầy xe đạp của sinh viên. Văn dáo dác tìm bóng dáng quen thuộc của người yêu. Giờ này, sao mà đông thế không biết. Mà hôm nay Thụy mặc áo gì hờ trời! Đám bạn cùng lớp hấn cũng vừa tan học ra, đang lũ lượt dắt xe ra khỏi cổng trường. Hấn nhận ra bóng dáng quen của vài thằng bạn trời đánh cùng tổ. Hấn nghe thấy cả tiếng Định, thằng bạn giỏi tiếng Nga nhất lớp đang bô bô dưới nhà xe. Văn nhìn lướt qua hết tất cả những vóc dáng con gái trong nhà để xe. Con gái Y, Nha bây giờ đang hóa kiếp, đổi dạng: từ những vóc dáng mượt mà (lạc hậu?) với quần tây ống bó, ống loe; áo sơ mi hay áo thun ôm sát người; và tóc thề, tóc xõa, tóc uốn quăn tít, gợn sóng... đến những hình ảnh (tiên tiến?) áo bà ba đen, quần sa teng đen, dép râu thời thượng; tóc kẹp hay bện đuôi sam lủng lẳng sau lưng.

Thụy không có trong đám con gái trong nhà để xe. Văn nhìn ra sân trường. Chỉ còn một cô sinh viên Nha cùng lớp với Thụy mà Văn đã quen mặt kể từ lần đầu tiên lặn lội qua ngôi trường láng giềng hỏi

thăm tìm Thụy. Cô sinh viên này đã hỏi Thụy lớn hay Thụy nhỏ. Lần đó Văn đã sượng lại, bối rối; chẳng biết Thụy của hắn là Thụy lớn hay Thụy nhỏ. Sau cùng hắn trả lời đại là Thụy nhỏ, và hắn đã trả lời đúng. Cô sinh viên ấy, lúc này đang loay hoay sửa sợi xích xe đạp bị tuột.

Văn lững khùng đến bên cạnh cô gái, hỏi trống không vì chưa biết tên nàng, “Ừa, xe bị gì vậy?”

Cô gái ngược nhìn hắn, mái tóc dài phủ lòa xòa gần kín khuôn mặt. Nhận ra người quen, nàng cười, giọng miền nam ngọt lịm, “Dạ... bị xúc sợi dây xon hoài.”

Văn lẳng lặng ngồi xuống bên nàng, “Để tôi sửa giùm cho.”

Người con gái ngồi xích qua một bên, nhường chỗ cho hắn. Văn choàng lại sợi dây vải của cái túi xách lên vai, ngồi xuống bên nàng, nhìn những ngón tay trắng muốt lấm lem vì dầu nhớt. Tại sao cô gái nào bên trường Nha cũng mượt mà như thế nhỉ. Hắn nghĩ thầm, và loay hoay móc sợi dây xích vào những móc răng cưa.

Hắn hỏi nàng, “Bữa nay chị có gặp Thụy không?”

Thấy nàng ngập ngừng, hắn tiếp, “Thụy nhỏ.”

Nàng vẫn ngập ngừng. Hắn móc sợi dây xích vào cái móc răng cửa xong, khẽ nâng bánh xe sau và quay bàn đạp một vòng. Bánh xe sau quay tròn. Xong xuôi. Nàng vẫn chưa trả lời hắn. Hắn quỳ một chân xuống cạnh nàng, nhắc lại, “Chắc chị không gặp Thụy?”

Nàng cười thật tươi, “Có chứ... nhưng mà...”

Hắn nóng ruột.

Nàng úp mở, “Có lẽ tại thấy anh say mê coi chiến binh quá nơn con Thụy nó bỏ dzìà rồi.”

Chết mẹ! Văn kịp khóa miệng lại trước khi ý tưởng phát thành câu nói. Hắn loay hoay tìm cách tự bào chữa, “Tại tôi bị sinh-hoạt riêng với bà phó chi đoàn Y khoa. Bà ấy công tác tư tưởng tôi dữ quá.”

“Căng hén!” Nàng chọc quē hấn bằng ngôn từ xã-hội chủ nghĩa.

“Căng” nghĩa là khó khăn, gai góc, căng thẳng, rắc rối... v.v. và v.v.

Hấn biểu đồng tình, “Ừ, căng lắm.”

“Rồi anh có phải diếc bài tự kiểm không?”

“Cũng may là không bị.” Hấn phân trần. Nàng đứng lên, gỡ miếng giẻ rách gài dưới yên xe, chùi tay, rồi đưa cho hấn. Hấn đứng dậy theo, vừa chùi tay, vừa kể lể, “Bữa nay xui quá. Cũng may mà không phải viết bài tự kiểm.”

Cô gái lại cười, “Thì rồi nhỏ Thụy cũng sẽ bắt anh diếc bài tự kiểm. Bữa nay, làm như nó có diếc gì quan-trọng lắm muốn nói dzới anh. Tui thấy nó bức rức, bồn chồn khác hấn mọi khi. Thôi, cảm ơn anh nghe.”

Hấn gài lại miếng vải vào dưới yên xe cho nàng. Không có chi. Thôi chào chị. Hấn lừng khừng nhìn theo cô gái một lát, rồi quay đầu đi về phía nhà để xe sinh viên. Giờ này chỉ còn đi kiếm cái gì ăn, trước khi vào bệnh viện nhận phiên trực chứ biết làm gì khác nữa. Hấn mở

khóa, dắt xe ra khỏi cổng trường. Chiếc xe đạp cũ kỹ rên lên cọt két như con ngựa rên rỉ vì phải kéo một sức nặng quá mức.

Khi hấn cố đạp nhanh về phía ngã sáu Sài gòn, buổi chiều đã phủ xuống phố xá từ lúc nào. Bóng tối chụp xuống như tấm vải đen trên những ngõ hẻm, những góc phố lao xao tiếng người. Vài khu phố bị cúp điện, le lói ánh đèn dầu chiếu qua những khung cửa sổ mở rộng trong buổi chập choạng tối mùa thu (Sài gòn đã đánh mất mùa thu tự bao giờ?) với chút oi ả trái mùa. Tiếng động cơ những chiếc xích lô máy, xe ba gác chạy vun vút trong đường phố vọng lên thẳng thốt, như những âm thanh trật nhịp trong khúc hòa tấu chiều hôm. Khói xăng tan trong không khí làm cay nồng hai hốc mũi. Văn thấy đói còn cào.

Hấn đạp xe về phía bệnh viện Bình dân. Nhà Thụy ở phía đó.

Văn bản khoăn không biết nên ghé nhà Thụy một chút hay vào bệnh viện. Hấn đạp xe loanh quanh khu vực bệnh viện Bình dân. Con đường Phan Thanh Giản lúc chập choạng bắt đầu nhộn nhịp những sinh hoạt của buổi tối. Dịu dàng, mát mẻ. Tiếng loa phát thanh từ phòng thông tin phường khóm nào đó oang oang bản nhạc “Trường sơn đông, Trường sơn tây” quen thuộc. Bài hát mềm không chịu được. Văn vẫn nhớ Định—lại vẫn Định, cái thằng bạn tiểu tư sản ấy,

phản động (“cùng hung, cực ác”) nhưng tốt với bạn hơn bất cứ chiến sĩ cách mạng nào—đã hát bản nhạc này trong một buổi sinh hoạt tổ chung với các sinh viên Y khoa năm thứ hai, khi đi công tác thủy lợi ở khu kinh-tế mới Lê Minh Xuân. Bài hát dài bắt đầu bằng câu “Cùng mắc võng trên rừng Trường sơn, hai đứa ở hai đầu xa thăm...” Định chẳng sửa lời cũng chẳng đổi nhạc. Giữa lúc đám khán giả nam, nữ sinh viên lẫn lộn, ngồi thành vòng tròn chờ hấn hát, hấn ậm ừ bắt giọng, rồi thản nhiên ca mỗi một câu đầu: “Cùng mắc võng trên rừng Trường sơn, hai đứa ư ử... ư ử... ư ử... Xin lỗi, tôi quên mất rồi.” Hấn “ư ử” một lát rồi mới ngưng. Khán giả như hụt hẫng một chút rồi vỗ tay cổ vũ rào rào. Trên mặt khán giả sinh viên lúc ấy có đủ các màu sắc: Đỏ hồng e thẹn (Ơi con gái Sài gòn, dễ thương làm sao!) trắng bệch kinh ngạc (các nữ đoàn viên tiên tiến ời, giận dữ mà chi!) tím ngắt giận dữ (các đồng chí ời, các đồng chí “đỏ” hơn cả cộng sản chính hiệu nữa!)

Sau buổi văn nghệ, Định bị mời đi sinh hoạt riêng với đồng chí lớp phó (hay phó lớp). Đám bạn đã phập phồng lo cho số phận của Định. Dù gì cũng đã học xong năm thứ năm. Rán một năm nữa, ra trường rồi muốn làm gì thì làm. Chọc giận bọn họ lúc này có lợi gì đâu, mà coi chừng còn bị đuổi khỏi trường về cho địa phương quản lý, thì sớm muộn gì cũng được đi Kampuchea làm nghĩa-vụ quốc-tế.

Sau buổi sinh hoạt riêng về, Định kể lại cho đám bạn nghe, ai nấy

cười vỡ bụng. Đồng chí lớp phó là nữ sinh viên (lại nữ!) hỏi Định,
“Động cơ nào đã thúc đẩy anh xuyên tạc lời bài hát vậy?”

Định ngơ ngác, “Tôi có xuyên tạc gì đâu.”

Lớp phó nghiêm khắc, “Anh đòi truy hóa bài hát.”

“Bằng cách nào?”

“Anh làm sai lạc ý của tác giả.”

Định bối rối (thật hay đóng kịch? Khó lòng mà tin được bọn trí thức tiểu tư sản.)

“Chị hiểu lầm ý tôi.”

“Không phải chỉ mình tôi, mà tất cả mọi người cùng hiểu như vậy.”

“Hiểu thế nào?”

Cô đoàn viên cố giấu vẻ bực bội, “Ý tưởng hủ hóa trong cách trình diễn của anh.”

Định khẽ lắc đầu, “Tôi không hiểu nổi chị muốn nói cái gì. Tôi hát đúng với lời của bài hát. Này nhé,” hắn hát lại câu đầu của bài hát, “Cùng mắc võng trên rừng Trường sơn...”

“Dừng!” Người con gái hoảng hốt xua tay như sợ Định sẽ chồm qua chiếc bàn giấy mà ôm chầm lấy nàng.

Định ngạc nhiên, “Như vậy là chị muốn xuyên tạc ý của tôi cũng như của tác giả?”

Cô gái vừa bực bội vừa mắc cỡ. Định biết rõ như thế, hắn liêu lĩnh bồi thêm, “Tôi biết rồi. Chị không thích cái đoạn ư ử... ư ử... chứ gì?”

“Đúng vậy!”

Đôi má cô đoàn viên trắng xanh vì giận (hay vì e thẹn?)

Định lúng khùng, “Điều đó cũng tự nhiên thôi.”

“Cái gì tự nhiên?”

“Cái ư ử... ư ử... chẳng phải riêng gì tôi, mà gặp trường-hợp chị, chị cũng phải ư ử... ư ử... mà thôi.”

Má nàng đổi sang màu đỏ hồng. Nàng gỡ chiếc kính cận ra chùi vào vai áo, như chùi sạch những bối rối, lúng túng. Định thấy những ngón tay nàng run run. Nàng đeo kính, khoanh hai tay trước ngực, mím môi với Định,

“Anh... quá lắm. Tôi sẽ báo cáo lên chi đoàn.”

Định chột dạ nhưng vẫn giữ vẻ thản nhiên, “Tùy chị. Nhưng theo tôi thấy thì chuyện đó quá bình thường. Khi nói chuyện, nếu tìm không ra đúng chữ để diễn tả, người ta hay ậm ừ. Khi hát cũng vậy, nếu chột quên lời bản nhạc, thì chỉ còn cách ư ử... ư ử... thôi.”

Dấu vết nụ cười phảng phất trên môi nàng. Định biết nàng đang cố giết nụ cười ấy. Nàng lặp lại câu nàng mới nói, giọng mềm hơn một chút, “Anh... quá lắm!”

Định tấn công tiếp, “Tôi bình thường.”

Mặt nàng đỏ đặm thêm. Định tiếp, “Và tôi biết chị cũng bình thường.”

Buổi sinh hoạt chẳng đi đến đâu, nhưng Định đã trở thành nổi tiếng với bản nhạc “Trường sơn đông, Trường sơn tây.” Sinh viên năm thứ năm và sinh viên năm thứ hai mỗi lần nghe bản nhạc này đều nhớ tới Định; như Văn lúc này đây.

Văn lừng khờng trước cổng bệnh viện, không biết nên vào ngay hay nên ghé thăm Thụy trước. Chỉ ghé một chút thôi, (cho yên tâm vậy mà. Bốn hôm nay không gặp nhau. Xa xôi, chỉ vừa đủ để nhớ nhau, chứ đừng xa đến nỗi làm cho quên nhau. Hắn vẫn dặn dò “con bé” như thế. Và lần nào nàng cũng gạt đầu, ngoan ngoãn, dễ thương.)

Văn nhún vai, quyết định dắt xe vào bệnh viện. Bốn ngày ba đêm không gặp Thụy, Văn thấy nhớ nàng quay quắt. Hắn nhớ tất cả của

nàng. Từ cái cau mày dễ thương không tả nổi, đến đôi mắt hiền không chịu được, qua cái mũi nhẹ nhàng, gầy gầy của tóc; kể đến là cái lưng thon (những người thắt đáy lưng ong, vừa khéo chiều chồng, vừa khéo nuôi con.) Và sau cùng là đôi bờ ngực đầy đặn (“một chút căng căng, vài chút mịn” như câu thơ ai đó viết ngày xưa.) Về Thụy, hắn chỉ biết có bấy nhiêu. Nhưng bấy nhiêu thôi cũng đủ làm hắn mê muội, như bị bỏ bùa, bị mời chài, phù phép, trù ếm.

Ở cái lứa tuổi vô cùng sung sức này, lại đã yêu nhau có trên bốn năm trời đặng đặng; đi chơi với nhau có đến cả trăm lần rồi, mà hắn chỉ biết có bấy nhiêu thôi về người yêu quả cũng lạ. Tội bạn trời đánh vẫn chọc ghẹo, moi móc đủ điều về cái tình yêu *platonique* của hai người. Có đứa, như gã mắc dịch họ Diệp (anh chàng ba tàu học chuyên khoa Sinh-lý-học) lúc nào cũng đem những lý-thuyết về sinh lý cơ thể phối hợp với mớ lý-thuyết ngụy tạo của chính đương sự ra để thuyết phục Văn; nào là đàn ông muốn cho đầu óc quân bình và phụ nữ muốn bảo vệ nhan sắc, thì phải có quân bình về tình dục (“khí tồn tại não” v.v.) nào là lớp tế bào niêm mạc cổ tử cung phụ nữ cần hấp thu chất dinh dưỡng từ tinh trùng vân vân... và v.v.

Nó cứ lèo nhèo những lý thuyết lằng nhằng như thế, để thuyết phục Văn “tới luôn,” đến nỗi có lần Văn đâm ra nổi nóng, văng tục. Anh chàng ba tàu họ Diệp chỉ cười trừ mỗi lần bị Văn cự nự.

Có nhà chuyên viên gỡ rối tơ lòng nào đó đã trả lời nước đôi cho một cô nàng, khi nàng hỏi phải làm thế nào khi đi chơi với chàng mà bị chàng nài hoa ép liều. Nhà chuyên viên lý luận: Nếu chàng yêu nàng thực tình thì chàng sẽ không nỡ đòi... cho bằng được, khi mà nàng không muốn. Đồng thời, nếu nàng thực sự yêu chàng, thì trong những trường-hợp như vậy, nàng sẽ chẳng nỡ từ chối chàng (cả cuộc đời còn cho được, hướng chi... cái đó.) Thật là lời thôi. Văn thì nghĩ khác. Hắn muốn để dành. Chỉ có vậy thôi! Nói vậy không có nghĩa là Thụy đã sẵn sàng cho phép. Một đôi lần, Văn cũng tính chuyện “hành quân đêm” (tên một bài hát của Quân đội Nhân dân) và làm một cuộc khởi nghĩa giành chính quyền, nhưng lần nào cũng vậy, bàn tay của Văn (“cái tay của anh dễ ghét quá à!”) không bao giờ luôn xuống thấp hơn ngực nàng được quá một gang tay. Dù mê muội đến mức nào, Thụy bao giờ cũng tỉnh thức đúng lúc, và đánh thức hắn ra khỏi cơn say men chiến dịch. Những lần như thế, hắn bản thân ngưng lại ở lần ranh ngưng bắn của vùng phi quân sự.

Ơi cái vùng phi quân sự chết người!

Yêu nhau hơn bốn năm trời, chả bao giờ hai người nhắc đến chuyện ấy cả. Nàng bao giờ cũng “đừng,” “thôi mà,” vân vân và vân vân... nghe riết đâm ra quen thuộc. Đôi khi, Văn mang trong đầu ý nghĩ về một cuộc tình không trọn vẹn. Chỉ tưởng tượng ra cảnh Thụy đi lấy chồng (thằng khốn nào đó!) là hắn đã thấy nhói trong lồng ngực, như

thể bị bàn tay tinh nghịch nào đó bóp nhẹ lấy trái tim. Hấn cảm thấy dễ chịu hơn khi hình dung ra cảnh Thụy chết, hoặc hấn chết; bằng không hai người phải lấy nhau. Nhưng biết làm sao mà lấy nhau được khi mà trong tất cả những giám khảo có tên trong tờ đăng ký hộ khẩu nhà nàng (bố, mẹ, hai cô em gái, bốn cậu em trai, và nàng) chỉ có một mình nàng là cho hấn điểm cao. Số mạng của cuộc tình đúng là chỉ mảnh treo chuông, bởi vì nàng lệ thuộc nặng nề vào bố mẹ (và lũ em, dĩ nhiên). Nàng cặp với hấn, lén lút đi chơi với hấn, lặn lội đạp xe hàng chục cây số xuống nhà hấn chơi, ngồi trên căn gác vắng nghe hấn đàn guitar, chờ người ra khi hấn hôn lên môi, và cuống cuồng khi hấn toan xâm nhập vùng phi quân sự. Tất cả những chuyện ấy, mẹ nàng hoàn toàn không biết. Mà bà cần gì biết những chuyện ấy. Ngày xưa bố nàng và mẹ nàng thì cũng chừng ấy sinh hoạt (hay là các cụ bị cha mẹ xếp đặt, bắt ngồi bên nhau, và chỉ biết mặt nhau buổi tối hôm động phòng?)

Tóm lại, mẹ Thụy—cũng như ông bố hiền như bụt—hoàn toàn không biết gì về chuyện yêu đương của Văn và nàng. Các ngài cứ ngỡ rằng hai người là bạn học, các ngài mà biết họ đã là tình nhân tự thưở nào thì kể như xong; hết mọi chuyện.

Khi Văn vào đến phòng trực thì giờ làm việc hành chánh đã chấm dứt từ lâu. Bác sĩ trưởng trại đã ra về, để bắt đầu làm phòng mạch chui. Toán y tá trực đêm đã nhận bàn giao bệnh nhân xong. Văn uể oải khoác lên mình chiếc áo blouse trắng có năm ngôi sao thêu bằng

chỉ đổ trên miệng túi áo, và buông mình nằm trên chiếc giường nệm trải drap màu trắng nhờ nhờ dành cho sinh viên trực. Đêm nay, Văn trực cấp cứu ngoại khoa; một bộ phận được xem như bận rộn nhất bệnh viện. Thời buổi nhiễu nhương, người ta giải quyết nỗi buồn thời thế bằng cách đắm mình trong men rượu, mà rượu thời nay cũng theo bánh xe lịch-sử để biến thành một thứ nước uống cháy cổ. Nghĩa là rượu chỉ còn giữ lại được mỗi một cái tên. Rượu vào, lời ra; người ta khích bác nhau, sinh đánh lộn, đâm chém, phải đưa vào bệnh viện cấp cứu. Hoặc uống rượu say, đi đứng lạng quạng, bị xe đụng, hay lái xe đâm vào người khác... Đã thế, đám con buôn còn làm cho rượu trở nên trong vắt bằng cách pha thêm thuốc rầy. Người uống bị ngộ độc, phải đưa vào bệnh viện cấp cứu... Tất cả đều làm cho bác sĩ, sinh viên và y tá trực bận rộn suốt đêm.

Văn vươn vai ngồi dậy. Bây giờ còn ít bệnh nhân (giờ này dân nhậu mới khởi sự nhập tiệc, khoảng vài tiếng nữa mới có người xỉn), Văn nảy ra ý nghĩ ghé thăm Thụy. Thời giờ chẳng có mấy, chắc chẳng nói chuyện gì được nhiều. Mà ở nhà nàng thì nói chuyện gì khác được ngoài chuyện trường, lớp, học, thi, thực tập, ra trường... toàn những chuyện phi chính trị, vô giai cấp, vô tội vạ cả.

Nhưng Văn chỉ cần nhìn thấy Thụy là đủ. Cái nhìn như nguồn năng lực (hay nhiên liệu) tiếp tế cho chiếc xe chạy đường trường mệt mỏi, rã rời.

Văn đẩy cửa phòng trực bước ra ngoài. Cái phòng trực nhỏ bé như chiếc hộp con xinh xắn, chỉ vồn vện có hai chiếc giường sắt dành cho sinh viên trực. Thường mỗi phiên trực có hai sinh viên. Nếu là cùng phái, họ sẽ ở chung phòng; nếu khác phái, cô nữ sinh viên sẽ đi tìm phòng khác để ngủ đêm. Văn lẩm bẩm nguyên rửa thằng bạn trực cùng phiên. Thằng Châu mắc dịch; tới giờ này mà vẫn chưa vác xác tới bệnh viện.

Văn nhìn lướt qua phòng cấp cứu. Những chiếc bàn cũ kỹ, vừa dùng làm chỗ khám bệnh, vừa dùng làm chỗ tiểu giải phẫu, vẫn còn trống trải. Người nữ y tá lơ đãng ngồi trước tập hồ sơ bệnh lý bệnh nhân ngoại chấn dày cộm. Đang loay hoay không biết làm cách nào để bỏ phòng trực, lặn đi thăm Thụy, thì Văn bỗng thở phào, khoan khoái. May quá! thằng Châu đã đến. Châu “kingkong” với dáng bệ vệ như con đười ươi, phản ánh trung thực cái biệt danh rùng rú, lừng lững đi vào phòng cấp cứu, nheo mắt với cô y tá, trước khi cất tiếng chào Văn, “Khỏe không ông thầy?”

Văn nhập đề ngay, “Khỏe. Ê Châu, ông coi dùm nửa tiếng, tôi đi thăm bà xã một chút.” Văn nheo mắt với Châu sau câu nói. Và không đợi Châu trả lời, hấn quay ngay trở vào phòng trực, cởi chiếc áo blouse trắng, quăng đại vào góc giường, và lên ngay ra ngoài.

Châu nói vọng theo, giọng điệu cợt, “Bon chen cho đã đi. Mười lăm năm sau, tao cặp đào hai chục tuổi, lúc đó em của mày đã ngoài bốn mươi; sắp *ménopause*. Lúc đó hối hận thì đã muộn nghe con.”

Văn biến đi ngay, không kịp trả lời; mà hấn cũng chẳng cần trả lời những câu bông đùa vớ vẩn kiểu ấy của lũ bạn. Trong cả trường Y lẫn trường Nha, chỉ có vài cặp tình nhân thực sự xứng đôi vừa lứa. Thụy và hấn là một trong những cặp hiếm hoi và sáng nước ấy. Chuyện đó ai mà chẳng biết. Thế thì hơi sức đâu phải cãi cọ cho tốn sức lao động.

Văn đi như chạy ra cổng bệnh viện. Từ bệnh viện đến nhà Thụy, chỉ có một quãng ngắn. Con đường Phan Thanh Giản (tên mới là Điện Biên Phủ) vừa chấp choạng tối, đã khuấy lên những sinh-hoạt của đêm từ lúc nào. Dân lao động tất tả xuôi ngược. Xen vào đó, là những bóng (cán bộ, công nhân viên?) thông thả đếm bước tên vỉa hè, ngập ngừng trước những hàng quán bán rong trên hè phố. Và còn có những cặp tình nhân thông thả đi bên nhau, ân cần, hạnh phúc. Ở dưới những gốc cây, bên các quầy thuốc lá lẻ, những cô gái trang điểm qua loa ngồi gom lại với nhau nói chuyện tâm phào, nhưng mắt thì dớn dác, ngược xuôi, như trông đợi, tìm kiếm một điều gì. Văn nghe tiếng con gái gọi bằng một cái giọng ướn rướn và trần truồng “Em đây nè, anh à!” vọng ra từ một quầy thuốc lá lẻ. Biết là tiếng gọi đó mời mọc mình, nhưng hấn lờ đi và tiếp tục rảo bước.

Văn ghé lại trước quán ăn quốc doanh, mua một bọc đậu phụng da cá, bỏ vào túi và lại cúi bước. Hắn rẽ vào khu chung cư Nguyễn Thiện Thuật. Nhà Thụy ở trong đó.

Văn đã hình dung ra hết những điều sắp làm, những câu sắp nói với Thụy. Khởi sự, Văn sẽ gõ nhẹ nhẹ vào cánh cổng sắt sơn xanh. Người trong nhà sẽ nhìn ra, và một người—thường là mẹ nàng—sẽ ra mở cổng. Văn sẽ lễ phép cúi đầu chào và khéo léo hỏi: “Thưa bác làm ơn cho con hỏi thăm có Thụy ở nhà không ạ?” Mẹ nàng—người đàn bà có khuôn mặt khô và cứng cỏi như một bà bí thư hay chính trị viên—sẽ gấn lên môi một nụ cười đáng như cà phê quên bỏ đường “Đi đâu mà đêm hôm thế này hả cháu?” Bà bao giờ cũng đặt một câu hỏi lạc đề đầy vẻ ân cần như thế. Văn sẽ xuống giọng thật mềm “Dạ thưa bác, tối nay con trực bệnh viện; luôn tiện ghé thăm... bác... và Thụy...” Hai chữ “và Thụy” Văn luôn luôn nói thật nhỏ, thật nhẹ; như thể muốn bỏ hai chữ đó vào giữa hai cái ngoặc đơn; có đó cũng được mà xóa đi khỏi câu văn cũng chẳng sao.

Bà sẽ gấn nụ cười thứ nhì lên môi; một nụ cười gượng gạo. Giọng bà nghiêm hơn “Em nó đang học bài. Hình như ngày mai thi cử gì đấy. Cháu có gì cần gấp lắm không?” Hẳn nhiên là “cần” và “gấp” lắm rồi, nhưng Văn sẽ chỉ cười cầu tài “Dạ cũng chẳng có gì. Nếu vậy, con xin phép để khi khác. Luôn tiện, bác cho con gửi cái này cho Thụy.” Mắt bà sẽ sáng lên như đèn pha xe Honda Nhật bản; khi hình dung ra một thư tình ướt át, đầy những lời lẽ mật ngọt của cái thằng

khố rách áo ôm toan dụ dỗ con bà. (Bà đã chẳng từng phán với Thụy là “từ bốn năm nay, từ lúc thằng Văn bắt đầu dan díu với con đến giờ, lúc nào mẹ cũng thấy nó gò lưng trên chiếc xe đạp cũ rích. Chắc nó không biết tháo vát làm ăn gì cả phải không?”)

Chờ cho ánh đèn pha trong mắt bà dịu bớt, Văn sẽ móc túi đưa cho bà gói đậu phụng da cá. Bà sẽ ngạc nhiên đến bần thần như tượng đá. Bà sẽ nghĩ cái thằng này chắc nó thương con mình thực sự. Có mấy hột lạc rang lắt nhắt này mà cũng lặn lội đến nhà cho con mình. Nó cũng khéo đấy chứ; nó không lải nhải nói với mình là nó thương con mình đến ngày răng long tóc bạc, mà nó diễn tả bằng hành động. Bà sẽ xiêu lòng trước mỗi chân tình ấy. Bà sẽ bồi hồi bảo hấn “Văn à, bác tội nghiệp hai đứa chúng mày quá đi mất. Thôi thì...” Khi đã nói như thế là bà đã coi Văn như con cái trong nhà. Bà sẽ đồng ý chọn ngày lành tháng tốt để hai đứa thành đôi. Văn hình dung ra cảnh hấn làm chú rể và Thụy là cô dâu, trong tiệc cưới tại nhà hàng Arc-en-Ciel—mẹ nàng đã từng phán rằng ít ra cũng phải đãi ở nhà hàng Arc-en-Ciel—hấn sẽ run run “báo cáo các thầy, các bạn, các bà con chú bác, cô dì hai họ...” Chỉ hình dung bấy nhiêu, Văn cũng đã thấy lòng lâng lâng như say rượu.

Thế nhưng nếu mẹ nàng—sau khi nhìn kỹ những hạt đậu phụng màu nâu nhạt—thấy đó không phải là chiếc hột xoàn sáu ly lấp lánh, bà sẽ xùi xuống như cây hoa mắc cỡ bị ai chạm phải. Bà sẽ chua chát nghĩ thằng này bộ nó nghĩ là con gái mình đói khát nên đem những đồ ăn

vớ vẩn này lại cho hay sao! Bộ nó muốn đổi lạp rang lấy con gái mình đây ư. Gả con mình cho nó chắc suốt đời cũng chỉ ăn lạp rang thôi chứ gì! Bà sẽ gỡ nự cười, cất đi. Mặt bà sẽ lạnh như tiền. Giọng nói sắc như mũi dao mổ, “Cám ơn ‘cậu.’ Con Thụy nó ăn uống no đủ rồi. Bây giờ nó đang bận, cảm phiền cậu khi khác vậy.”

Da mặt Văn sẽ dày bì lên như da xác chết ướp *formol* lâu ngày. Và hẳn sẽ chẳng còn biết làm gì hơn là “Thôi, vậy thì xin phép bác, con về.” Mẹ nàng cũng quay ngoắt đi, bước vào nhà “Về thì về, xin xỏ cái nỗi gì!”

Chỉ hình dung có thể, Văn đã nổi gai khắp người như bệnh nhân thương hàn sắp lên cơn sốt. Bậy nào, hẳn tự trấn an, không được tiêu cực như thế chứ. Đã hạ quyết tâm sẽ thắng trong trận này, là sẽ phải thắng. Mẹ đâu có sống suốt đời với em được hử Thụy! Câu này hẳn đã nói với Thụy hàng trăm lần rồi. Hẳn dùng nguyên-tắc tuyên truyền chính-trị để chinh phục cô gái: Cứ lập đi lập lại hoài một điều nói dối, người ta sẽ tin. Cô gái có vẻ xiêu lòng, còn mẹ nàng thì thật là căng. Không biết bố nàng trước kia, khi còn theo, tán mẹ nàng, ông có gặp khó khăn như Văn bây giờ không.

Mãi suy nghĩ, Văn đã đi vào con ngõ dẫn vào nhà nàng lúc nào không hay. Xa xa, dưới ánh đèn đường lờ mờ, Văn nhận ra chiếc cổng sắt xanh thẫm trong bóng đêm. Nhà nàng tắt đèn tối thui. Đạo

này, để tiết kiệm điện, dân chúng hoặc sinh-hoạt trong bóng tối, hoặc đốt đèn dầu. Nhà nàng hẳn cũng không ra ngoài thông lệ này. Càng gần đến nhà nàng, Văn càng chùn bước. Hắn thọc tay vào túi áo, lấy gói đậu phụng da cá, cầm chắc trong tay như cầm một lá bùa hộ mạng. Chỉ còn cách nhà nàng hai căn. Văn nhận thấy có tấm bảng nhỏ—hay một miếng giấy?—gắn trên cánh cổng. Chẳng lẽ bây giờ nhà nàng lại treo bảng “Coi chừng chó dữ,” Văn thầm nghĩ; vả lại, nhà nàng có bao giờ nuôi chó đâu!

Hắn bước chậm hẳn lại khi còn cách nhà nàng một căn. Và Văn chợt nhận thấy một ổ khóa to, khóa vào sợi dây xích quán quanh trụ cổng. Nhà Thụy chẳng bao giờ khóa kiểu đó. Hắn tần ngần. Chẳng lẽ mình lộn nhà. Vô lý. Mình đã đứng bên cánh cổng sắt màu xanh kia mấy trăm lần rồi, làm thế nào được. Văn bước chầm chậm lại trước cánh cổng. Dòng chữ viết nguệch ngoạc trên tấm bảng gỗ nhỏ, buộc vào cổng bằng sợi dây thép, hiện ra rõ mồn một dưới ánh đèn đường: “Nhà vượt biên, tài sản của nhà nước. Cấm vào.” Gói đậu phụng da cá rơi khỏi tay hắn, rớt xuống đất, phát lên một tiếng động khô và ngắn. Văn bản thân nhìn qua khung cửa sắt. Căn nhà tối thui. Cánh cửa ra vào khép hờ, lò mờ bên hiên, hình ảnh đôi guốc của Thụy bỏ chổng chơ, lạch lổng. Căn nhà u ám như nhà mồ. Vậy là xong. Những ngón tay Văn bám vào nhau như gậy gộc. Trong vài giây, cả đến phản xạ hô hấp tự nhiên cũng bị chế ngự. Văn nghe rõ tiếng tim mình loạn nhịp. Mùi hương của tóc nồng nàn vùng cảm giác; cái mềm của môi quán quýt không gian. Thụy của hôm nào đứng trong khung cửa sắt này dưới ánh trăng mát rượi, và gió lộng tóc bay rối tung, hai đứa

chia nhau cái kẹo mè xừng xứ Huế. Thụy của những buổi chiều Sài Gòn; Thụy của áo bà ba trên khu kinh-tế mới Lê Minh Xuân; Thụy của chiếc áo blouse màu trắng với hàng chữ đỏ thêu tên trên ngực áo. Oì bờ ngực ấm, mềm như búp vật trong cung cấm. Để Thụy hỏi mẹ xem sao đã. Anh lộn xộn quá! Người đâu lì lợm thấy ghét! Đêm Sài Gòn, trăng tỏ. Phố phường ngủ say, anh đưa em về, đêm văn nghệ tất niên. Trăng xanh tròn vành vạnh nhuộm phố phường một màu sữa ảo huyền. Em áo trắng, chân son, hấp tấp, vấp ngã bên lề đường Hồng Thập Tự. Đêm áo em trắng quá nhìn không ra. Anh yêu quá đổi câu thơ Hàn Mặc Tử, và anh yêu em không bút mực nào tả xiết. Anh kia, đứng yên không tôi bắn! Tiếng lách cách của súng đạn, và tiếng hét hần học đầy chất thú như chậu nước lạnh hắt vào mặt Văn, đánh thức hần ra khỏi cơn mộng du mê muội.

Văn hoảng hốt quay lại, nhưng một vật cứng và lạnh đã thúc vào lưng hần. Văn lắp bắp, nhưng những âm rời không sắp xếp nổi thành ngôn ngữ. Văn nghe như thể ngực mình bị đè siết, ngộp thở. Đám người lố nhố vây quanh hần như những con chó sói vây quanh con mồi. Một người mặc bộ quần áo ka ki vàng sẫm trong bóng tối—có lẽ là trưởng toán—gầm gừ, “Tổ chức vượt biên phải không? Về phòng đội ngay. Các đồng chí trói nó lại!”

Không, không phải đâu, các anh lầm rồi! Tôi đâu có tổ chức vượt biên. Chào mừng cách mạng Ê-ti-ô-pi-a thành công. Trước thế tiến công vũ bão của các phong trào dân chủ tây phương, bọn phản

động... Cầm mồm lại, đã tổ-chức vượt biên, còn lẻo mép chối tội nữa hả. Thằng này, nếu không âm mưu trốn ra nước ngoài thì cũng là thành phần tổ-chức, móc nối hay chủ ghe gì đó thôi! Không! Các anh bắt lầm người rồi. Cầm mồm, mày dám nói cách mạng bắt lầm hả. Cho mày đi U Minh nghe con...

Trong bóng tối đậm đầy như dưới đáy ly cà phê đặc, đám người nhùng nhằng kéo nhau đi về phía căn nhà có đèn sáng rực, và tiếng loa phóng thanh oang oang vang động. Văn nhận ra căn nhà đó, nơi mà mỗi lần ghé Thụy, hẳn phải đi ngang qua. Những vòng dây thép trói nghiêng vào hai cổ tay đau điếng. Văn ngửa cổ lên nhìn một lần chót bầu trời đầy sao, trước khi bước qua cánh cổng sắt phường đội. Xin từ giã đêm và những vì sao. Ở những vì sao chỉ biết chờ đêm tối trở về, mới thì thào kể chuyện cho nhau nghe.

Mùa thu 1979

Hoàng Chính

Thần Thoại

Buổi chiều, lại trường đón con gái, người đàn ông cẩn thận đậu xe bên trong khu vực dành riêng cho khách thăm viếng. Ông chậm rãi tắt máy xe, quay khung kiếng xuống, đón chút gió bên ngoài. Nắng nhạt trên những ngọn cây ngả màu vàng úa. Một chiếc xe màu trắng quen thuộc ông vẫn thấy mỗi ngày tới đậu bên cạnh xe ông. Ông nhìn thẳng phía trước như người lơ đãng tìm kiếm một thứ gì đó trên những gợn mây trắng đục. Trong góc nhìn mịt mờ, ông thoáng thấy người đàn bà da trắng tỉ mỉ thoa son môi. Ngày nào cũng vậy, người đàn bà đến sau ông chút xíu, đậu xe cạnh xe ông, rồi lấy son ra vạch lên môi. Người vợ vẫn nhìn trời nhìn mây một lát, ông nghe tiếng chuông tan học. Con gái ông lẫn trong đám học trò áo quần muôn màu sắc. Con bé vẫn vậy. Biết có bố chờ ngoài bãi đậu xe nhưng nó vẫn tíu tít với lũ bạn. Ông nheo mắt nhìn cái đám ồn ào có mái tóc dài con gái ông lẫn trong đó. Một đứa con gái Ấn Độ nói gì đó, cả bọn cười vang. Thằng con trai đứng cạnh con gái ông có mái tóc vàng và là đứa cao nhất bọn. Dễ chừng nó cao hơn con gái ông tới nửa cái đầu. Hai con bé tóc nâu khác cũng nói năng nhốn nháo. Rồi cả ba đứa con gái cùng nín áo thằng bé tóc vàng và cười vang. Ông hỏi

hộp chăm chú nhìn con bé. Ông chỉ sợ nó quá dạn dĩ với bọn con trai bên này. Dường như biết có bố đang đăm đăm nhìn vào sân trường, con bé chỉ ôm cặp sát ngực, như mẹ nó ngày xưa, mà cười theo lũ bạn.

Đám đông học trò thưa dần đi. Ba đứa con gái cũng nhùng nhằng kéo nhau về. Con nhỏ Ấn Độ có vẻ như còn muốn đứng lại mà tíu tít. Thằng bé tóc vàng đi bên cạnh con gái ông. Hai đứa vừa đi vừa nói chuyện, trang nghiêm như người lớn. Ông hỏi hộp theo dõi khúc phim lạ lùng. Hai đứa dừng lại bên chiếc xe mới tinh trong bãi đậu. Thì ra thằng nhỏ có mẹ lại đón. Ông hỏi hộp chờ xem cái cảnh từ giã của con ông và thằng con trai lạ mặt. Nhưng ông chỉ thấy hai nụ cười thật rạng rỡ. Và trong ánh mắt chúng nó, ông thấy rõ cái gì đó như là sự luyến lưu.

"Hi, Dad!"

Vừa ló đầu vào cửa xe, con bé đã cất tiếng chào bằng Anh ngữ, rồi chuyển liền qua tiếng Việt với cái nheo mũi làm duyên,

"Xe bố hơi mùi nhớt quá hà!"

Ông cười,

"Tại bữa nay bố phải sửa tới mấy cái máy... "

Cô con gái bắt ngay qua chuyện khác,

"Bữa nay vui quá! So much fun... "

Ông đề máy xe rồi liếc nhìn con bé. Mới ngày nào nó còn đứng trong chiếc xe đầy, tay bóp cái chuông leng keng, lững chững bước đi hết phòng khách qua phòng ăn, đến phòng ngủ. Hôm nay dường như con bé còn kín đáo vạch lên vành mi một đường viết chì đen mờ.

"Có party phải không?"

Ông hỏi, mắt vẫn chăm chú nhìn phía trước. Những ngọn đèn đường

xanh xanh, đỏ đỏ.

"Cuối tuần mới có party, bữa nay phát report card."

Tự nhiên, con bé rụt rè,

"Bố thấy thằng... Steve không?"

Ông bật ngay ra câu tra vấn,

"Phải thằng nhỏ tóc vàng không?"

"Nó đó bố."

Con bé nói nhỏ, rồi đổi liền qua một đề nghị,

"Bố chở con đi shopping một chút nghe"

Ông ngập ngừng,

"Shopping à?"

"Dạ, đi Sears được không bố?"

Ông nghĩ đến cái ví tiền mỏng teo, nhét sâu trong túi quần sau. Buổi sáng, thằng cai trong hãng hạch sách ông đủ điều chỉ vì một đồng bộ phận máy ráp lộn loạt đinh ốc. Khoảng thời gian tháo ra để thay ốc khác, nó bắt ông bấm cạc để trừ đi mấy tiếng đồng hồ. Tiếng Anh của ông thừa thớt như lá rừng bị thuốc khai quang nên ông cãi mấy cũng không lại nó. Lúc ấy ông chỉ muốn bỏ hãng ra về, nhưng không hiểu sao lúc loay hoay tìm chữ để đập thằng cai, bàn tay ông vô tình thọc vào túi quần sau. Những ngón tay chạm phải cái ví lép kẹp. Thế là ông nhịn nhục, bỏ qua cái một.

Thấy bố ngập ngừng, con bé nghiêng đầu, vênh cái mặt trái xoan lên, năn nỉ,

"Please!"

"

Thì đi"

Lòng ông mềm xuống. Chắc lại đi mua đồ để chuẩn bị tiệc mừng khóa

học chữ gì. Thật là mệt cái giống đàn bà, con gái. Đi cái tiệc vợ vẫn cũng mệt công đi sa (m đồ. Lại quần áo gì đó thôi. Con nhỏ này có khác gì mẹ nó đâu! Ông thầm nghĩ.

Giờ tan sở, đường phố đông người. Xe cộ nối đuôi nhau chơi trò rồng rắn. Đèn đường xanh đỏ chớp nháy vô tâm. Thành phố nhỏ quen hẳn những phố phường, những cửa tiệm. Ông thuộc lòng con đường đến sở làm. Không phải nói quá nhưng giả dụ như bắt ông nhắm mắt mà đi, ông cũng tới được chỗ làm một cách dễ dàng, tới thẳng cái văn phòng vuông vức có khung cửa lỗ chỗ những vệt sơn xanh tróc lở của thằng cai, đập cho cánh cửa bung ra, rồi nắm chặt bàn tay, dấm mạnh lên cái bàn đầy những sổ sách giấy tờ của nó mà nói cho nó biết rằng nó đối xử với ông đầy sự thù hận, nhỏ nhen. Tiếng còi xe hối thúc phía sau đẩy ông ra khỏi cái văn phòng hôi mùi dầu nhớt. Cũng may, nếu không ông đã mang họa vào thân vì tội hành hung cấp trên rồi.

"

Đèn xanh lâu rồi bố à!"

Tiếng con gái nhắc nhở. Ông đạp ga cho xe chạy vọt tới, xoay qua nhìn con gái, ba (t gặp đôi mắt đen lay láy đang trêu mến nhìn ông.

"Bố mệt hử bố?"

Lòng ông mềm xuống. Và nụ cười khô nở ra trên vòng môi xám xịt,

"Mệt gì đâu."

"Sao bố thẳng thừng quá."

"Thẳng thừng?"

Con bé đưa vội hai bàn tay che miệng.

"Chết, chắc con nói lộn rồi hử bố?"

Ông cười. Con bé cũng cười theo, rộn ràng. Tiếng cười của ông khô

và đục như nước sông quỳện bùn còn tiếng cười con gái ông thanh và tinh khiết như nước suối trên tuốt đỉnh non cao. Trong giây phút, ông quên mất tiêu vụ thằng cai trong hăng kiểem chuyện, chuyện con mụ làm chung chơi gác. Ông chỉ còn thấy một khuôn mặt trái soan rạng rỡ, đôi môi hồng trẻ thơ và tiếng cười thủy tinh cao vút.

"

Thằng thừng là sao bố?"

Ông đập thắng cho xe ngừng trước đèn đỏ, moi óc tìm câu trả lời.

"Là... là... cương quyết; là nhất định, không nhượng nhịn, không nể nường gì hết..."

"

Ô,"

Con bé hồn nhiên đưa bàn tay có những ngón thon xanh xao che cái miệng dường như đã được kín đáo thoa lên một lớp son hồng,

"Con tính nói cái gì mà giống như mệt quá, không còn thấy chung quanh nữa, như... như... hồi nãy bố quên nhìn đèn đường đó..."

"Thần thờ phải không?"

"Đúng đó bố. Thần thờ, chứ không phải thằng thừng... Sorry, Daddy!

Bữa nay con học thêm chữ mới. I love it!"

"Vậy con học chữ thằng thừng ở đâu vậy?"

Con bé ngập ngừng,

"Con nghe..."

"Nghe ai nói?"

Ông xô mạnh cánh cửa của sự tò mò.

"Mẹ. Mẹ nói hoài chữ đó."

Khi không ai dội gáo nước lạnh băng vào lòng ông. Con bé vẫn vô tâm,

"Mẹ nói bố thẳng thừng. Vậy là mẹ đâu có xài chữ lộn. Con mới xài lộn."

Ngừng xe ở bãi đậu, hai cha con len lỏi giữa đám người mua sắm, vào tận khu quần áo phụ nữ. Con bé ào ào dẫn bố đi như chạy giặc. Sau một ngày dài dằng dặc ở hãng, ông thấy hai đầu gối mỏi rã rời, nhưng ông cũng cố bước theo con gái. Trong con người cô bé mười bốn tuổi pha trộn cái duyên dáng thiếu nữ và cái hồn nhiên trẻ thơ. Một đôi lần, ông bắt gặp những con mắt thanh niên trong thương xá ngơ ngẩn nhìn theo con gái ông. Niềm hãnh diện kín đáo dấy lên trong lòng người đàn ông trung niên già nua trước tuổi. Con bé kéo bố đi hết tiệm này đến tiệm khác. Cứ mỗi lần con bé đặt tay lên một món hàng thời trang là một lần ông nhói tim, quặn ruột. Để bớt hồi hộp, ông đẩy trí tưởng tượng đi xa. Một ngày nào đó, thằng con rể tương lai của ông sẽ nhói tim, quặn ruột còn hơn ông nữa kia. Thằng rể da vàng, da đen, da đỏ hay da trắng, không rõ nữa, nhưng ông thấy rất rõ những hạt mồ hôi lấm tấm trên trán thằng con trai lạ mặt. Hay biết đâu lại là tha (ng) nhỏ tóc vàng trong sân trường hồi nãy. Cái thằng Steve gì đó. Thằng nhỏ ân cần đi bên cạnh con bé, mặt sáng rỡ niềm vui mà ruột thì quặn đau từng khúc. Ở mà không biết nếu như con gái lấy chồng khác màu da thì những khác biệt văn hóa có làm con nhỏ khổ tâm không. Chẳng hạn cái vụ sổ bằng ai người ấy giữ; tiền ai, người ấy xài. Ông đã từng thấy những anh chàng đưa người yêu đi xem phim; anh mua vé, em mua bắp rang; anh chạy xe, em đổ xăng. Tình yêu gì mà chán như cơm nếp nát. Nhưng dù có tính kỹ như thế nào đi nữa thì buổi đầu đưa người yêu đi chơi chắc thế nào thằng con trai cũng chi tiền. Và ông thấy rõ cái nhíu mày rất vội, rất kín đáo ở một góc mắt thằng con trai tội nghiệp.

"Bố cười gì vậy?"

Cô con gái bắt quả tang bố đang cười một mình, buông lơ chiếc áo đầm ngắn tay màu tím, có những nếp gấp lũng nhùng ở vai xuống, hỏi bố một câu ngắn, gọn. Ông bối rối khép lại nụ cười dở dang,

"Bố đang nghĩ..."

"Bố nghĩ gì?"

Con bé nghiêng đầu làm duyên. Môi trên cong lên, như dấu vết một dãi hờn mỏng mềm. Con nhỏ này mai mốt chết mấy thằng con trai. Ông nhớ vợ Ông vẫn nói thế. Con nhỏ này biết những nhéo, biết làm duyên làm dáng; biết làm ông bối rối. Ông ngập ngừng,

"Bố nghĩ đến chuyện đời xưa."

Con bé vuốt ve lớp vải áo trơn bóng,

"Fairy tale phải không bố?"

"Ừ, truyện thần thoại."

Ông nói dối thật dễ dàng, gì chứ mấy chuyện cổ tích Việt Nam thì ông có sẵn cả kho,

"Chuyện... Hòn Vọng Phu ấy mà."

Con bé mắc chiếc áo lên khung, vuốt ve qua chiếc áo kẻ bên.

"Có phải chuyện cái bà ôm con hóa thành tượng đá không bố?"

"Ừ. Con vẫn còn nhớ à?"

Ông mừng như người công nhân được ăn tiền lương lẽ.

"Nhớ chứ bố. Trong mấy cái fairy tales Việt Nam, con thích cái đó nhất."

"Gọi là truyện thần thoại."

"Thì... thần thoại."

Sau bao nhiêu chọn lựa, ướm thử trên người cái này, ngắm nghía trước gương cái kia, con gái chọn một chiếc áo màu xanh da trời.

Ông hơi ngạc nhiên trước cái áo không mấy hợp với màu da con bé, nhưng ngại ngần không nói.

"áo này được không bố?"

Con bé hỏi. Ông hờ hững luồn tay vào lớp vải mịn màng mát rượi những ngón tay. Vải thì được, nhưng cái màu nhợt nhạt này chắc chỉ hợp cho người lớn tuổi,

"Con coi kỹ xem có hợp với lứa tuổi của con không."

Con bé gật đầu đầy vẻ tự tin,

"Con thích cái áo đầm này."

Ông tôn trọng ý kiến con gái. Dù sao bây giờ con ông cũng lớn lắm rồi. Nó cao lớn ngang với mẹ nó rồi còn gì. Hơn nữa, ông biết cái tính bảo thủ và quan niệm cổ điển của nó. Nó đã chẳng từng phê phán là trong các băng hình nhạc Việt Nam, nam nữ ca sĩ trình diễn ưỡn eo bên nhau, vuốt nhau ngược từ dưới lên trên, từ trên xuống dưới coi không hợp với Việt Nam chút nào đó sao.

Con bé ướm cái áo lên người. Hôm nay con bé đánh má hồng nên màu áo xem ra cũng không đến nỗi chìm đi, nhưng nếu như thiếu phần son, màu da xanh xao của nó, sẽ nhòe lẫn vào màu áo, coi lọt lạt như bức tranh thiếu màu sắc.

"Bố thấy được không bố?"

"Được."

Con bé kéo ông lại quây tính tiền,

"Màu này là favorite của thằng Steve đó bố!"

Thì ra thế. Thằng nhỏ tóc vàng chuộng màu ấy, hèn chi cái màu yếu bóng vía và nhạt nhẽo như vậy mà con bé ha (m hờ chọn ngay lấy.

Con bé này lậm rồi! Đến như ông trong mái gia đình nhỏ bé mười mấy năm trời chung sống, ông còn không biết vợ Ông thích nhất màu

gì.

"Bố đưa card con trả chợ"

Giọng con gái tíu tít. Ông rầu rĩ trong lòng nhưng cố tỉnh như không có gì. Con bé đối đáp rộn ràng với người bán hàng rồi xoay qua đưa tấm biên nhận và cây bút cho bố ký tên. Bàn tay người đàn ông run run đặt đầu cây bút xuống hàng kẻ mờ. Mắt ông đảo quanh tìm những con số. Ông phải vênh cái cổ gầy nhom lên mới đọc được hàng chữ lờ mờ. Con mắt gì đâu, chưa già mà đã cần kính lão. Những con số tròn trịa trong cái khung chữ nhật. Một trăm tám chục đồng. Con bé này xài sang quá trời quá đất!

Người đàn bà bán hàng chăm chú nhìn hai cha con. Cái nhìn ném ra từ con mắt biếc xanh làm ông áy náy. Những vệt dầu nhót dưng như hằn rõ lên trên từng kẽ da bàn tay trầy trụa. Bỗng nhiên ông xoay người qua một bên như thể đứng như thế thì cái bóng ông sẽ che tối đi mất cái khoảng vuông của những con số tính tiền chiếc áo. Bàn tay lạnh cóng nhưng ông vẫn cố ngoáy cho xong cái chữ ký bay bướm luyện được từ hồi còn đi học. Con bé đưa tờ biên nhận cho người tính tiền. Con đói cào xót bao tử người đàn ông. Lâu lắm bố không mua cho con được món gì đáng giá. Thôi thì đầu niên học mới, con vào trung học, bố tặng con món quà do chính con chọn, thế cũng hay.

Con bé xin cái hộp đựng thay vì bỏ áo trong bọc ny-lông. Ông bắt gặp cái nhìn ngạc nhiên của người bán hàng. Người đàn bà ngập ngừng một giây rồi vui vẻ tìm cho con gái ông cái hộp giấy hình chữ nhật.

"Bố chờ con chút nghe"

Con bé lại nghiêng đầu làm nũng. Ơi cái con nhỏ này mai mốt chết

mấy thằng con trai. Lời mẹ nó nói văng vẳng bên tai ông.

"Thì bố chờ đây... "

Ông nói bằng giọng bình thản nhưng trong lòng ông xới lên những câu cần nhần mỏng tanh như những lời mắng yêu cổ hủ. Thật tình con nhỏ nhiều chuyện. Mua áo cho mình mà con bắt người ta gói lại như quà tặng thiên hạ. Giống hệt mẹ nó ngày xưa. Đúng là đàn bà!

"

Gì bố?"

Hắn con bé nghe tiếng ông thở ra nên hỏi vặn.

"Gì đâu!"

"Bố tính nói gì mà."

Con gái ông làm ông bối rối.

"À, thì bố nói con giống mẹ... ngày xưa."

"Lâu chưa bố?"

"Lâu lắm rồi."

"Bố con không giống mẹ bây giờ sao bố?"

Ông mỉm cười, nói lảng,

"Mình mua áo cho mình mà còn bày đặt bắt người ta gói cho tốn giấy!"

"Bố à!"

Con bé nhìn bố, nhăn nhó, nũng nịu như thể đang ngậm miếng me chua trong miệng, rồi xoay qua rồi rít cảm ơn người bán hàng và nhận gói đồ. Xong, nó hồi hả kéo ông ra xe. Ngày đã ngả về phía hoàng hôn nhưng bầu trời còn rực rỡ một màu vàng ửng của trái xoài chín. Chắc con bé này có bồ bịch gì rồi đây. Lại cái thằng tóc vàng hồi nãy ông thấy trong sân trường chứ chẳng ai khác. Ông trầm nghĩ. Chỉ có tình yêu mới làm người ta cuống cuồng và hấp tấp

đến như thế. Cuối niên học, lại sắp vào bậc trung học, những bạn bè chung lớp chung trường, nay mai chia mỗi người một ngả. Ngày xưa đi học, ông cũng đã hiểu thế nào là ly biệt. Thế nên vừa lẻo đẻo bước theo con gái, ông vừa mỉm cười với mái tóc dài phủ kín cái lưng thon của nó. Lại party chứ gì nữa. Bọn trẻ con bây giờ... Chút nữa, ông sẽ hỏi thử xem nó có thằng bạn trai nào chưa. Mới vào lớp chín, có bạn trai thì còn học hành gì nữa. Nói thì nói vậy, nhưng ở bên này, ngăn cản cách nào bây giờ! Ông muốn hỏi con về thằng bé tóc vàng trong sân trường; cái thằng Steve gì đó... Con bé nhắc ông gài dây thắt lưng an toàn bằng câu nói chêm cả tiếng Anh lẫn tiếng Việt. Ông thông thả làm theo lời con, môi mấp máy, cân nhắc từng chữ những lời sắp nói ra cho một điều khuyên ra (n, nhắc nhở. Nhưng nghĩ mãi không ra câu nhập đề, ông đành đề máy xe. Chợt con bé nâng gói quà lên, trịnh trọng đặt vào lòng ông, ngay bên trên tay lái. Rồi con bé xoay qua bố, những sợi lông mi dài như chiếc lược chải chuốt tia nhìn hiền hậu. Giọng cô ngọt ngào,

"Tối nay bố surprise cho mẹ, nghe bố!"

Thấy ông ngờ ngác như người vừa bị đánh thức dậy từ giấc ngủ ngày ngày ngật, con bé dịu dàng,

"Tội nghiệp mẹ. Mẹ giống người đàn bà hóa đá trong cái fairy tale bố vẫn kể cho con nghe... "

Ông khẽ lắc đầu như cố xua đi cái bối rối tơ nhện vương đầy trên tóc,

"Tiếng Việt gọi là truyện thần thoại con à! Nhớ, fairy tale là truyện thần thoại... "

Hoàng Chính

Hết

Nguồn: saigonline.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 6 tháng 6 năm 2004